

DE ZWARTE

nr. 149

29 mrt 90

f 3,25

VOETNOTEN

o.a.: - RARA -kommunikees

IN DE

de beweging van '80: het strijdbare isolement

GESCHIEDENIS

- duitse autonome kritiek

bijlage SHELL-krant

inhoud

3. WNC: Solidariteitsakties;
4. 2 RARA-kommunikees;
10. Anti-Shell-dagen en akties;
11. Stadhouderskade bezet;
13. C&A-aktie, 8 maart;
14. Fascisten in de raad;
16. Poll Tax;
18. Internationaal Infocentrum Nijmegen;
19. Hongerstaking GRAPO + verklaring gevangenen uit RAF en verzet;
20. Hotel Bosch verkocht;
22. FMLN-info;
23. Autonome kritiek uit de BRD;
28. De geschiedenis van '80: Het strijdbare isolement;
37. Korte berichten;
40. Agenda.

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

Wij ontvingen verschillende persverklaringen van solidariteitsakties met het WNC. Hierna volgt de volledige weergave van één van de verklaringen en voor de rest een opsomming van de verschillende akties die toen ook gevoerd zijn. We hebben ervoor gekozen om niet alle verklaringen integraal af te drukken om de eenvoudige reden dat ze kwa inhoud/stijl en veelal letterlijk overeenkomen met uitzondering van die gedeeltes die over de verschillende objecten gaan.

PERSVERKLARING

Vandaag zijn er gemeenteraadsverkiezingen. Voor ons reden om juist vandaag onze solidariteit met het gekraakte Wolters Noordhoff Complex om te zetten in aktie. Het W.N.C. heeft altijd tegen de totaliteit van dit systeem gevochten. Deze parlementaire democratie hangt van leugens aan elkaar en kost miljoenen doden per jaar in de zgn. derde wereld. Binnen de parlementaire democratie bestaat er geen alternatief. De PVDA doet zich voor als een alternatief voor rechts maar is in feite alternatief rechts. In heel veel grote steden maakt de PVDA de dienst uit en waar dat het geval is doet zich hetzelfde voor, bijvoorbeeld Groningen: De Groningse PVDA is kraakwacht geweest in het W.N.C. Haar beleid is duidelijk een anti-kraakbeleid. Er wordt aktief gelobbied om eigenaren hun panden te laten schijngebruiken of leegslopen (kraak vrij maken heet dat). Met behulp van de pers wordt de kraakbeweging voortdurend gecriminaliseerd en zo geprobeerd om haar te isoleren. Er wordt voortdurend de keuze gemaakt voor investeringsklimaat. De stad wordt volgebouwd met kantoren waarbij alles aan projektontwikkelaars en andere spekulanten wordt weggegeven. Bij het W.N.C. wordt de P.G.G.M. voor speculatie beloont met een gegarandeerd rendement van 5%, worden monumenten gesloopt voor strakke doodse nieuwbouw en wordt woonfunctie uit de bestemming geschrapt en vervangen door kantoor/commerciële functie. Er is binnen het beleid van de PVDA in de binnenstad geen plaats meer voor sociaal zwakkeren, of of afwijkenden. De PVDA kiest voor investeringsklimaat in plaats van leefklimaat. Zij wil van de stad een architectonisch museum maken met allure. Het toegangskaartje daarbij is een salaris van minstens drie maal modaal. Het huidige beleid is er niet een waarin de mens en het leven centraal staat, maar economische motieven. Een leefbare stad betekent dan niet meer als architectonische hoogstandjes, bouwen op toplokaties, groen voorzieningen die moeten wijken voor kil beton, een scherpe deling tussen arm en rijk, enz, enz.

Als je de zgn. oppositie moet geloven zou de stad er heel anders uit

zien als zij het voor het zeggen hadden. Zij zouden de beton woeker willen stoppen. Maar mochten zij ooit de status van oppositie ontgroeien dan zal het beleid niet wezenlijk veranderen. Immers op deelgebieden spreken zij zich uit tegen het huidige beleid, maar de eigenlijke reden van de ellende, deze

economiese orde, blijft onaangetaast.

Als je over de snelweg vanuit Assen de stad binnenkomt, zag je bloeiende narcissen, die samen het getal 950 vormen. Dit ter ere van het 950 jarige bestaan van de stad Groningen. De sociaal democraten proberen samen met de poenscheppers een feestje te vieren. Een feestje waar niemand om gevraagd heeft. Een aantal culturele happenings, wat vooraanstaande kunstenaars, een kermis en wat al niet meer, moeten het ware beleid dragelijk maken. Brood en spelen om het volk zoet te houden.

Wij hebben het getal 950 veranderd in een kraakteken. Dit omdat het kraken staat voor een andere manier van leven. Een poging om uit de bestaande orde te breken, te knokken voor gelijkheid en tegen onderdrukking. De onderdrukking van vrouwen door mannen, van zwarten door witten, van armen door rijken. Tweedelingen die in stand worden gehouden om te kunnen blijven heersen.

Met de overgebleven narcissen hopen wij de volgende groepen een beetje op te fleuren en op die manier onze verbondenheid uit te drukken: stichting 'tegen haar wil' / 'de swieber' / buurt pand oosterpoort / 'blijf van m'n lijf' opvanghuis / woonwagenvakanties aan de Friesestraatweg, Hoendiep, Peizerweg, Helpman en een aantal kraakpanden o.a. P.K.W., W.N.C., Blekerstraat, Ganzevoortsingel, Rijtemakersrijger, Hazzo.

AKTIE 2

Vandaag hebben wij het gebouw van de Hollandse Beton Groep met stank, zuur en verf opgefrist. Wat betreft de Hollandse Betongroep (HBG). Dit is de 100% moeder van de toekomstige bouwer van de bibliotheek MABON. De HBG is betrokken bij geweest bij de bouw van de kerncentrale in Borsele heeft gebouwd aan de vliegbasis in Woensdrecht en zij heeft uitgebreide connecties en (minderheids)deelnames in bedrijven in Zuid-Afrika. Zij neemt het voortouw in de nieuwbouw van de luxe-boulevard aan de IJ-oever in Amsterdam en gaat de nieuwbouw uitvoeren bij het gekraakte complex "de Wielingen" (A'dam). Hoog tijd om deze multi eens stevig aan te pakken.

OVER DE RUGGEN VAN DE MASSA BETEKEN STADSVERNIELING KASSA!!!!

AKTIE 3

De nieuwe openbare bibliotheek en kantoorruimtes (waarvoor het W.N.C. zou moeten wijken) worden ge- en verbouwd door MABON. Dit is een 100% dochteronderneming van de Hollandse Beton Groep. De HBG is o.a. betrokken geweest bij de bouw van de kerncentrale in Borsele, de bouw op de vliegbasis Woensdrecht, en heeft connecties en bedrijven in Zuid-Afrika (gehad). In W.O. 2 hebben ze uitgebreid samengewerkt met de fascistten. De HBG kiest voor opdrachten ten koste van alles.

Deze Multinational is daarom van nacht door ons aangepakt. Weer een bouwkeet minder.

W.N.C. MOET BLIJVEN
SPEKULANTEN VERDRIJVEN
STEM NIET, DENK ZELF

AKTIE 4

Als onderdeel van een landelijke solidariteitsaktie voor het Groningse kraakpand WNC hebben wij van nacht verfbommen gegooid en gekalkt bij het vastgoedfonds Wereldhave NV. De eigenaar van het met ontruiming bedreigde complex is de PGGM. Dit pensioenfonds is één van de meest kapitaalkrachtige beleggers in Nederland met een beleggingsportefeuille van zo'n 36 miljard. Zo'n 15 tot 20% daarvan is in onroerend goed belegd, voornamelijk in grote luxe hotels/vakantieparken, kantoren en luxe-appartementen. Het WNC is als speculatie-object aangekocht en behandeld. daarbij werd gebruik gemaakt van de bekende praktijken als sloop kraakwachten en knokploegen. De PGGM heeft een belang van 20 tot 25% in het vastgoedfonds Wereldhave. Ook Wereldhave is een flinke spekulant.....

We ondersteunen hiermee dat we onze eigen leef- en werkruimtes willen creëren en behouden. We voelen ons wereldwijd verbonden met dit soort initiatieven en zijn daarom ook solidair met het WNC. Laat het WNC een plaats blijven waar vrouwen en mannen op een relatief vrije en zelfstandige, onafhankelijke en gelijkwaardige manier samen wonen en werken, in plaats van een groots, duur prestige object.

Verder werden zowel in Amsterdam als in Groningen PVDA panden aangepakt met leuzen posters en het dichtkitten van de deuren.

REVOLUTIONAIRE ANTI RACISTIESE AKTIE

Vannacht hebben wij 2 brandaanslagen gepleegd bij de distriktskommandant Gelderland, Vijverlaan 107, Arnhem en bij het Distrikt Overijssel, Prins Bernhardlaan 2 te Oldenzaal. Alle twee behorend tot de Koninklijke Marechaussee.

De binnenlandse vijand

"De fuikfunctie van onze grenzen vervalft: ongewenste vreemdelingen maar ook bijv. buitenlandse criminelen zijn straks veel minder zichtbaar. Aan de grens word je met ze gekonfronteerd, in het binnenland moet je ze opzoeken".
Kommandant KMAR-brigade Zevenaar.

In september 1988 krijgt de Tweede Kamer 2 brieven over de Koninklijke Marechaussee. De minister van defensie en de staatssekretaris van justitie kwamen, elk vanuit hun eigen verantwoordelijkheid, met de mededeling dat 200 van de 325 marechaussees, die overtollig worden door het wegvallen van de personencontrole aan de oostgrens, worden ingezet voor het binnenlandse toezicht op vreemdelingen.

In het kader van de -nu vertraagde invoering van de Schengenakkoorden, zullen de binnengrenzen tussen de Benelux, Frankrijk en de Bondsrepubliek geleidelijk aan opgeheven worden. Dat scheidt o.a. beheersproblemen m.b.t. het weren van 'ongewenste vluchtelingen'. De controle aan de buitengrenzen moet naar binnen worden verlegd. Volgens de toenmalige staatssekretaris van justitie Korte van Hemel "heeft Nederland een grote aantrekkingskracht op illegalen". Deze moeten dan ook, volgens haar, in de nieuwe situatie zonder binnengrenzen 'opgezocht' worden in de grote steden.

Hier ligt nu een nieuwe taak voor de KMAR. De KMAR is een keurkorps, ressorterend onder het ministerie van defensie.

Al in de jaren '70 werd er op aanvraag van de minister van justitie een detachement KMAR-opsporingsambtenaren, in het kader van de recherchebijstand, toegevoegd aan de vreemdelingenpolitie van Amsterdam. Belast met het opsporen en uitzetten van illegale vluchtelingen.

Deze ontwikkeling zet zich door. De marechaussee zal als een soort vliegende brigade in de grote steden worden ingezet, speciaal balast met het opsporen van mogelijke illegalen.

In het kader van de vreemdelingenwet is het mogelijk iemand aan te houden en te controleren, als er een 'redelijk vermoeden bestaat dat iemand een vreemdeling is'. Dat het 'redelijk vermoeden' meestal gebaseerd is op huidskleur laat zich raden. De uitspraak "door onze ervaring kunnen we illegalen herkennen aan hun uiterlijk" gedaan door één van de leden van dit vermaarde korps, spreekt boekdelen.

In de strijd tussen gemeente- en rijkspolitie, of beter nog tussen het ministerie van binnenlandse za-

ken en justitie, heeft justitie een grote mate van beleidsvrijheid afgedwongen. Bij de komst van regionale korpsen zal de burgemeester geen verantwoordelijkheid meer afleggen aan de gemeenteraden, dat zou alleen maar teveel tijd in beslag nemen. De nog aanwezige minimale mogelijkheden tot controle van het gevoerde beleid, zullen dan geheel vervallen. Binnen deze ontwikkeling zullen de opsporingsteams van de marechaussee fungeren als voorposten van justitie. Niet gehinderd door welke vorm van controle dan ook, zullen ze als een zelfstandig apparaat binnen het politieapparaat functioneren. Met de, rechtstreeks van justitie gekregen, namen in de hand van op te sporen vluchtelingen zal de jacht nog doeltreffender gerealiseerd kunnen worden.

Het is om dit alles dat wij hebben gekozen voor een eerste actie tegen de keurtroepen van dit vervolgingsbeleid, tegen de laarzen in de straat. Hoewel het de eerste keer is dat wij acties uitvoeren tegen het Nederlandse vluchtelingenbeleid, willen we benadrukken dat dit op geen enkele manier uitgelegd mag worden als een breuk in onze politieke praktijk van de afgelopen jaren.

Daar zijn ook geen redenen voor. Noch de situatie in Zuid-Afrika, noch de opstelling van de Nederlandse regering en bedrijfsleven, geven daarvoor aanleiding. Alles wat er veranderd is, is dat het blanke apartheidsregime meer politieke ruimte heeft moeten toestaan aan het zwarte verzet. Maar de eisen van sancties en internationale isolering van het blanke regime blijven onverkort gehandhaafd. Als voor vele anderen blijft ook voor ons een prioriteit te zoeken naar wegen om het verzet in Zuid-Afrika effectief te ondersteunen. Wij hebben dat in het verleden gedaan en zullen dat weer doen!

De strijd tegen apartheid en racisme houdt echter niet op bij de grenzen van Zuid-Afrika. Het anti-racisme heeft steeds het hart gevormd van onze acties en verklaringen en met deze actie verleggen we hooguit wat aksenten. Het aanvallen van het vluchtelingenbeleid is niet meer of minder dan het trekken van consequenties uit eerder door ons ingenomen standpunten. Standpunten die inhouden dat onze solidariteit met de strijdenden in de drie continenten onlosmakelijk verbonden zijn met de strijd tegen de politieke, economische en militaire instituties in het Westen. De instituties die de onderdrukking organiseren, voeden en ervan profiteren. In Zuid-Afrika is het racisme geïnstitutionaliseerd in de apartheid. Hier is het wettelijk gelegitimeerd racisme de basis van het vluchtelingenbeleid.

Op het moment dat het vreemdelingen- en vluchtelingenbeleid zich steeds meer tot een keiharde arrestatie- en deportatiepraktijk, wordt het tijd dat er bij ons -gepland- een aantal stoppen doorslaan. Omdat de terreur tegen vluchtelingen moet stoppen. Omdat het vluchtelingenbeleid vreemdelingenhaat voortbrengt en het racisme kanaliseert.

Een werkelijkheid die tot ondubbelzinnig patij kiezen dwingt. Het tot beleid verheven racisme is geen ongrijpbaar fenomeen. Er zijn direkt verantwoordelijke personen, instituties en organisaties aan te wijzen die het beleid maken en uitvoeren. Zij zijn producenten van beelden van vluchtelingen als 'parasiet' en 'krimineel'. Zij zijn de ontwerpers, konstruktors en bedieners van de 'ambtelijke molens' die menselijke waardigheid vergruizen en iedereen die toeschouwer blijft korrumpert.

UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS:

Art. 14.1: Een ieder heeft het recht om in andere landen asiel te zoeken en te genieten tegen vervolging.

Art. 13.1: Een ieder heeft het recht zich vrijelijk te verplaatsen en te vertoeven binnen de grenzen van elke staat.

Het klinkt natuurlijk prachtig. Je knikt bij wijze van spreken al instemmend voordat de zinnen volledig zijn uitgesproken. Niet ten onrechte. Wereldwijd echter blijken de met de mond en pen beleden uitgangspunten en resoluties alleen maar geschikt als o.a. propagandamiddel in de koude oorlog. Vluchtelingen uit het Oostblok zijn jarenlang met open armen ontvangen. Zij vormden het levende bewijs tegen het kommunisme. Vluchtelingen uit het Zuiden daarentegen worden doorgaans bestempeld als profiteurs en criminelen. Daarmee wordt verdoezeld dat het ontstaan van vluchtbewegingen voor het overgrote deel een direkt gevolg is van de machtspolitiek van het Westen. Dat vluchtbewegingen vaak bewust gekreëerd worden, als gevolg van puur kapitalisties handelen van klups als het IMF, Wereldbank e.a.. Vergeten wordt dat hongersnoden, armoede, staatsgrepen, politieke repressie en sexueel geweld geen gevolg zijn van natuurrampen, maar een direkte consequentie van de politieke, economische en sociale verhoudingen. De Koude Oorlog mag dan zogenaamd afgelopen zijn, de oorlog tussen Noord en Zuid wordt alleen maar geïntensiveerd. De vluchtelingen uit het Zuiden vormen pas echt een probleem voor het Westen op het moment dat een groeiend deel van die miljoenen vluchtelingen hun problemen komen deponeren in ons vers aangeharkte voortuintje. Dan pas ontstaan er politieke-, financiële- en humanitaire problemen en zijn de regeringen van de Westerse staten gedwongen een antwoord te formuleren op de aanspraak van vluchtelingen

aanslagen op de koninklijke marechaussee

om hier asiel aan te vragen. De belangrijkste reactie van de Westerse staten is het net te sluiten, Europa potdicht te maken. En pas dan worden de tegenspraken zichtbaar tussen die antwoorden en de met de mond beleden uitgangspunten: enkele procenten worden voorzien van het stempel 'gewenst' als legitimatie en exkuus om de overgrote meerderheid 'ongewenst' te kunnen verklaren.

Het vluchtelingenprobleem is geen op zichzelf staand maatschappelijk verschijnsel maar een direkte afspiegeling van de eigendoms- en machtsverhoudingen. Binnen die verhoudingen wordt elke individuele vluchteling uiteindelijk gereduceerd tot een koopwaar: alleen zij waarvan kan worden verwacht dat ze op korte termijn rendement opleveren zijn gewenst. Gewenst zijn bijvoorbeeld:

- Vluchtelingen die gebruikt kunnen worden als levende politieke propaganda, zoals tot voor kort vluchtelingen uit de Sovjet-Unie en uit Oosteuropese landen. Of zoals een gelimiteerd aantal Vietnamese bootvluchtelingen per jaar, terwijl men toekijkt hoe de rest, desnoods met grof geweld, wordt afgevoerd, zoals de Britten dat deden in Hong Kong.

- Vluchtelingen die worden ingezet om bevolkingspolitiek mee te bedrijven zoals Israel de Joodse Sovjetvluchtelingen gebruikt als pionnen in de demografiese oorlog tegen de

Palestijnen. Zoals de Bulgaarse Turken die worden gebruikt om de Koerdische aanspraken op hun nationale grondgebied te breken etc..

- Vluchtelingen die bruikbaar zijn om bepaalde problemen binnen de kapitalistische economie op te lossen. Illustratief hiervoor is bijv. de gretigheid waarmee de regering van de Bondsrepubliek haar grenzen opstelde voor vluchtelingen uit de DDR. Het levert een miljardeninjectie op voor de economie van de Bondsrepubliek. Tegelijkertijd ziet de Zuid-Afrikaanse regering haar kans schoon en begint een wervingscampagne onder voormalig DDR-burgers om zodoende belangrijke functies in de economie exclusief blank te houden.

'Ongewenst', en dat is meer dan 90%, zijn de miljoenen mensen uit Afrika, Azië en Latijns-Amerika. Voor het grootste gedeelte vrouwen en kinderen, uitgehongerd en door oorlog verpauperd, die meestal niet verder komen dan de vluchtelingenkampen in het land van eerste opvang (vaak een evenzeer zeer arm buurland).

Ongewenst zijn bijna alle vrouwen die vluchten vanwege de sexe-specifieke vervolging. Verkrachting, mishandeling, elke specifieke terreur tegen vrouwen wordt niet erkend als vluchtgrond. Niet eens wanneer die terreur plaatsvindt in de politieburo's, tijdens razzia's of in martelcentra. Ongewenst zijn bijna alle vrouwen en kinderen omdat ze volgens

de kapitalistische maatstaven niet produktief gemaakt kunnen worden in het Westen, maar ze daarentegen wel gewenst zijn in de landen van de drie continenten om daar als arbeidsreserveleger te fungeren voor de multinationals.

Ongewenst zijn de uitgeweken verzetsstrijders en -strijdsters uit landen met een gewelddadig en fascisties, maar daarom niet minder bevriend regime.

Oorzaak en gevolg van het ontstaan van vluchtelingenstromen worden door de beleidsmakers konsekwent en uiterst zorgvuldig versluierd. De motieven van mensen blijven buiten beschouwing. Evenals de belangen die leiden tot het stelsel van afwijzings- en toelatingscriteria.

Er wordt gebruik gemaakt van verborgen criteria bij het uitdelen van de stempels 'ongewenst', waarbij er zelden een integere beoordeling gemaakt wordt van het vluchtverhaal. Wat beoordeeld wordt is in hoeverre (groepen van) vluchtelingen bruikbaar zijn en de mate van gevaar die ze kunnen opleveren voor de politieke en sociale stabiliteit. Daarnaast zijn er nog de praktijken van de inlichtingendiensten (waaronder de BVD die met verblijfsvergunningen staan te zwaaien wanneer een vluchteling informatie verstrekt over een bepaalde politieke organisatie of daarin wil infiltreren.

Schengen: niet getekend, toch gebruikt

Schengen, proefballon voor een verenigd Europa en prototype van de maatschappij die gestroomlijnd is volgens de behoeftes van het Europese kapitaal. Ondanks de geheimzinnigheid, de onkontroleerbare en zelfs voor parlementariërs ondemokratische wijze waarop de Schengen-partners met elkaar zaken doen, spant men zich in om de loyaliteit van de bevolking te verkrijgen. Eén van de belangrijkste middelen om dat te bereiken is een brede ideologische hersenspoeling door de propaganda van een hernieuwd Europees nationalisme. We moeten internationaal en Europees gaan denken, de geweldige voordelen die een Europa zonder grenzen biedt moeten worden binnengehaald. Maar daar moet wel wat tegenover staan:

we moeten ervoor zorgen dat ook het Nederlandse grondgebied er slechts is voor sommige Europeanen, en dat al die geweldige voordelen niet ingepikt worden door miljoenen 'vreemde elementen' die door alle gaten van het Verenigd Europa dreigen binnen te komen als we even niet kijken. De buitengrenzen van Europa moeten gebouwd worden van een steviger beton dan het voormalige ijzeren gordijn. De ambassades in de landen van waaruit veel vluchtelingen verwacht worden, worden een vooruitgeschoven grenspost en voeren een actief 'ontmoedigingsbeleid'. Vliegtuigmaatschappijen moeten degenen die geen visum hebben op eigen kosten terug vliegen. Schengen (en nu de Europese Eenwording) biedt voor dit alles het instrumentarium. Het stroomlijnt een blank-Nederland-let-op-zwart-Nederland-mentaliteit. Schengen biedt, door de harmonisatie van het asielbeleid, een aantal internationale afspraken waardoor men met het recht in de hand meer en meer mensen kan voorzien van het stempel 'uitgewezen'. Het levert de argumenten op om een verscherpt opsporings- en vervolgingsbeleid binnen de grenzen uit te voeren om zo (volgens ons aller Lubbers) "het kaf van het koren te scheiden".

En dit is ook de reden voor de

schijnbaar onvermijdelijke marsroute die wordt afgelegd in de richting van de legitimatieplicht. De verlegging van de identiteitscontrole aan de grenzen naar identiteitscontrole in het gehele land door mobiele brigades van de KMAR. Een sluitend netwerk met de, al geopperde, strafbaarstelling van hulp aan illegalen. Ze moeten een bepaalde mentaliteit kweken. Iedere niet-witte moet het onweerlegbare bewijs leveren geen illegaal, crimineel of terrorist te zijn. Immers, wie wordt opgelegd zich te identificeren en wat wordt de aanleiding om iemand te dwingen zich te identificeren? Op wie mag er door de KMAR gejaagd worden? De reeds eerder genoemde ervaring waar de KMAR zich op meent te kunnen beroepen om illegalen aan hun uiterlijk te kunnen herkennen berust op niets anders dan het feit dat zwart en wit kunnen onderscheiden. Steun voor deze politionele vaardigheid komt o.a. ook van 's lands prominente anti-racist, anti-apartheidstrijder bij uitstek, korpsbeheerder van een van de meest racistiese korpsen van dit land. "De KMAR is een keurkorps, inzetbaar als speerpunt bij prioriteiten van de eerste orde en zal compenserend ingezet worden bij het vreemdelingentoezicht. De komst van de KMAR zal niet leiden tot razzia's op (illegale) vluchtelingen", Van Thijn in een toespraak ter gelegenheid van het 175-jarige bestaan van de KMAR, want hij ziet in de mentaliteit van KMAR en het driehoeksoverleg (burgemeester, justitie en politie) een garantie tegen een berge-lijke racistiese politiek en repressie.....

In het bovenstaande hebben we een aantal kaders aangegeven van onze solidariteit met velen van de vluchtelingen. Het is belangrijk om deze solidariteit tastbaar te maken. Daarin gebeurt al veel: langs juridiese weg, door acties, demonstraties, publikaties, het opzetten van samenwerkingsverbanden, etc.. Er wordt energie gestoken in het creëren van opvang/woonruimte, het inzamelen van geld, het vinden van ille-

gale baantjes en het opzetten van een alternatieve gezondheidszorg.

Dat is allemaal een feit, maar we kunnen er niet omheen te constateren dat de racistiese politiek van de staat in de breedte terrein heeft gewonnen, dat de hersenspoeling op z'n minst ten dele werkt. Die winst bestaat er vooral uit dat ze erin geslaagd is een soort algemeen 'volksempfinden' te creëren, dat zegt dat de bevolking op grote schaal bedrogen wordt door vreemde elementen, die slechts zeggen vluchteling te zijn maar in feite dieven van onze welvaart.

Er ontstaat een klimaat waarin het gerechtvaardigd wordt om asielzoekers als criminele groep te beschouwen en te behandelen. Dit zou ook in het belang van de bonafide vluchteling zijn (wie is dat???), zo wordt ons voorgehouden.

In ronduit schokkende mate is het hen tevens gelukt om het optreden tegen (illegale) asielzoekers onder een deken van verhullend taalgebruik weg te schoffelen, en iedereen te laten geloven dat de staat nog zeer beheerst en zachtzinnig optreedt. Gevangenissen heten opvangcentra, interneringskampen heten vluchtthoeven of -oorden, racisme heet ontmoedigingsbeleid, razzia's heten huisbezoek en economies en sociaal afknijpen heet een bed-bad-brood-regeling.....Tegen de tijd dat de werkelijke inhoud van de woorden en de procedures duidelijk begint te worden is het beleid al weer drie stappen verder aangescherpt.

"We zitten en wachten en kijken naar elkaars gezichten, het is hier net een gevangenis. Waar kun je naar toe met f20,- zakgeld in de week?" Koerdiese vluchteling in een interneringskamp.

Voor de rest wordt het stiller. Mensen worden weggestopt in kampen in de polder. Uitgangspunten van beleid worden geformuleerd op geheime ontmoetingen ergens in Europa; de beleidsmaatregelen op kamertjes in Den Haag. Ondertussen blijven de vliegtuigen opstijgen. Gedeporteerden kunnen niet meer protesteren. Velen worden opgesloten of erger in Turkije, Marokko.....degenen die morgen aan de beurt zijn zitten vandaag te wachten in Nederlandse politiecellen en gevangenissen.

De strijd tegen dit staatsracisme moet wat ons betreft, meer dan nu het geval is, geïntegreerd worden in de politieke praktijk van links. De strijd om de rechten van vluchtelingen moet van een juridies naar een politiek nivo getild worden.

Niet alleen omdat racisme moreel en politiek bestreden moet worden, racisme en sexismen geen uitwassen zijn van dit systeem, maar behoren tot het politieke instrumentarium van de heersende klasse. De maatschappelijke rijkdom van het Westen zou genivelleerd moeten worden. En met name met hen die gedwongen zijn te vluchten en zich vervolgens bevinden in een vijandelijke omgeving die het Westen voor vluchtelingen en migranten is.

De vluchteling in het algemeen is geen 'objekt' van onze solidariteit. Een dergelijke patronale houding laten we over aan politici en andere betaalde krachten die hun brood verdienen met de ellende van anderen. Integendeel, iedere vluchteling heeft een verhaal, en ieder verhaal bevat de belangrijkste elementen van de jongste geschiedenis van het grootste deel van de wereldbevolking.

We weten dat het onmogelijk is om binnen de bestaande machtsverhoudingen tot werkelijke oplossingen te komen. Wij willen ons niet laten leiden door wensdenken. Dit is dan ook niet méér dan een bescheiden bijdrage. Maar uitgaande van onze geschiedenis, positie en praktijk onderzoeken we de mogelijkheden om een militante praktijk te ontwikkelen op bovenstaande thema's.

Dat het uiteindelijk om een wereld gaat zonder onderdrukking, uitbui-

ting en vergiftiging, zonder racisme en sexismen is geen pathetische geloofsbelijdenis, maar de kern van het socialisme zoals wij ons dat voorstellen. De vraag is echter hoe de stappen op die weg eruit zien. Tegenstellingen blijven toenemen, minder mensen krijgen meer mogelijkheden. Je zou denken dat dat leidt tot spanning, zelfs verzet, maar we moeten konstateren dat de controle over de geest een nieuwe gevangenis is geworden.

Terwijl de verschillen tussen meer of minder arm, meer of minder vervolgd niet vervagen maar in rap tempo aangescherpt worden, heeft verzameld links er in de geschiedenis nog nooit zo belazerd voorgestaan als nu. Sociale structuren zijn verbrokkeld, organisaties versplinterd, idealen lijken besmet, het doel is diffuus. Zonder hoog van de toren te willen blazen zullen we als linksradikale en revolutionaire beweging moeten pogen weer iets met elkaar op te bouwen. Militant verzet kan daarin een belangrijke rol spelen, het kan de vinger op de zere plek leggen. De eerste stap zit dan in herkenning, de opluchting dat er iets gebeurt. De volgende stappen zijn veel moeilijker. We zijn allemaal producten van deze maatschappij. Individualisten, ieder voor zich en haar, wel met idealen en woede, maar het omzetten in een gezamenlijk perspectief zakt toch vaak dagelijks weg in het gevecht om een persoonlijk perspectief, iets wat jammergenoeg vaak niet hetzelfde is.

Toch willen we het aangaan, niet tegen beter weten in, wij weten heel goed dat militante aanslagen alleen niets opleveren. Een, twee, drie keer een spektakulaire actie verandert op zich ook niets. Wij zien het als een bijdrage aan meer daden, ideeën en discussie.

De uitwijzingsmachine draait niet vanzelf, maar wordt draaiende gehou-

den door mensenjagers en schrijftafelmoordenaars. En zo willen we ze ook in het openbaar behandelen. Het apparaat zelf blijft niet langer buiten schot. Zoals al eerder gezegd: de strijd van de vluchtelingen moet van een juridies naar een politiek nivo getrokken worden. Dat betekent dat het vluchtelingenbeleid uit handen van politie, marechaussee en justitie getrokken moet worden. Dat de gedwongen vestiging in kampen beëindigd moet worden, de vreemdelingenbewing en de speciale gevangenis opgeheven en gesloten moeten worden.

Asielzoekers/sters moeten vrije toegang tot onze maatschappij hebben. Dat betekent dat ze kunnen beschikken over alle noodzakelijke financiële, juridische, sociale, edukatieve en mediese voorzieningen. Dat zijn de minimumvoorwaarden. Verder gaat het er om de definitie van het begrip vluchteling te veranderen. Te politiseren. Sexe-specifieke vluchtgronden als verkrachting, gedwongen verhuizingen, oorlog en vernietiging van de zelfvoorzienende economieën moeten worden erkend. Het begrip economische vluchteling moet worden geschrapt en de mensen krijgen bij binnenkomst bijstand van deskundige juristen om van de SHELL, AKZO, BRUYNZEEL, PHILIPS enz. een schadevergoedingsprocedure te kunnen starten namens henzelf en de rest van de achterblijvende vluchtelingen. (geintje!)

Armoede moet een erkende vluchtgrond zijn. De oplossing daarvan ligt niet in het terugsturen, maar in een fundamentele wijziging van de internationale economische orde.

Tot die tijd zullen wij het deportatiebeleid saboteren en aanvallen!

Met vriendelijke groeten,

RARA

RARA claimt aanslag in Oldenzaal

OLDENZAAL/ARNHEM (ANP) - De actiegroep RARA heeft vanmorgen twee aanslagen op marechaussee-kantoren in Oldenzaal en Arnhem geclaimd. De aanslagen werden vannacht gepleegd.

In een brief aan het ANP schrijft RARA de aanslagen gepleegd te hebben uit onvrede over het beleid dat marechaussees „als een soort vliegende brigade in de grote steden worden ingezet bij het opsporen van mogelijke illegalen”. Volgens RARA gebeurt dat „niet gehinderd door welke vorm van controle dan ook”. Daarom is gekozen voor een „eerste actie” tegen „de keurtroepen van dit vervolgingsbeleid, tegen de laarzen in de straat”.

Bij de ingang van het gebouw van de Koninklijke Marechaussee aan de Haarstraat in Oldenzaal werd vannacht op nog onbekende wijze brand gesticht. In het gebouw ontstond een forse rook- en roetschade. In Arnhem is een soortgelijke aanslag gepleegd, waarbij voor enkele duizenden guldens schade is aangericht.

Het district Overijssel van de Koninklijke Marechaussee heeft vanochtend meteen een recherche-team geformeerd. Volgens woordvoerder Van Urk gaat het team „uit van nul” en wordt niet op voorhand aangenomen dat de daders uit Amsterdam afkomstig zijn. De brief van RARA is overigens bij het ANP in Utrecht bezorgd.

De daders hadden het gemunt op het Overijsselse districtskantoor van de marechaussee maar stichtten de brand in de hal van het gebouw van de brigade Oldenzaal aan de Haarstraat. De twee gebouwen staan op hetzelfde terrein. 's Nachts zijn ze niet doorlopend bewaakt. De schade, die afgezien van de kapotte ruit van buiten nauwelijks te zien is, loopt in de tienduizenden guldens.

De onzekerheid over de achtergronden van de brandstichting duurde vanochtend maar kort aangezien de RARA-brief al vroeg bij het ANP werd bezorgd. De redactie van het persbureau heeft daarop meteen de marechaussee gebeld.

De marechaussee-recherche wil wewen of omwonenden de afgelopen nacht „vreemde zaken” hebben gezien die voor het onderzoek van belang kunnen zijn. In dat geval wordt men verzocht telefonisch contact op te nemen.

REVOLUTIONAIRE ANTI RACISTIESE AKTIE

"ALS JE VREDE WIL, ZORG DAN VOOR RECHTVAARDIGHEID"

Vandaag hebben wij een bescheiden korrektie aangebracht in het officiële vervolgingsbeleid en het ministerie van justitie een koekje van eigen deeg gepresenteerd. We hebben daarbij gebruik gemaakt van 2 explosieve ladingen en een tijdsvertrager, die we geplaatst hebben bij de 'huisdrukkerij' van het gebouw. Onze actie van vandaag ligt in het verlengde van de actie van RARA tegen de KMAR, een week geleden.

De vernieuwing aan de buitenkant van dit gebouw houdt niet op bij de toegangspoort. Binnen wordt hard gewerkt aan een hernieuwde vormgeving op het gebied van controle en repressie

Aanwijsbaar bevinden zich er de verantwoordelijken, planners en stragetegen van een misdadig asielbeleid, vluchtelingenkampen, ultra-moderne bajessen en geautomatiseerde controle-instrumenten. I.s.m. andere landen wordt hier een gekoördineerd justitieel beleid bepaald ter bescherming van de politieke en economische eenwording van Europa.

Justitie en binnenlandse veiligheid vormen samen één van de terreinen waarop de Europese eenwording concreet plaatsvindt. Een voorlopig sluitstuk van de justitiële eenwording had de ondertekening van de uitvoeringsovereenkomst op het Schengenakkoord moeten zijn.

'Schengen' is destijds op verkenning gegaan met 5 aan elkaar gewaagde lidstaten van de EG. Zij gingen op pad met de vraag, hoeveel moeite het kost die eenwording daad-

werkelijk te realiseren. Een testcase dus, een politiek projekt, waarvan de betekenis veel verder reikt dan de grenzen die het aangeeft.

Het uitstel van de ondertekening, uiteindelijk te wijten aan het ontbreken van tegenmaatregelen t.a.v. de "potentiële immigratiestroom van miljoenen Duitse burgers" (zgn. etnische Duitsers, niet alleen uit de DDR, maar ook uit bijv. Roemenië) zorgde in Nederland voor enorme opluchting. Nu hoefden de diverse protesten, die zich op het laatste moment opstapelden, zoals het gebrek aan openbaarheid en participatie, de vergaande persoonsregistratie die Schengen inhoudt enz., niet meer via de parlementaire bla bla gekanaliseerd te worden. Ze losten zich vanzelf op. Het hele parlement, inclusief Groen-Links, toonde zich blij en tevreden. Terwijl het toch echt niet hun protest was waaraan het uitstel te danken was. Kohl haalde de bewuste kastanje uit Nederlandse politieke vuur.

De opzienbarende ontwikkelingen in Oost- en Midden-Europa vormen niet de enige reden waarom het dak niet op het Schengenhuis gezet werd. De bouw stagneerde meerdere malen en de vraag is of die eigenlijk nog wel afkomt. Een deel van het materiaal is namelijk inmiddels al door de 12 lidstaten van de EG overgenomen. De respectievelijke hoofdstukken uit de Schengenovereenkomst worden bijgewerkt en gespecificeerd tot ze als afzonderlijke verdragen door de 12

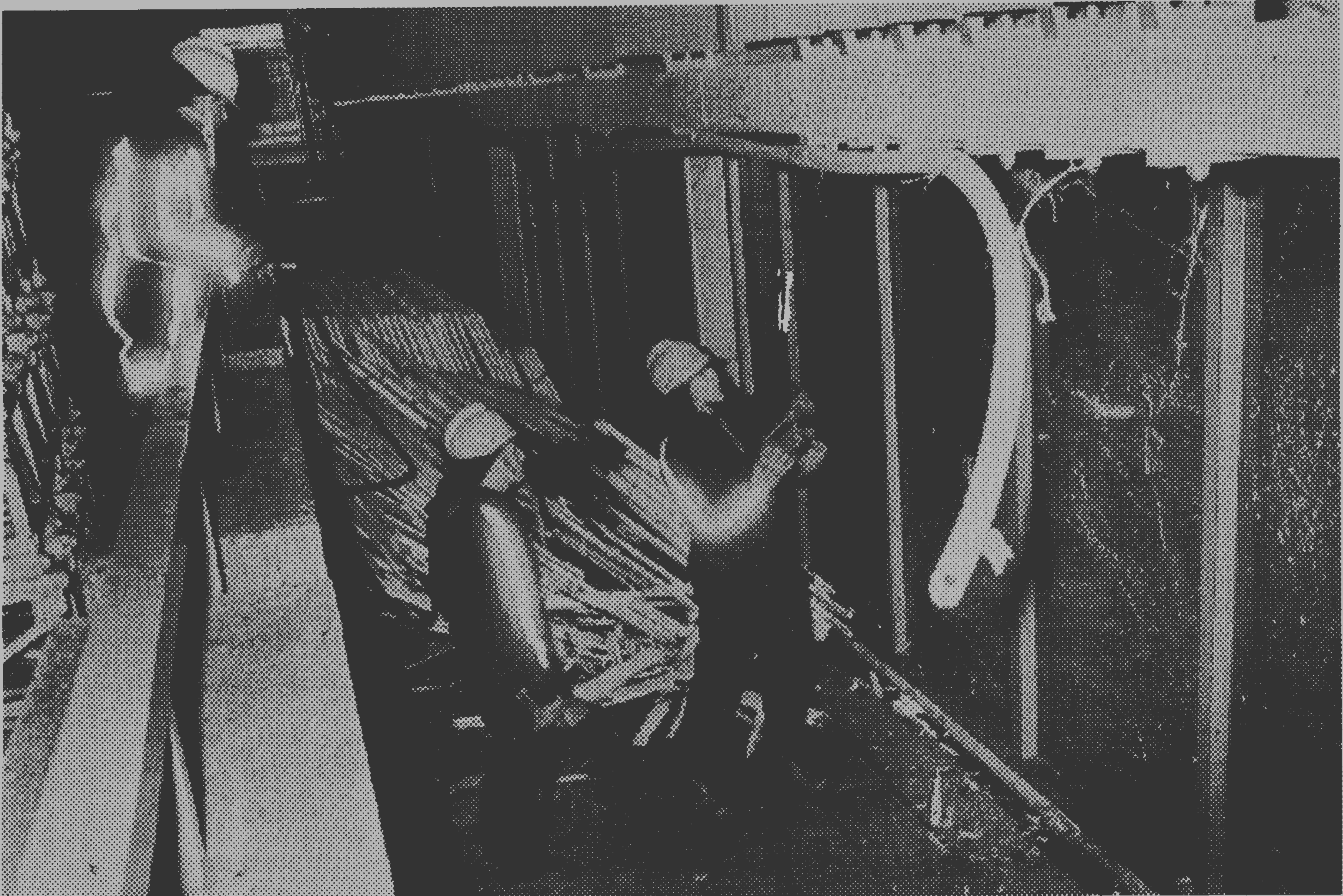
ondertekend kunnen worden. Nu al kent de EG het verdrag over het asielrecht, met precies dezelfde punten als het Schengenakkoord. Hoe dan ook, of het huis nu onafgebouwd of onbewoond blijft, het fundament staat.

Wat die vernieuwde vormgeving van controle en repressie, waaraan hier gewerkt wordt, betekent, is wel het duidelijkst zichtbaar op het gebied van de asielpolitiek.

De uitwijzingsmachine, waarmee asielzoekers gekonfronteerd worden, is de laatste jaren steeds meer geperfectioneerd: onder druk van het ministerie van justitie worden grenskontroles al door ambassades in het land van herkomst zelf, of door de luchtvaartmaatschappijen uitgevoerd. De asielprocedure is steeds verder verkort, wat inhoudt dat ambtenaren van justitie via een computeruitdraai bepalen of iemand kan blijven of niet. Er vindt een actief opsporingsbeleid plaats: razzia's in pensions en ateliers, inzet van nieuwe marechaussee-teams, etc, etc.

De hardheid van de asielpolitiek heeft in enkele Westeuropese landen een sociale beweging doen ontstaan, die protest en directe praktische solidariteit met elkaar verbindt en zo de deportatiepraktijken tenminste enigzins bemoeilijkt. Diverse militante acties hebben de uitvoerders hiervan rechtstreeks getroffen.

Onze actie van vandaag ligt in het verlengde van de actie, die vorige week door RARA tegen de KMAR gedaan is, en wij onderschrijven de daarin gestelde eisen:

aanslag op het ministerie van justitie

- vluchtelingenbeleid uit handen van politie, marechaussee en justitie;
- geen gedwongen vestiging in kampen, geen vreemdelingenbewaring; sluiting van de speciale gevangenis-

- vrije toegang voor vluchtelingen tot alle noodzakelijke financiële, juridische, sociale, edukatieve en mediese voorzieningen;

- erkenning sexe-specifieke vluchtgronden; schrappen van het begrip "ekonomiese vluchteling".

Hoe onmenselijk de behandeling van vluchtelingen is, willen we hier niet nog eens herhalen. Iedereen, wiens ogen, oren en hart nog enigzins openstaan, kan het weten. Het racisme en de hypokrisie druipen er gewoon vanaf. Enerzijds wordt er gesproken over "hordes vluchtelingen aan onze grenzen", die "profiteren van onze voorzieningen", terwijl anderzijds in EG-verband de bezorgdheid uitgesproken wordt over het feit "dat het Europa aan voldoende bevolkingsaanwas ontbreekt", dat "het voortbestaan van de Europese bevolking veiliggesteld moet worden". Westeuropese vrouwen worden d.m.v. premies en reageerbuisbevruchting gestimuleerd om kinderen te krijgen, terwijl toch beweerd wordt dat Nederland "vol" is.

De macht en de willekeur van politie en marechaussee binnen de asielpolitiek zijn nu al aanzienlijk. De Europese verdragen zorgen ervoor dat de macht nog meer in handen van deze uitvoerders te liggen komt, en daarmee bij hun subjektieve beoordeling.

"Wat het ook wordt, het betekent buitenlandertje jagen", aldus een marechaussee over het Schengenakkoord.

Maar hierbij gaat het niet alleen om vluchtelingen: ze worden ingezet tegen groepen mensen, die volgens politieke criteria al vantevoren als "gevaarlijk" zijn gedefinieerd. SIS-komputer, legitimatieplicht en controles op straat zijn daarbij de nieuwste middelen. De grenzen worden gewoon van buiten naar binnen verlegd. Het resultaat daarvan kan niet anders zijn dan meer uitwijzingen en meer gevangenen. Op deze ontwikkeling wordt al geruime tijd geanticipeerd: het aantal cellen is de afgelopen paar jaar meer dan verdubbeld. Ook de structuur van de bajes en de 'behandeling' van gevangenen daarbinnen zijn aangepast: nieuwe high-tech bajessen zijn en worden gebouwd met speciale beveiligde afdelingen. Permanente en langdurige isolatie zijn een vast onderdeel van de behandeling geworden. Het is tot een gekoördineerd westeuropese beleid geworden, dat tegen gevangenen wordt ingezet. Om te voorkomen dat gevangenen zich organiseren en om ieder verzet te breken. Zo wordt de strijd van politieke gevangenen om bij elkaar in groepen geplaatst te worden in heel west-europa met harde hand onderdrukt. De hongerstaking, die momenteel door de gevangenen uit

de GRAPO en PCE(r) in Spanje gevoerd wordt, is hiervan een duidelijk voorbeeld: folter in de vorm van dwangvoeding en de in de BRD ontwikkelde "koma-methode", alsmede het konsekwent doodzwijgen van de strijd, zijn de antwoorden van de staat.

'Pas je aan of sterf', onder dat motto wordt het verzet van gevangenen tegen isolatiepraktijken in verschillende landen en op verschillende manieren geprobeerd het zwijgen op te leggen. Ook hier in Nederland.

De Europese eenwording heeft de laatste tijd een geheel nieuwe dynamiek gekregen. De positie van de heersende klasse in west-europa is door de internationale ontwikkelingen in alle opzichten versterkt, zonder dat ze daar zelf veel voor heeft hoeven doen. De EG ontwikkelt zich nu onder westduitse leiding tot een ekonomies en politiek machtsblok, dat haar drang tot expansie en onderwerping nauwelijks meer verhult.

Als vliegen op de stront storten westeuropese bedrijven en banken zich op de oosteuropese landen, om hen zo ekonomies en politiek aan zich te binden. Westeuropese regeringen verkeren in jubelstemming over de zgn. "overwinning van het kapitalisme"; er wordt opeens over "vrede in de wereld" gesproken, alsof die alleen uit Europa zou bestaan. Ondanks 2 wereldoorlogen is blijkbaar nog steeds niet voor iedereen duidelijk dat kapitalisme en oorlog onverbrekkelijk verbonden zijn. De oorlog in de drie continenten, in stand gehouden door wapens en ekonomiese chantage door het westen, gaat intussen onverminderd door en wordt eenvoudig doodgezwegen.

Het lijken verschillende problemen in verschillende delen van de wereld: de sociale en politieke gevolgen van de herstructurering in het Westen, de onvermijdelijke veranderingen op politiek en ekonomies gebied in de landen van het "reëel bestaande socialisme" en de ongekende massale ellende in de landen van de drie continenten. Maar aan de basis daarvan ligt nog altijd de ongebroken macht van het kapitalisties systeem.

Echter, de 'diktatuur van het kapitaal' is geen oplossing voor de problemen en behoeftes van de mensheid, noch in het Westen, noch in het Oosten, noch in het Zuiden. Het kapitalisme kan immers alleen bestaan ten koste van uitbuiting en vernietiging.

Het socialisme is niet dood; het ideaal van een klassenloze maatschappij, waarin gelijkheid en vrijheid geen prijs hebben, blijft voor ons rechtvereind staan!

Wij hebben in het geheel geen zin om te wachten tot het kapitalisme aan zijn eigen logika ten onder gaat. De uitbuiting en vernietiging van mens en natuur zijn zodanig, dat de noodzaak voor verzet levensgroot is. In schril contrast hiermee is echter de toestand van links: de realiteit is immers dat geen enkele

linkse kracht momenteel in staat is om een serieus antwoord te formuleren op de ontwikkelingen om ons heen. Het tempo van de herstructurering, Europa '92 voor de deur, de ontwikkelingen in Oost-Europa; het defensief lijkt totaal. En intussen krijgt de ideologische hegemonie van de heersenden de kans om zich weer te versterken. "Sociale markteconomie" en "demokratie" zijn de leuzen, die nu nog meer als universele waarden worden voorgesteld. Zij moeten dienen om de verantwoordelijkheid voor wereldwijde uitbuiting en voor fascisme te versluieren.

We zullen de handen opnieuw ineens moeten slaan en, uitgaande van de reële situatie, een duidelijke strategie moeten ontwikkelen om door deze hegemonie heen te breken. Om door alle versnippering, individualisering en apathie heen weer perspectief op verandering te bevechten. Naast al het noodzakelijke -en vaak ondankbare- politieke werk, denken wij dat militante actie een noodzakelijk onderdeel is van die strijd. Zij zijn een uitbreiding van de politieke mogelijkheden.

In de huidige situatie, waarin onze kracht nog relatief zwak is, zullen wij ze gebruiken om grenzen te stellen, te breken met de pacifikatie en machteloosheid, en om ruimte te scheppen voor verandering. We zullen de dingen weer in hun ware kontekst moeten plaatsen!

Hier hebben wij met onze actie een bijdrage aan willen leveren.

REVOLUTIONAIRE ANTI RACISTIESE AKTIE
'Crespo Galende'

Crespo Galende werd op 19 juni 1981 na meer dan 100 dagen hongerstaking door de Spaanse staat vermoord.

Met deze hongerstaking door gevangenen van de GRAPO en PCE(r) was destijds bevochten dat de gevangenen bij elkaar geplaatst werden. In de jaren daarna zijn zij, mede onder druk van het westeuropese beleid, langzaam maar zeker weer van elkaar geïsoleerd.

Op dit moment voeren de gevangenen in Spanje al 4 maanden een hongerstaking om deze isolatie weer ongedaan te maken. De Spaanse staat geeft echter geen duimbreed toe: de gevangenen krijgen dwangvoeding toegediend en een aantal van hen worden kunstmatig in leven gehouden door de 'koma-methode'.

Terwijl de westeuropese regeringen hun mond vol hebben over schendingen van de mensenrechten elders in de wereld, worden in West-Europa zelf politieke gevangenen, die strijden voor rechtvaardige eisen, in alle stilte vermoord.

BREEK DE STILTE
SAMENPLAATSING VAN DE GEVANGENEN
VAN DE GRAPO EN PCE(r)

ZATERDAG 26 MEI '90

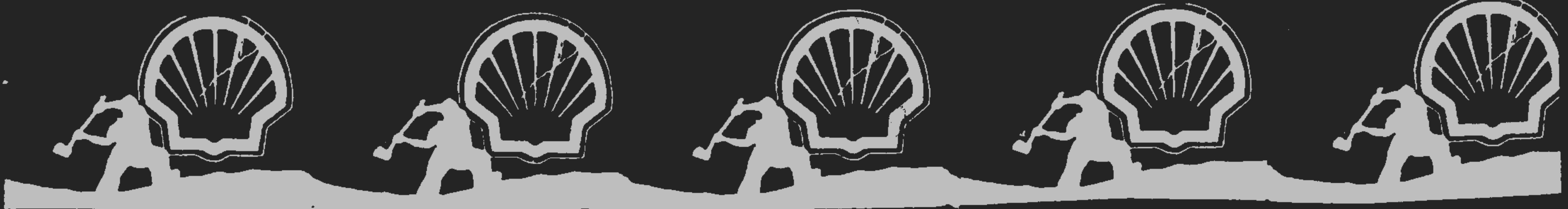
NATIONALE ANTI-SHELL DAG TE HASSELT !
TEGEN WERELDOVERHEERSING, INSTANDHOUDING VAN DICTATUREN, MILIEUVERNIETIGING, UITBUI-
TING DOOR MULTINATIONALS !

SPOEDOPROEP! SPOEDOPROEP! SPOEDOPROEP! SPOEDOPROEP! SPOEDOPROEP!

reeds vier jaar lang wordt er door groepen in West-Europa radicaal gestreden tegen de multinational "Koninklijke Shell Nederland". Door grote groepen mensen en ondersteund door brede lagen van de bevolking wordt Shell bevochten. In Nederland, West-Duitsland, Scandinavië, Canada, Oostenrijk, Italië, Spanje,.... wordt Shell op zeer uiteenlopende en soms zeer radicale wijze aangepakt. Denk o.a. aan de honderden sabotage acties (van slangen snijden tot afbranden) over heel Europa. Maar ook kerken, vakbonden, derde wereldorganisaties,.. voeren actie tegen Shell. Wat wil je ook, overal ter wereld waar je over corruptie hoort duikt de naam Shell op. Shell streeft in zijn beleid enkel winstbejag na... daarvoor deinst het niet terug de meest smerige praktijken uit te voeren. -Shells aanwezigheid in Zuid-Afrika houdt het Apartheidsregime in stand door steun te leveren. Het Zuid-Afrikaanse leger tankt Shell, de Zuid-Afrikaanse politie,... Shell maakt graag gebruik van het apartheidregime en verdient haar winsten op de rug van duizenden zwarte werknemers. Het Westen houdt het apartheidregime in stand door steun te leveren (zowel economisch als politiek). De Noord-Zuid verhoudingen zijn belangrijk voor de kapitalistische systemen hier. Wij voelen ons direct verbonden met de strijd van het Zuid-Afrikaanse volk, de steunpilaren van dit regime liggen immers hier, bij ons, in het Westen. Evenals het feit dat ook andere continenten onderdrukt worden door diegenen die hier de touwtjes in handen hebben. Als steungevers denken we aan multinationals, banken en regeringen. Die de hele wereld uitzuigen om er zelf beter van te worden! Shells macht is enkel niet alleen

beperkt tot Zuid-Afrika. Ook elders (en ook hier) is Shell actief betrokken bij de uitbuiting van arbeiders/sters. Voorbeelden genoeg: -Shell komt als loongever steeds als laagst biedende voor de dag. -Shell is tegenstander van arbeidstijdverkorting ("talent is schaars, talent moet hard werken"). Economische tegenslagen worden onmiddellijk op het personeel afgewenteld door ontslagen. -In veel Latijns-Amerikaanse landen en ook op andere continenten heeft Shell de macht over regeringen. Omdat Shell in verscheidene landen de gehele olie -en gassector in handen heeft kan het regeringen manipuleren. Zo dreigde Shell onder andere Brazilië te verlaten indien men de distributie van olieproducten ging nationaliseren. Zoiets leidt natuurlijk naar een zware klap voor de Braziliaanse economie. MANIPULATIE!! Maar Shell doet meer.... Zo zit Shell bijvoorbeeld ook niet stil op het gebied van milieuvernieting. Shell is namelijk één der belangrijkste producenten van bestrijdingsmiddelen. Bestrijdingsmiddelen (pesticiden) zijn echter in de EEG en de USA verboden. Sluw als Shell echter is produceert het hier en levert aan de derde-wereld waar deze troep wel mag. Buiten het direkte gevaar voor mensen en milieu is het ook nog zo dat multi's als Shell veel geld verdienen aan afzet in de derde wereld. Het geld dat ze hiermee verdienen investeren ze o.a. in de ontwikkeling van milieu-vriendelijke producten voor de rijke westerse landen. Zo blijft men hier geloven in de goede wil van bedrijven als Shell! Shell is ook betrokken bij milieurampen en ontbossingen voor proefboringen (vb: inheemse volkeren en een natuurreserveaat in Peru worden bedreigd omdat Shell er proefboringen wil!). Over Shell en zijn corrupte en smerige zaakjes kunnen we uren door-

schrijven dat gaan we hier echter niet doen. Het is reeds lang aangetoond dat Shell de halve wereld om zeep helpt. WIJ ZIJN HET BEU VAN ROND ONS TE KIJKEN EN OVERAL STRIJDENDE MENSEN TE ZIEN MAAR ZELF STIL TE ZITTEN. DE STRIJD TEGEN SHELL HEEFT EEN INTERNATIONAAL KARAKTER EN WORDT BREED GEVOERD, WIJ MOETEN DEEL VAN DIE STRIJD WORDEN. Wat in andere landen kan kan hier ook (al is het op kleinere schaal), het is hypokriet te doen alsof onze neus bloedt. Er moet dus iets gebeuren. Vandaar dit initiatief voor een nationale actie te Hasselt! De actie die wij zullen voeren moet een nationale en breed ondersteunde actie tegen Shell worden. Via een demonstratie en picketlines willen we de aandacht op Shell en de strijd tegen Shell vestigen. We rekenen op een breed publiek. Zowel radicalen als mensen die zich met partij-politiek bezighouden (Pvdv Kp, Regenboog, Agalev,...) evenals milieugroepen, Anti-apartheidsgroepen, migrantengroepen, vrouwengroepen,.... moeten zich mobiliseren. DIT GAAT ONS ALLEN AAN! Dit is dus ook wat wij willen doen. We willen veel spektakel en een strijdbare sfeer! We willen dan ook dat er zowel in Vlaanderen als in Wallonië gemobiliseerd wordt. Actie kost echter veel geld, werk,.. Belangrijk is dan ook dat iedereen zijn steentje bijdraagt. Help daarom met verspreiden (copieer pamfletten zelf!) en organiseer naar onze actie toe. Belangrijk aan deze actie is voor ons ook: valt er nog te mobiliseren voor radicale strijd? Wij zijn overtuigd van wel, maar dan enkel indien ieder zich inzet. Gedacht wordt aan een geluidswagen, verschillende pamfletten, anti-Shell krantje, mooie vlaggen (kan je zelf toch ook maken).....

AFSPRAAK: 26 MEI 1990
OM 14.00 uur STATION VAN
HASSELT
ZORG DAT JE ER BENT EN MET
VELEN!

WILLEN WE NOG IETS BETEKENEN DAN IS
HET TIJD OM ONS TE ORGANISEREN, KLEI-
NE ONDERLINGE VERSCHILLEN UIT TE
SCHAKELEN EN MEE TE WERKEN AAN INTER-
NATIONALE SOLIDARITEIT EN
RADICAAL VERZET

PERSVERKLARING

LEIDEN, 10 maart 1990.

Vanavond hebben wij twee \$hellpompjes geheel en gedeeltelijk gesloopt. Vanuit ons revolutionair ongeduld zijn wij tot deze aktie gekomen. Het eigen geweten en de verantwoordelijkheid dienen altijd boven de wet te staan, dit is de enige zekerheid om een algehele 'Befehl ist Befehl' - mentaliteit te voorkomen. Beter verantwoord ongehoorzaam dan onverantwoord gehoorzaam!!

Het is absoluut noodzakelijk om de anti-\$hell bewegingen structureler te maken. Wat \$hell in Zuid-Afrika uitvreet is geen 'schoonheidsfoutje', \$hell is namelijk een multinational. En deze gedochten, ontdaan van elke ethiek, moraal of geweten, drukken alles (mensen, dieren, planten als ook de lucht, de aarde en het water, ja zelfs de zon) uit in geld.

Als een multinational weer voordoet dat er een crisis is om de zoveelste herstructurering of banenplan door te drukken, is het haar om het even of ze een paar rendabeler machines koopt, 500 arbeidersters de straat op trapt of dat ze nog iets efficiënter de natuur vermoord.

Het voorop stellen van je expansie, je winst is kenmerkend voor een multi, voor elke multi.

Dit structurele kenmerk kan het best bloeien in die situaties waar je niet een klein gedeelte van je bloedwinsten aan sosjale 'zekerheid' moet besteden omdat in een centrum van onderdrukking en uitbuiting (i.t.t. de periferie) een zekere 'orde en rust' aanwezig moet zijn om revoluties in de kiem te smoren. Brood en spelen. Een situatie waar de bevolking en de arbeidersters hun bek dicht houden uit angst voor ontslag, aanslagen en moord, kortom een situatie waar de staat haar ware gezicht gedwongen is bloot te geven. In fascistische omstandigheden gedijen multinationals het best. Lees bijv. de radikale anti-Shell krant, en de 2 brosjures over multi's van de NAR (nieuwsblad uit België).

Bij Shell-Zuidafrika ligt de fout dus bij Shell (en de junta) en niet bij Zuid-Afrika. Het is dus noodzakelijk om de multi als geheel aan te pakken i.p.v. alleen een enkel rot gevolg. Dit gaat even zeer op voor Unilever, Philips, ITT, AT&T, Union Carbide, Mc.Donalds, AEG,.....

BREEK FASCISME

VOOR EEN VRIJ EN ZELFBEPAALD LEVEN
IN EEN MENSWAARDIGE WERELD ZONDER
MACHT, EN GELD
SLOOP DE STAAT EN DE MULTINATIONALE
HEERSERS
VERZET IS NOODZAAK

GERARD BAKKER KRIJGT GEEN PREMIE

STADHOUDERSKADE 82/83 BEZET

Woensdag 14 maart hebben we met veertig mensen de panden Stadhouderskade 82 en 83 bezet uit protest tegen de verbouw van de woningen tot koopappartement. Bovendien zijn wij tegen het toekennen van subsidie aan eigenaar Gerard Bakker. We wilden een gesprek met deelraadsvoorzitter Olij en vertegenwoordigers van de afdelingen Volkshuisvesting en Algemene Zaken van de gemeente. Het gesprek kwam er niet. Na zes uur ontruimde de politie de panden. We hebben geen verzet geboden.

De avond ervoor bezochten we de raadsvergadering van Stadsdeel de Pijp. Slechts een kleine groep mocht naar binnen, de rest moest buiten blijven staan. Toen we protesteerden tegen het afschuiven van ons raadsadres over Stadhouderskade 82/83 naar het dagelijks bestuur sommeerde voorzitter Olij ons de zaal te verlaten. Na enig duw en trekwerk besloten we de raadszaal te verlaten omdat anders de andere aanwezige buurtbewoners ook ontruimd zouden worden. Het merendeel van de aanwezigen verliet daarop de zaal uit protest tegen het autoritaire optreden.

De subsidie

Tijdens de bezetting op woensdag gaf deelraadsvoorzitter Olij opnieuw geen gehoor. Hij was er niet en van een gesprek kon geen sprake zijn. Wel bleek dat het dagelijks bestuur van het stadsdeel de dag ervoor negatief geadviseerd had over de aanvraag van Gerard Bakker voor premie-C koopwoningen op Stadhouderskade 82 en 83. Dat betekent een radikale ommezwaai in hun standpunt. In februari liet een ambtenaar van het stadsdeel nog weten dat zijn afdeling positief ad-

vies zou uitbrengen over de subsidieaanvraag. Maar volgens de regels kan Bakker geen subsidie krijgen omdat je daarvoor nieuwe woningen neer moet zetten. Er zijn al jaren acht woningen, en daar voegt Bakker niets aan toe. Bakker en de deelraad vonden dat er slechts twee woningen waren vanwege de slechte staat van de panden.

Wij hebben herhaaldelijk tegen deze gang van zaken geprotesteerd, onder andere in de vorm van een raadsadres. De krakers die zes jaar lang in de panden woonden hadden met eigen middelen de acht woningen van binnen in goede staat gebracht. Dat ging er bij de deelraad niet in. Ze schijnen daar nog steeds te denken dat krakers woningen uitslopen in plaats van opbouwen.

Bij navraag bleken de panden bij de dienst herhuisvesting, het bevolkingsregister en de woningkarthotheek als acht woningen te boek te staan. Dit laatste gaf de doorslag, want daarop beoordeelt Volkshuisvesting een aanvraag. Aldus besliste het dagelijks bestuur van de deelraad negatief. Voorzitter Olij verreekte het om in de raadsvergadering van 13 maart dit te vertellen.

Vreemd genoeg wist Bakker al twee dagen voor de beslissing hoe de zaken stonden. Hij gaf opdracht het woord subsidie te schrappen op bordes bij Stadhouderskade 82/83.

De ontruiming

De panden worden op 20 februari met enorm machtsvertoon door de politie ontruimd. Er zou sprake zijn van lokaalvredebreuk. De in het pand aanwezige personen werden negen dagen vastgehouden.

Toen zij op 6 maart voor de politierechter verschenen wilde deze geen uitspraak doen over de al dan niet gepleegde lokaalvredebreuk. Rechter Michels verwees de zaak naar de rechter-commissaris voor nader onderzoek. Daarmee is de grond tot ontruiming van de panden op losse schroeven komen te staan.

De rechter-commissaris moet nu beoordelen wie gelijk had: Bakker met de verklaringen van zijn werknemers of wij en de meer dan 41 directe buren die verklaard hebben dat Bakker de panden alleen heeft laten uitsloopen na de vorige ontruiming, waarna de panden twee maanden leeg stonden. Totdat ze weer gekraakt werden.

Waarom vinden wij Stadhouderskade 82/83 zo belangrijk?

De afgelopen vier maanden hebben wij op vele manieren geprobeerd de aandacht te vestigen op de gang van zaken rond de panden. Het gaat om woonruimte, maar ook om speculatie en een falend beleid van gemeente en justitie.

Koopwoningen

Door de verbouw tot koopwoningen gaat goede en betaalbare woonruimte verloren terwijl daar juist zo'n enorm gebrek aan is. Amsterdam heeft 58.000 woningzoekenden (Dienst Herhuisvesting (GDH)) en zo'n 10.000 thuislozen (Huis voor Onbehuisden (HVO)). De gemeente doet niets aan deze droevige situatie. De stadsbestuurders gaan geheel op in hun prestigieuze plannen om kantoren, wnkencentra, parkeergarages, ondergrondse trams en koopwoningen te bouwen om de stad aantrekkelijker te maken voor de toeristen en de hoge inkomens.

Het geld regeert

De bestuurders onttrekken zich aan hun verantwoordelijkheden door de feiten te ontkennen of te negeren. Wie spreekt er nog van woningnood? Wie heeft het over de hoge huren die voor velen nog nauwelijks op te brengen zijn? In plaats van de werkelijke problemen te bestrijden komen de bestuurders met afleiders als werkervaringsplannen of stadspassen om de nood te ledigen. Ondertussen krijgen ondernemers, projektontwikkelaars en speculanten alle steun. Premie voor Gerard bakker bijvoorbeeld.

Gesloten deurbeleid

De bevolking wordt buitengesloten want alle belangrijke beslissingen worden achter gesloten deuren genomen. Ook de discussie wordt grotendeels achter gesloten deuren gevoerd. Pas als de besluiten al vastliggen wordt de bevolking op de hoogte gebracht en mag vertellen wat zij ervan vindt. Wie in een eerder stadium meer wil weten stuit op een muur van tegenwerking. Behalve als je Gerard Bakker heet natuurlijk. Alternatieven worden tegengewerkt, zoals de verbouwplan-

nen van de vorige Stadhouderskadebewoners.

Deelraad

De deelraad speelt in deze gang van zaken een bedenkelijke rol. Het dagelijks bestuur dikteert de gang van zaken en de raad heeft weinig invloed. Alleen als het echt misgaat trekken zij aan de bel. De zogenaamde inspraak stelt weinig voor.

Spekulatie, justitie en de gemeente

Van een anti-spekulatie beleid is al helemaal geen sprake. Speculatie wordt in woord veroordeeld maar in daad gesteund door de gemeente en de deelraad. Dat is bij Stadhouderskade 82/83 weer eens overduidelijk gebleken. Al was het maar doordat de krakers in een miljoenenverslindende operatie met bespottelijk machtsvertoon uit de panden gegooid zijn. En dat voor een eigenaar die wijd en zijd bekend staat als een onverbetelijke spekulant die alleen zijn winst telt en lak heeft aan de belangen van bewoners, of dat nou huurders of krakers zijn.

Wij willen dat iedereen een goed huis heeft tegen een redelijke huur. Daarvoor is het nodig dat een eind gemaakt wordt aan de speculatie met woningen en grond. In plaats van al die grootschalige prestigeprojecten moet gebouwd worden waar behoefte aan is, in goed overleg met de buurt. Betaalbare woningen bijvoorbeeld. Niet het geld moet regeren, maar de belangen van de mensen die met elkaar in een buurt moeten leven. De strijd is voor ons niet afgelopen bij de ontruiming van een pand. De argumenten staan recht overeind. Kraken gaat gewoon door en Bakker en de bestuurders zijn nog lang niet van ons af.

Groeten, Kraakgroep de Pijp.

Kraakspreekuur op maandag van 20.00 tot 21.30, 52 weken per jaar op van Ostadestraat 55 hs. Tel 761427

Actiegroep claimt brandstichting tegen „cityvorming”

Van onze verslaggever
AMSTERDAM — Twee directieketen voor de bouw van het Byzantium-complex aan de Amsterdamse Stadhouderskade zijn in de nacht van maandag op dinsdag door brand verwoest. In een verklaring aan onder meer de Volkskrant heeft de actiegroep Revolutionaire Cellen — mogelijk een afsplitsing van de RARA — de verantwoordelijkheid opgeëist. Er zijn geen gewonden gevallen. De groep bijzondere zaken van de Amsterdamse politie onderzoekt de brandstichting.

In het gebouw aan de Stadhouderskade komen dure appartementen en kantoor-units. Onder het complex is een parkeergarage gebouwd voor onder meer bezoekers van het toekomstige casino aan het Kleine Gartmanplantsoen. In de verklaring zeggen de actievoerders dat hun actie is gericht tegen de „cityvorming” in Amsterdam. „Byzantium is, evenals onder andere het Heineken terrein, onderdeel van het prestigieuze project dat cityvorming heet”, aldus de verklaring.

In november werden twee kraakpanden ontruimd in de Tesselschadestraat, vlakbij het Byzantium. Materiaal dat toen werd gebruikt om barricades op te richten, was voor een belangrijk deel afkomstig van het Byzantium-complex. Begin dit jaar werden twee panden aan de Stadhouderskade ontruimd.

Volgens de actievoerders zijn deze ontruimingen „een signaal van burgemeester Van Thijn aan alle investeerders, buitenlandse en binnenlandse, dat hun belangen in Amsterdam voorop staan. Onze brandstichting in het hartje van Amsterdam is een aanval op de cityvorming, een signaal dat investeerders niet welkom zijn”, aldus de verklaring die bij redacteuren van de NOS, Het Parool en de Volkskrant thuis is afgeleverd.

DE FIK IN DE KLEREN VAN C&A!

C&A KLEREN ZIJN BESMET

8 maart 1908:

In New York gaan textielarbeidsters de straat op om te protesteren tegen lage lonen, slechte arbeidsomstandigheden en 10-urige werkdagen. Later wordt naar aanleiding hiervan 8 maart uitgeroepen tot Internationale Vrouwen Dag.

20 september 1989:

Op de Filipijnen worden duizend textielarbeidsters op straat gegooid door I.G.C. (Intercontinental Garment Manufacturing Corporation). Dit omdat zij uitbetaling van het wettelijk minimumloon eisten. Dit minimumloon werd vastgesteld na een grote algemene staking in mei '89. IGMC is een dochter van de in Engeland gevestigde multinational William Baird (ook wel opererend onder de naam Telemac). IGMC is de enige in de grote industrie-zone Bataan die weigert aan deze nieuwe loonwet gehoor te geven. De ontslagen vrouwen beginnen onmiddellijk een 24-uurs picket voor de muren van de zone.

8 maart 1990:

Al meer als 6 maanden protesteren vrouwen 24 uur per dag, tegen hun ontslag, tegen de weigering van IGMC om hen het absolute minimum uit te betalen. Met karton en hout is een kamp gemaakt dat voortdurend wordt lastig gevallen en bedreigd door de (gewapende) zone-politie.

Eén van de grootste afnemers van IGMC (via William Baird/Telemac in Engeland) is de multinational C & A.

Wij eisen van C & A dat ze alle kleding-inkoop via William Baird onmiddellijk stopzet, totdat alle eisen van de ontslagen Filipijnse vrouwen zijn ingewilligd.

De vrouwen geloven dat het de bedoeling is van IGMC om net zo lang te wachten tot ze, noodgedwongen, beneden het minimumloon aan het werk gaan. Dit heeft IGMC al eens eerder geflikt en het wordt ondersteund door het feit dat de machines nog steeds in de (gesloten) fabriek staan. Dergelijke praktijken maken de vakbond kapot en

zijn een bedreiging voor alle arbeidsters en arbeiders op de Filipijnen.

In Engeland hebben vakbondsvrouwen uit Manchester zich achter de Filipijnse vrouwen geschaard. Deze week worden daar protestakties en demonstraties gehouden. Er is een steunfonds opgericht en in Nederland en Engeland is een brievenactie tegen William Baird op gang gekomen.

Juist op 8 maart willen wij onze steun aan de Filipijnse vrouwen zichtbaar maken. Juist op 8 maart willen wij duidelijk maken dat strijd van en voor vrouwen nog elke dag, overal, gevoerd moet worden.

C & A, "De Stille Gigant" heeft in Nederland niet bepaald een goede naam als het gaat om openbaarheid, of om rechten van werkneemsters en werknemers. Ook dit keer zullen ze zich weer verschuilen achter een hoop namen, ingewikkelde bedrijfsconstructies en andere loze woorden.

Wij weten wel beter: de kleding hierbinnen wordt duur betaald, maar niet door C & A.

DE FIK IN DE KLEREN VAN C&A

Er werd getrrommeld, er was een gigantisch spandoek, borden met informatie en de avond begon juist te vallen: een heel mooi gezicht. De belangstelling was groot. C & A kwam voorspelbaar met loze woorden en begon een pamflet uit te delen waarin stond dat ze onterecht beschuldigd werden, helemaal geen vrouwen uitbuiten en onderdrukken, het principe huldigen dat leveranciers die wetten overtreden worden uitgesloten en dat alle schade voor rekening van de demonstranten kwam.

De grote belangstelling kwam niet alleen van het winkelend publiek: ook de politie was weer eens buiten alle proporties massaal aanwezig. Om 7 uur zou een demonstratie vertrekken vanaf het beursplein (aan de overkant), om 10 voor 7 kregen we te horen dat het 'nu wel mooi was geweest'. Terwijl vrouwen nog aan het overleggen waren werd zonder verdere waarschuwing opgetreden. Agenten te paard gingen midden door de drukte heen, zonder het (drukke) verkeer op het damrak tegen te houden werden vrouwen naar de overkant gejaagd en in een aantal gevallen letterlijk gegooid. Eén vrouw heeft een aantal dagen niet kunnen lopen. Dit politie-optreden was pure provokatie: nog tien minuten gewacht en we waren weg geweest. Ook later tijdens de demo waren politie, en vooral stillen, alom.

NN bedankt voor het tiepen

IGMC is gevestigd in de Bataan Export Processing Zone (BEPZ), één van de beruchtste vrijhandelszones ter wereld. Het belangrijkste doel van de BEPZ is het aantrekken van buitenlandse investeringen en het kleren van banen. De BEPZ moet moderne produktie aantrekken en technologische vooruitgang brengen. De produktie is hoofdzakelijk op de export gericht en er zijn nauwelijks arbeidsrechten. De BEPZ bestaat sinds 1972.

Van de verwachte "vooruitgang" is nauwelijks iets terecht gekomen. Westerse multinationals zijn vnl. afgekomen op de lage lonen die het aantrekkelijk maakten om arbeidsintensieve produktie als kleding, speelgoed en elektronika in de BEPZ te vestigen. De arbeidsters in de BEPZ (in de BEPZ werken vnl. vrouwen, bij IGMC zo'n 90-95%) spreken dan ook van de Bataan Exploitation (Uitbuiting) Zone. De zone is omheind met hoge muren en prikkeldraad, de arbeidsters moeten altijd een identiteitskaart bij zich dragen, er zijn speciale, bewapende zone-politie-eenheden, veiligheidstroepen en een netwerk van spionnen. Het wettelijk minimum-loon ligt lager dan in Manila en het is verboden te staken. De IGMC-arbeidsters krijgen slechts 75% van het minimum-loon. In vergelijking met andere arbeidsters in de BEPZ is dat nog vrij goed betaald... De vrouwen moeten dikwijls 6 dagen in de week werken

en vaak 2 uur per dag overwerken. Dat betekent vaak 10 uur of meer per dag.

De arbeidsomstandigheden zijn belabberd. Er wordt slecht geventileerd en de fabriek is overvol. Vanwege de hitte kunnen de vrouwen de stofmaskers niet de hele dag dragen zodat ze de stof inademen. Er komt regelmatig vochthoofdsholte-ontsteking voor, maar ook tuberculose.

In 1983 voeren de IGMC-vrouwen voor het eerst actie in hun eigen fabriek om de uitbetaling van achterstallige lonen af te dwingen. Dat lukt ze ook. De vrouwen waren al eerder in actie gekomen uit solidariteit met andere stakende vrouwen in de BEPZ. In 1985 wordt opnieuw gestaakt, samen met 1000-den andere arbeidsters, tegen het opstarten van een kerncentrale. Ten eerste vanwege de enorm hoge kosten maar ook vanwege het risico dat wordt veroorzaakt door nabijgelegen vulkanen en de kans op aardbevingen. Veel IGMC-arbeidsters doen dat jaar ook mee aan het massaprotest tegen Marcos. Veel vrouwen worden vanwege hun deelname aan deze akties geschorst. In januari '86 wordt daarom opnieuw gestaakt. De meeste eisen worden half maart ingewilligd. De ontslagen arbeidsters worden weer in dienst genomen. Januari '87 is er een algemene staking in de BEPZ tegen de anti-stakingswetten van Cory Aquino. Er worden mariniers ingezet. Ten minste 2 mensen worden er gedood, onder wie een kind van 10.

De meeste multinationals willen vanwege de arbeidsonrust, maar ook door infrastrukturele problemen, de BEPZ verlaten. Januari '88 wordt de sluiting van IGMC aangekondigd. De produktiekapaciteit is dan al, zonder dat de arbeidsters het wisten, elders in de Filipijnen opgezet. Bovendien is er een nieuwe fabriek geopend in Indonesië. Op 20-9-'89 is de sluiting een feit. De protesten duren tot op de dag van vandaag voort.

IGMC produceert voor C&A in ieder geval het bekende "Canda"-merk. Andere IGMC-merken zijn o.a. Telemac, Nautice, Fleet Streets, Pacific Trail, Littlewoods, BHS, Linbaird, Catalina en RAM. In veel IGMC-kleding wordt "Made in the Philippines" gestikt.

Uit: C&A, de stille gigant, Marijke Smit/Lorette Jongejans, SOMO, Amsterdam, 1989.

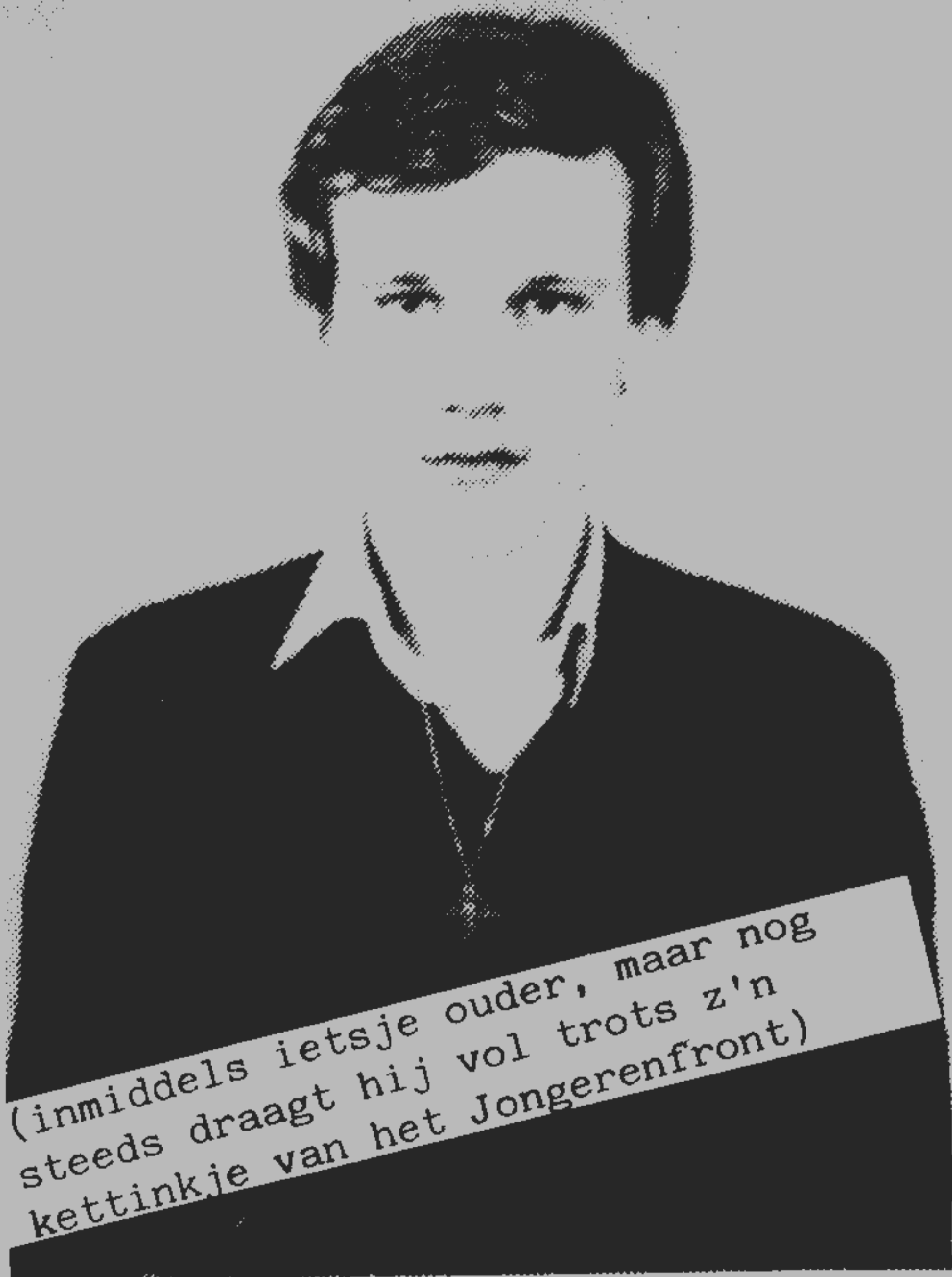

"WE MOETEN BUITENLANDERS HARDER AANPAKKEN BIJ HET ZOEKEN NAAR WERK"

min. pres.
R. Lubbers

De afgelopen gemeenteraadsverkiezingen hebben een grote winst opgeleverd voor extreem en fascisties rechts in Nederland. In negen steden zullen straks 11 raadsleden worden benoemd: de politiek van doodzwijgen, waar parlementair en buitenparlementair links de afgelopen jaren aan hebben gedaan, heeft niet geholpen. En onze minister-president meende enkele dagen na de verkiezingen al te moeten zeggen, dat buitenlanders niet alleen rechten hebben, maar ook plichten en dat ze nou maar eens harder aangepakt moesten worden bij het zoeken naar werk. Daarmee weer eens aantoonend dat "gematigd-rechts" er net zulke smerige ideeën op nahoudt als de extreem-rechtse splinters.

Bij de vorige gemeenteraadsverkiezingen werden er in feite nog een aantal halfzachte idioten in de diverse raden gekozen. Figuren als Bouman in Amsterdam en Termijn in Rotterdam. De huidige uitslag is niet alleen zeer ernstig omdat er nu in meer steden fascistien zijn gekozen, maar ook omdat er in Amsterdam en Den Haag nu drie komen te zitten en er nu ook figuren als Steward Mordaunt (voorzitter van het Jongerenfront) en Bruyn (oud-Glimmerveen/NVU-fan) zijn gekozen. Fanatici, die wat slimmer zijn en daarom ook gevaarlijker.

(foto van Steward Mordaunt uit '84)

In de diverse steden zijn de volgende mensen gekozen:

Den Haag:

Wil Schuurman, de secretaresse van Janmaat, beroemd geworden doordat ze een been achterliet in Kedichem; Gekozen voor de CD dus.

J. Stoops, ook CD;

Steward Mordaunt (CP'86); In Den Haag kreeg de CP 3550 stemmen, in een paar wijken (Moerwijk, Morgenstond en het Laakkwartier) zelfs meer dan driehonderd! De folders van de CP waren weer openlijk racisties en het is dus een vraag, waarom er geen klachten over zijn ingediend? Mordaunt is door de loop van de jaren regelmatig veroordeeld, vorig jaar februari nog. Hij kreeg toen een boete van f 3000,-, een gevangenisstraf van twee maanden en een proeftijd van twee jaar. Het zal dus straks zeer eenvoudig zijn om hem uit de raad te krijgen, want de eerste de beste veroordeling levert hem een celstraf op!!!

Utrecht:

Hier werd Vreeswijk (CD) herkozen. Hij is een van de organisatoren van de CD.

Rotterdam:

Voor de CD werd Rieff gekozen; Voor CP'86 de taxi-chauffeur Termijn. Deze zat al eerder in de raad, maar had nooit veel te melden.

Amsterdam:

Hier werd voor de CD Hofman gekozen. Daar is weinig van bekend. En Dr. W.J. Bruyn. Bruyn is afgestudeerd planoloog en is auteur van pseudo-wetenschappelijke werken over rasenleer. In de zeventiger jaren is hij betrokken bij de Ned. Volks Unie van Glimmerveen. Later vinden we hem terug in het wetenschappelijk bureau van de Centruumpartij en nu is hij voorzitter van het wetenschappelijk bureau van de CD. In 1965 schreef hij al het boekje "Het recht op apartheid". Vorig jaar o.a. de brochure: "immigratiebeleid als landverraad". De amsterdamse raadsleden kunnen zich alvast voorbereiden

Verder werd in Amsterdam nog Beaux gekozen voor de CP. Hij was eerder raadslid in Almere.

Almere:

Ook hier werd Beaux gekozen (voor de CP), maar hij zal waarschijnlijk kiezen voor Amsterdam. Tweede staat hier Theysmeyer en die schijnt gek te zijn.

Purmerend:

Hier wordt v.d. Plas gekozen voor de CD. We kennen hem als lid van het Actiefront Nationale Socialisten (ANS). Deze groep werkt met name in het Noorden en Noord-Holland. Eind vorig jaar deed de politie o.a. bij deze v.d. Plas invallen en werden er mensen gearresteerd wegens het in bezit hebben van nazi-propaganda. In Groningen werden onlangs nog folders verspreid van het ANS tegen Wolters-Noordhof (zie elders deze Zwarte).

Haarlem:

Hier wordt Elshout gekozen voor de CD. Hij is al eens veroordeeld wegens het verspreiden van racistiese pamfletten.

Schiedam:

Voor de CD wordt Vierling gekozen. Een oude bekende van o.a. de Ekologische Vereniging, waar hij na een rel werd uitgegooid.

Dordrecht:

Voor de CD wordt N. Koning gekozen. Ook hij is al eerder veroordeeld wegens racisme.

akties

In Utrecht hebben al tijdens de verkiezingen zo'n 30 mensen geprobeerd om Vreeswijk het stemmen te beletten, door de ingang van het stemlokaal te blokkeren. Pas na het ingrijpen door een blik stillen kon

hij naar binnen, om daarna te verdwijnen via de achteruitgang. En in Amsterdam was er donderdagavond 22 mrt een demonstratie, waaraan zo'n duizend mensen meededen.

In meerdere steden zal er de komende tijd vergaderd gaan worden over ventuele akties tijdens de beëdiging en het is belangrijk dat deze akties zo breed mogelijk gesteund worden vanuit links en radikaal-links. Het zal waarschijnlijk niet mogelijk zijn om zo'n grote aktie als vier jaar geleden in Amsterdam te organiseren, omdat er nu in nog veel steden tegelijkertijd beëdigingen zullen zijn op 1 mei!!!!

In Den Haag, waar extreem-rechts voor het eerst in de raad komt, is er vanuit de ambtenaren gevraagd of het Kollege wil onderzoeken of er mogelijkheden zijn dat ambtenaren opdrachten kunnen weigeren als ze racisties zijn. De betrokken ambtenaar heeft inmiddels politiebescerming, omdat hij bedreigd wordt.

"achteraf"

Een week of drie voor de verkiezingen hoorde ik bij toeval dat er in Den Haag een onderzoekje was geweest naar het te verwachten stemgedrag. Daaruit bleek toen al dat De CD/CP vermoedelijk 2 à 3 zetels zouden gaan halen. Binnen politieke kringen was dat dus bekend, maar het werd wel uit de pers gehouden en had al helemaal geen gevolgen voor hen beleid.

Dat neemt niet weg dat we allemaal hadden kunnen bedenken dat extreem-rechts wel eens een behoorlijke winst zou kunnen gaan halen. De opkomst van extreem-rechts in de buurlanden is verontrustend genoeg. Ook de "ondergang" van het communisme in het Oostblok, is niet direkt een pleidooi om nu hier ineens wel radikaal-links te gaan stemmen. Waarop bovendien? En natuurlijk gaat het ook niet alleen maar om die verkiezingen. Maar het resultaat is wél dat extreem-rechts er nu veel ruimere mogelijkheden bijkrijgt en dat bijv. de VVD en het CDA zich rechtser en racistieser zullen gaan opstellen.

De partijen hebben niets gedaan. Je wordt dan ook lichtelijk beroerd over hun klaagpartijen: "we gaan nu ongetwijfeld fascistiese geluiden horen in de raad"; "we moeten ons beraden over de gevolgen, maar ook over de oorzaken"; "nu ze gekozen zijn moeten we het debat niet uit de weg gaan", etc. Het debat hoeven ze voor mij niet aan te gaan, wel hadden ze eens eerder moeten nadenken over de oorzaken. En die oorzaken liggen voor een groot deel besloten in hun eigen beleid. In vele kranten-kommentaren is als belangrijke faktor van het PvdA-verlies (en de CD/CP-winst?) het stedbouw-beleid genoemd: het arrogante yuppie-beleid van met name PvdA-wethouders, maar ook van delen van Groen Links (Den Haag bijv.) Het moet denk ik ook dat

soort beleid zijn waar we ons met buitenparlementair/radikaal links op moeten konsentreren als we willen zorgen dat er een alternatief ontstaat, waardoor mensen niet naar extreem-rechts hoeven af te glijden.

Het is goed als er nu in alle steden waar extreem-rechts is gekozen, akties komen rond de beëdiging, ook al hebben velen ook zelf niet gestemd. Maar als we serieus iets willen doen tegen dit soort groeperingen en kwalijke ideeën, moeten we ook af van ons eigen incidenten-beleid. De (radikale) anti-fascistische historie van de afgelopen tien jaar is uiteindelijk geen haar beter dan wat parlementair links doet. We blijven alleen maar reageren op incidenten en we hebben niets structureels te bieden. Als we zo doorgaan dan kunnen we ook op 1 mei beter thuis blijven.

Het afwezig zijn van een eigen alternatief werd de afgelopen weken weer zeer duidelijk. Ineens worden er om je heen diskussies gevoerd door mensen, die eigenlijk in principe niet willen gaan stemmen, over de vraag of je misschien wel moet gaan. Of je bijv. door een ongeldige stem de kiesdeler kan verhogen, om zo extreem rechts uit de raad te houden. En uiteindelijk gaan sommigen dan maar wel, anderen uiteindelijk toch maar niet, weer anderen gaan persé niet, maar de slotsom is dat we nu wel allemaal kwaad en bang zijn.....

Maar we moeten ons bijv. ook eens afvragen wat nu het erge is van die raadszetels. Er wordt vaak gesteld dat extreem rechts, daarmee meer mogelijkheden krijgt, meer geld en meer "respekt". Hoe werkt dat dan feitelijk. Van de paar CPers. die de afgelopen vier jaar in gemeenteraden zaten hebben we toch in feite

GRONINGERS

HOELANG MAG DEZE TERREUR NOG DUREN?

LATEN WIJ STADJERS ONZE STAD VERROTEN DOOR KRAKERS? EERST EEN "SLIJMDEMO" OM SYMPATIE TE WEKKEN. MAAR NU.

NU NOG ZIJN HET BLOEMEN DIE ER DE DUPE VAN ZIJN!!

WAT OF WIE VOLGT? UW AUTO. HUIS OF WINKEL!!

WIJ EISEN:

ONTTRUIMING WNC NU!

ARTILLEN
NATIONALE
SOCIALISTEN

weinig gehoord. En misschien moeten we dit feitelijke probleem gewoon laten bij degenen die in de diverse parlementen zitten. Laten de verantwoordelijken dan nu ook maar hier hun verantwoordelijkheid nemen.

"Brede" tegenakties zullen straks waarschijnlijk ook samen met de PvdA gevoerd moeten gaan worden, met de kampioenen van de cityvorming dus. Niet echt een aanlokkelijk en helder perspektief. Vooral niet als we hun straks weer op dit beleid aanvallen.

Aan de andere kant zullen "niet brede" akties straks wegzakken in pogingen tot blokkades met misschien honderd mensen. En dat is dus ook niet een goed alternatief. Vraagtekens dus, maar één ding is zeker:

FASCISTEN VERDRIJVEN,
BUITENLANDERS BLIJVEN!!

POLL TAX

De Poll Tax is een nieuwe vorm van belasting die de plaats inneemt van het oude zgn. 'Old rates system'. Het werd voor het eerst ingevoerd in Schotland in april '89 en zou een jaar later ook in Engeland in werking treden. Het verschil tussen Poll Tax (PT) en het 'Old rates system' (ORS) is dat het ORS gebaseerd was op de waarde van de bezittingen die iemand heeft, terwijl de PT geheel onafhankelijk van inkomen en bezit wordt opgelegd. Iedereen boven de 18 moet PT betalen !

Werkelozen en gepensioneerden moeten 20 % van de PT betalen. Afgezien daarvan zou een rijke met een groot huis en een dure Rolls Royce hetzelfde betalen als iemand die in zijn of haar fabriek werkt !

De regering heeft een aantal PT-suggesties gegeven aan de gemeentes. Maar de gemeenteraden gaan uiteindelijk beslissen welk bedrag de mensen in de wijken gaan betalen. Dit heeft tot gevolg dat er in b.v. Hackney (Noord Londen) volgens de richtlijnen van de regering een bedrag van 287 pond per maand betaald zou moeten worden. Maar de gemeente Hackney (Labour) legt een heffing op van 499 pond per maand !! Veel hoger dus dan de richtlijnen van de regering Thatcher !

De Poll Tax is slechts 20% van het inkomen van een gemeente, de rest van de poen komt van de regering en het bedrijfsleven. Alle 'Labour' gemeentes hebben een hogere Poll Tax ingevoerd dan de gemeentes waar Thatchers achterban de scepter zwaait. Terwijl Labour beweert "De partij" te zijn die tegen Poll Tax is, weigert ze de Poll Tax te boycotten;

en als klap op de vuurpijl voeren ze ook de hoogste Poll Tax in ! Terwijl Thatcher haar politiek over de ruggen van de werkende klasse heenvoert, heeft Labour in alle jaren van het Thatcherisme niet één keer teruggevochten. In de wetenschap dat maar 50% van de mensen uiteindelijk gaat betalen, als de helft van een wijk betaald is dat tenslotte 10% van de begroting per gemeente. Dus waarom wil Labour de Poll Tax niet boycotten ? Simpelweg omdat ze weten dat mensen er problemen mee zouden hebben om te betalen of niet te bepalen wat betekent dat ze kunnen rekenen op flink wat meer stemmen bij de verkiezingen van '91. Labour propageert dan ook: een stem op Labour is een stem tegen Poll Tax. De mensen moeten maar wachten tot 1991 en gewoon betalen. Dat Labour wint bij de volgende verkiezingen is zeker, maar ondertussen

worden de arbeidersters gebruikt en en verkocht zoals gewoonlijk !

De Poll Tax heeft twee redenen: De eerste is natuurlijk: poen. De rijken rijker, de armen armer. Het tweede zijn de bezuinigingen op de gemeentelijke diensten. De verantwoordelijkheid voor het financieren van de gemeentelijke diensten ligt nu geheel bij de armen. De gemeentelijke diensten zijn nu al belabberd, maar met het Poll Tax systeem wordt dat alleen nog maar erger.

Verzet tegen de Poll Tax
Toen in '89 de Poll Tax in Schotland werd ingevoerd waren er veel massale demonstraties.

Anti-Poll Tax groepjes op elke straathoek en veel geweld tegen de Poll Tax inspecteurs en -trices.

Het resultaat van deze acties is dat meer dan een miljoen mensen heeft

geweigerd te betalen, banken en ambtenaren willen niets met de Poll Tax te maken hebben, meer en meer Thatcherhaat en, door de optredens van de politie bij de demonstraties, veel meer haat tegen de kit.

Doordat de meeste anti-Poll Tax groepen een linkse politiek uitdragen is het volk meer bewust en strijdbaar geworden.

Voor Schotland begint het tweede Poll Tax jaar. Van de 4 miljoen inwoners zullen dit jaar zeker nog meer dan de nu al 1 miljoen mensen, weigeren te betalen.

De strijd gaat door !

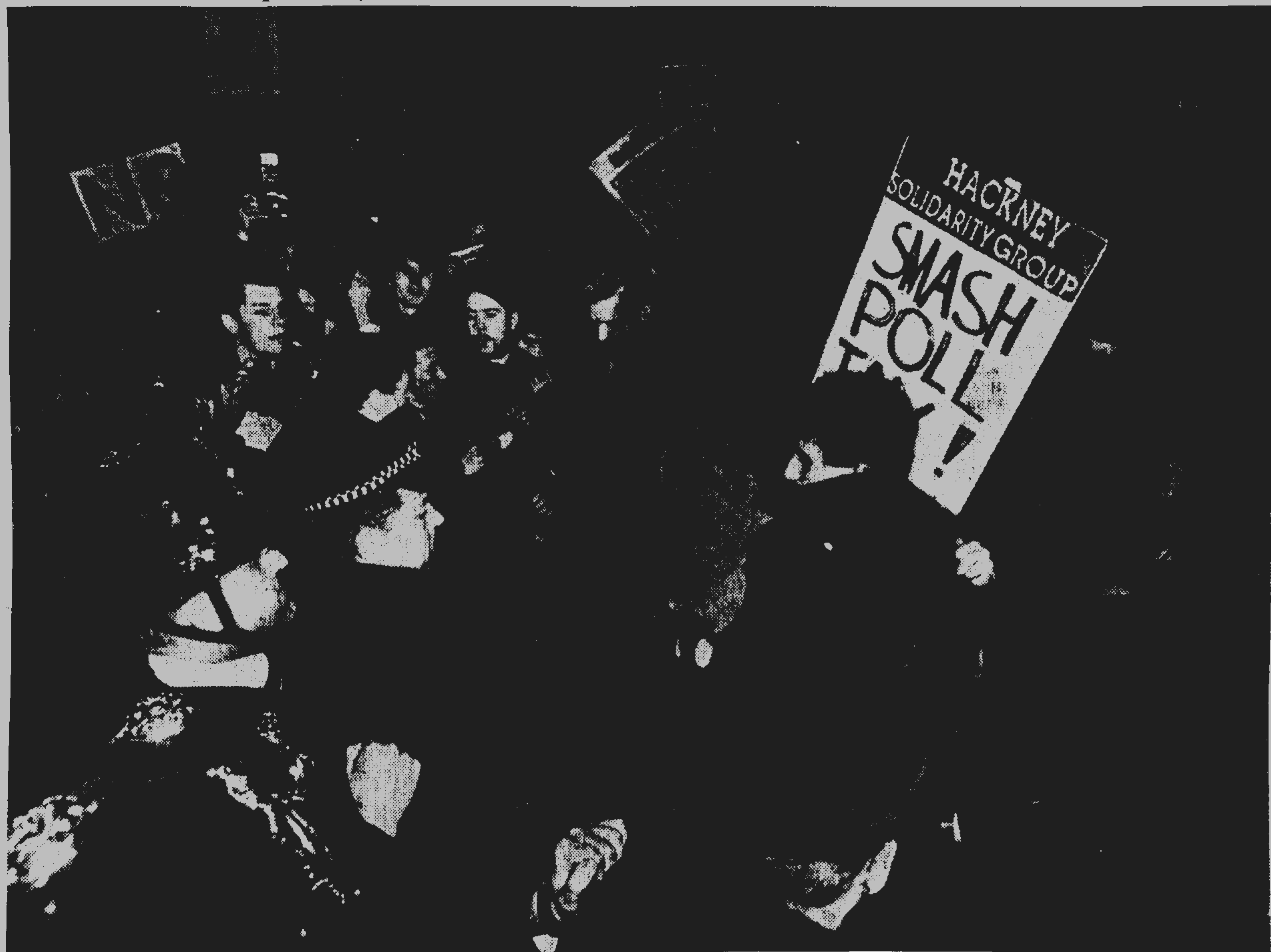
In april '90 is de Poll Tax in Engeland geïntroduceerd. De anti Poll Tax groepen hebben veel geleerd van wat er de afgelopen tijd in Schotland is gebeurd.

In elke grote stad zijn er anti Poll Tax groepen en elke maand zijn er stedelijke vergaderingen. Elke 3 maanden is er een landelijke vergadering. Deze groepen zijn bezig met het verspreiden van informatie aan de mensen in de buurt. Er wordt veel geschreven, veel gelezen en veel georganiseerd. Mensen reageren positief op deze groepen en veel willen mee helpen.

DE POLL TAX EN KLEIN LINKS

'Militant':

'Militant' bestaat voornamelijk uit

mensen uit de arbeiderklasse. Ze zijn een marxisties onderdeel van de Labourparty. Ze zijn wel voor boycotten maar door de sterke campagne tegen Poll Tax willen ze ook een nieuwe Labour partij opbouwen en de arbeidersters naar het socialisme leiden. Bij zo'n beetje iedere strijd proberen ze dominant te zijn en hun prioriteit ligt altijd bij het opbouwen van de partij. Zij gebruiken strijdpunten om een sterkere positie in de partij te krijgen. Er zitten zeker goede mensen bij 'Militant', maar als partij zijn ze nogal gevaarlijk bezig in de strijden, ze lopen over mensen heen om hun leidersters een betere positie binnen de britse bestaande democratie te geven.

Socialist Workers Party (SWP)

De SWP is ook hard aan het werken tegen de Poll Tax. ze noemen zichzelf de partij van de Revolutie ! Maar ook zij willen graag leiderster spelen. Tussen SWP en 'Militant' is nu een gevecht bezig over wie nu de leiderster mag zijn of is. Maar er zijn sowieso geen leidersters nodig ! De Poll Tax is alleen weer een middel om het volk te misleiden en onder controle te houden. Het volk kan winnen door een georganiseerde strijd waarin iedereen mee kan vechten. Het verzet moet niet alleen van 'Militant' en SWP komen maar ook van individuen en kleine groepen uit de buurt en in de fabrieken e.d. Klein links is wel bezig maar als de strijd verder gaat naar echte veranderingen moet het volk op haar hoede zijn !

Het 'straatverzet' tegen de Poll Tax

In maart hebben veel gemeenten de Poll Tax prijzen vastgesteld. Soms werd dit in een geheime vergadering gedaan maar meestal waren de data bekend.

Bij iedere bekende vergadering was er een demonstratie en daarna een picketline bij de verscheidene gemeentehuizen.

Sommige pickets, zoals die in Plymouth (Zuid-west Engeland) georganiseerd door vrouwen tegen de Poll Tax, zijn rustig gebleven alhoewel er op deze demonstratie toch 8000 mensen waren.

In Bristol was het heel anders, er was een vechtpartij en 35 mensen werden opgepakt.

In Londen waren de reacties nogal verschillend, afhankelijk van de wijk. In Hackney verwachtte de kit een opkomst van 200 mensen bij de picketline maar er kwamen 5000 mensen ! De kit was met te weinig om de demonstratie tegen te houden en 30 mensen zijn het gemeentehuis in gestormd en hebben de vergadering gestopt.

Buiten was het heftig, de mensen waren boos dat de Poll Tax ook nog eens 30% hoger was dan verwacht. De politie reageerde hier op, wat eindigde in een flinke vechtpartij. De demonstratie is toen opgesplitst en een grote groep zwarte en witte mensen hebben 50 winkels leeggeroofd en toen het kittenburo aangevallen. De rellen duurden een paar uur. 57 mensen werden opgepakt. De politie had veel moeite de groep onder controle te krijgen waarbij ze ME en paarden gebruikten.

In BRixton waren er ook veel mensen (2500) maar hier had de politie het ook verwacht. Na de picket bij het gemeentehuis wilde de demonstratie

naar het politieburo lopen waar dit jaar 4 mensen zijn vermoord. De demonstratie werd gestopt door charges van de ME en de hele nacht door waren er relletjes.

THE DAY AFTER

De eerste dag heeft parlement alleen maar gepraat over de onrusten. Thatcher zei dat het geweld van kleine groepjes mensen van buiten de buurten kwam en dat dit soort demonstraties de democratie ondermijnen.

Kinnock (Labour-leider) was het met Maggie eens en geeft de schuld aan wat hij noemt 'Toy Town Revolutionairies'. Maar veel andere landen vinden dat Thatchers positie aan het wankelen is. Vooral veel Arabiese landen trekken hun investeringen terug. De pond wordt niet meer gekocht en de inflatie is gestegen naar 20%. De economie gaat achteruit. Alle grote partijen zijn hierdoor geschokt.

WAT NU ?

Op 31 maart is er een landelijke demonstratie. 'Militant' en ook een paar grote kranten verwachten zo'n 50.000 mensen. De demonstratie gaat naar het parlamentsgebouw en ook naar Downing street 10 (Thatchers huis). Dus.....!?

Voor 2 april is er een oproep voor een algemene staking, en daarna weet ik het niet precies meer, maar als je je fantasie gebruikt dan wordt dit misschien wel een opstand van iedereen en niet alleen van 'Militant', SWP en andere Toy Town Revolutionairies !

Solidarity & Love

INTERNATIONAAL INFO PUNT NIJMEGEN

Wij zijn een groep mensen uit Nijmegen, die een tijdje geleden de koppen bij elkaar gestoken hebben. Dit omdat wij allen min of meer tegen dezelfde dingen aanliepen in onze pogingen serieus verzet te bieden aan onze huidige politiek-ekonomische structuren. het verzet van onze kant bleef vaak steken op het nivo van reageren cq ageren op bepaalde gebeurtenissen. Probleem was en is dat het zo heel moeilijk is zaken uit te diepen en te analyseren. Want een volgende gebeurtenis stond al weer voor de deur. Bovendien liepen we vaak aan tegen vrijblijvendheid en desinteresse van veel mensen om ons heen.

Een andere ontwikkeling die zich bij ons voltrokken heeft is dat we ons - ieder voor zich en haar op een eigen moment- steeds meer betrokken gingen voelen bij de bevrijdingsstrijd van volkeren en het verzet in andere landen.

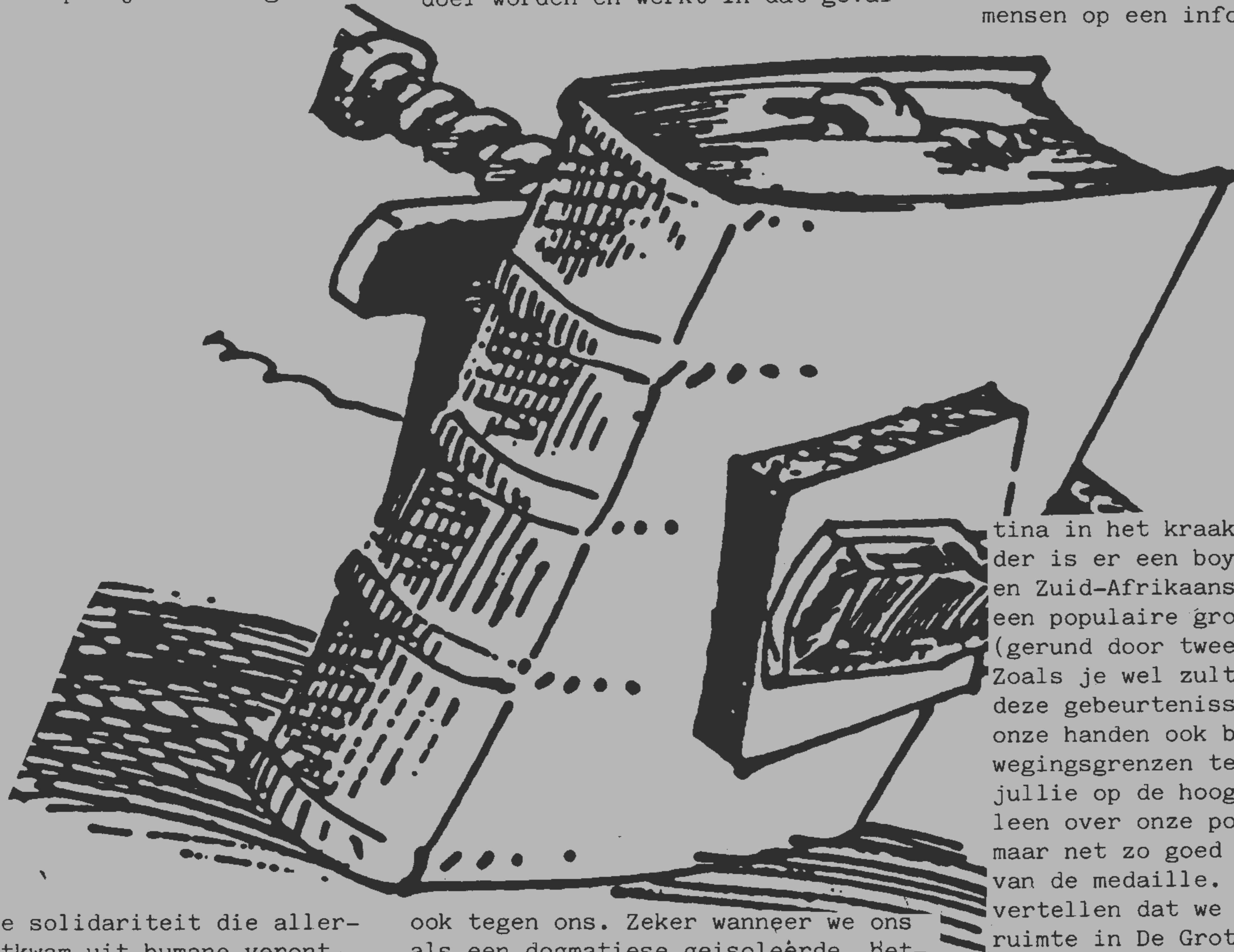
Solidariteit en betrokkenheid houdt voor ons niet op bij de landsgrenzen.

we vanuit deze achtergrond en voor ons zeker niet onbelangrijke persoonlijke belangen besloten hebben het initiatief te nemen tot het creëren van een internationaal infopunt. Die persoonlijke belangen zijn dan onze persoonlijke ontwikkeling en het beter kunnen richten van onze activiteiten. We willen informatie over akties in Nijmegen en Nederland vertalen en versturen en vice-versa. We willen op die manier zorgen voor een betere en aktuelere uitwisseling en verspreiding van informatie van groeperingen in andere landen en zo een functie vervullen in de politieke ontwikkeling in Nijmegen en Nederland. Bovendien willen we kontakten, die we gaan opbouwen, gebruiken om ons sneller en gericht te kunnen solidariseren met groepen en volken in andere landen.

Dit is voor ons ook duidelijk; dat onze eigen reeds bestaande structuren en de daarmee samenhangende kontakten een belangrijk middel is om ons verzet op te bouwen en vorm te geven. Dit middel mag echter geen doel worden en werkt in dat geval

Dit mag voor ons echter nooit betekenen dat onze strijd niet meer de onze zal zijn. Maar er zijn op zich duizenden redenen om tegen het Verenigd Europa in Verzet te komen. Dat dit voor ons een duidelijk gevolg is van de agressieve imperialistische machten hoeft niet in te houden dat we niet kunnen samenwerken met iemand die alleen met het vluchtelingenbeleid en de gevolgen van 1992 hiervoor bezig is.

Op het moment dat we besloten om ons te verdiepen in de Koerdiese strijd was het voor ons ook duidelijk dat dat samen met Koerdiese mensen zou gebeuren. We zijn ook kontakten gaan leggen met Koerdiese mensen in de stad en regio en zijn met hen gaan praten. Uitgangspunt was de gezamenlijke betrokkenheid bij de Koerdiese strijd en niet een exact zelfde politieke analyse van deze strijd. Nu, een aantal maanden later, gaan we samen met een bus Koerdiese mensen en axievoerdersters uit eigen kring naar het Koerdiese opstandsfeest New Roz (oorspronkelijk nieuwjaar) in Den Haag en zijn er ook al Koerdiese mensen op een info-avond over Pales-

Vanuit onze solidariteit die allereerst voortkwam uit humane verontwaardiging en morele betrokkenheid heeft -ieder voor zich/haar- een analyse gemaakt, die het westen, waar wij leven, bloot legt als de plaats waar de wortels liggen van wereldwijde onderdrukking en uitbuiting.

Deze analyse is natuurlijk op zich niet nieuw. bovendien herkenden we steeds vaker de structuren en mechanismen, die de onderdrukking regelen ook hier in onze eigen omgeving, al werken ze hier vele malen subtieler.

Wat naar ons idee wel nieuw is in Nijmegen -en zeker voor ons- dat

ook tegen ons. Zeker wanneer we ons als een dogmatiese geïsoleerde, betweterige en kontaktgestoorde groep cq beweging blijven profileren. We moeten ons niet verstoppen. We moeten de straat op, de buurt in, ons manifesteren. Een zekere flexibiliteit houdt nog niet in dat je je eigen strijd verraad of onrecht aandoet. Als je ergens naar toe fietst, fiets je ook niet dwars door een muur omdat dat de kortste weg is... Het is voor ons dan ook duidelijk dat we elke keer opnieuw willen en zullen bekijken wat we gemeen hebben met andere groepen/mensen en op welk nivo we met hen samen kunnen en willen werken.

tina in het kraakkafé geweest. verder is er een boycot van Israëliëse en Zuid-Afrikaanse produkten door een populaire groentezaak op komst. (gerund door twee Koerdiese vrouwen) Zoals je wel zult begrijpen hebben deze gebeurtenissen ons gesterkt om onze handen ook buiten de eigen bewegingsgrenzen te steken. We blijven jullie op de hoogte houden. niet alleen over onze positieve ervaringen maar net zo goed over de keerzijde van de medaille. Blijft nog over te vertellen dat we inmiddels ook een ruimte in De Grote Broek betrokken hebben en daarnaast een verkooppunt hebben geopend in de ruimte van de Klinker (boek/bladen info) om onze ideeën makkelijker naar buiten te kunnen brengen.

Wij zijn er ons van bewust dat hiervoor eigen initiatief en een enorme betrokkenheid onontbeerlijk zijn. Maar onze inschatting is dat we het met deze groep kunnen dragen en hebben daar ook alle vertrouwen in.

Groetjes
Internationaal Info-punt Nijmegen
van Broeckhuysenstraat 46
6511 PK Nijmegen

GEZAMELIJKE VERKLARING VAN DE GEVANGENEN UIT DE R.A.F. EN HET VERZET

Vandaag pakken we onze solidariteits-hongerstaking met de spaanse gevangenen, die we op 22.1.90 waren begonnen en waaraan alle gevangenen uit RAF en verzet en andere strijdende gevangenen hebben deelgenomen, weer op.

Vandaag zijn ze sedert 100 dagen in hongerstaking.

Nu zullen we onze solidariteits-aktie net zo lang voortzetten als de gevangenen uit PCE(r) en GRAPO in hongerstaking voor hun hersamenvoeging zijn. Daartoe zullen afwisselend, en telkens beperkt tot een week, meerdere van ons in hongerstaking gaan.

Het is noodzakelijk.

Sinds we het initiatief hebben genomen, is ook de discussie buiten over de situatie en de strijd van de spaanse kamerad/inn/en, en überhaupt ook over die van de revolutionaire gevangenen in West-Europa, versterkt. Er zijn meerdere solidariteitsakties geweest, manifestaties, demonstraties, bezettingen. Ook al is de mobilisatie nog zwak, we willen jullie zeggen hoe belangrijk iedere stap is. Behalve Spanje, is in geen enkel Westeuropees land sprake van zulk een solidariteit als hier in de BRD.

Laten we haar samen versterken!

Wij zien daarin een centraal moment van het perspectief van de hele strijd hier, waar het naartoe moet gaan.

Het is ook de kalkulatie van de PSOE-regering -en daarmee van alle Westeuropese regeringen- om deze lang uitgerekte permanente toespitsing in de hongerstaking door het inzetten van dwangvoeding, "koma-lösung" en het doodzwijgen, iedere

mobilisatie uit te putten en murw te maken.

Daartegen willen we met jullie de solidariteit in de gezamenlijke strijd stellen, en die is door niets aan het wankelen te brengen. Toen we begonnen hadden we geen idee hoe lang de hongerstaking van onze kamerad/inn/en in Spanje zou duren. Intussen wordt de koma-methode volledig toegepast. We weten dat enkele gevangenen uit de koma zijn teruggehaald en van het ziekenhuis weer naar de bajes zijn verplaatst.

Hun ervaringen gaan ons rechtstreeks aan.

We zien waar deze terreur-methoden op doelen: alle strijdende gevangenen in West-Europa het middel hongerstaking, het enige wapen in de strijd voor de minimale menswaardige omstandigheden en tegen de isolatie in de bajes, te ontnemen.

In de situatie waarin de imperialistische staten overal ter wereld, in elk afzonderlijk konflikt hun overmacht demonstreren, waar ze met deze golf van chauvinisme, nationalisme en doktrinaire waan alle strijden voor menselijke levensvoorwaarden verstikken en als mislukt en uitzichtloos willen voorstellen - is er slechts één ding:

de eigen menselijke, revolutionaire identiteit niet toe te laten dekken, de oriëntatie hoe iedereen leven wil, tot uitgangspunt te maken, zich te organiseren en te handelen voor de eigen doelen.

Internationale solidariteit is daarin fundamenteel.

Gevangenen uit RAF en verzet
9.3.90

HONGERSTAKING GRAPO EN PCE(r)

De gevangenen uit de GRAPO en PCE(r) zijn nu (28.3) 119 dagen in hongerstaking. De hongerstaking wordt volkomen doodgezwegen. Met alle gevangenen gaat het onveranderd slecht. Meerdere gevangenen hebben aandoeningen aan, nieren, ogen en maag. 40 tot 42 gevangenen zijn nog in hongerstaking. Ca. 15 gevangenen hebben de hongerstaking beëindigd. Zij waren van begin af aan al ziek (bijv. hart- en leveraandoeningen). Op 9 maart waren er 2 demo's, in Madrid en Bilbao. Die in Madrid was verboden. Iedere maandag zijn er in Spanje bijeenkomsten om ondersteuningsakties af te spreken. Er nemen weinig mensen aan deel. De mobilisatie voor de akties die plaatsvinden is gering.

UTE HLADKI GEWOND

In de TAZ van 15.3 stond dat Ute Hladki in haar cel is gevonden met zware hoofdwonden. Officiële versie: verwondingen opgelopen door een val. Ze is naar het ziekenhuis gebracht en inmiddels weer terug in haar cel. Ute heeft er zelf nog niets over gezegd.

Solidariteitsaktie van familie en vriend(inn)en in Straatsburg

HOTEL BOSCH

DE TELEFOON OP HET KADASTER TE ARNHEM WORDT OPGENOMEN DOOR DE BEWAARDER VAN HET HYPOTHEEKREGISTER. ZORGVULDIG NO-TEERT HIJ MEDEDELING Nr. 899, dd. 2 MAART 1990. DE OVERNAME VAN HET KRAAK-PAND HOTEL BOSCH IS EEN FEIT.

hotel Bosch verkocht

Ja mensen, HOTEL BOSCH is in handen gekomen van de NEDERLANDSCHE TRUSTKANTOOR VÓOR BELEGGING EN FINANCIERING BV. Directeur van deze BV is ene JACOBUS KOOS LEUTSCHER. Slagerszoon, zakenman, belastingfraudeur, speculant. De man die inmiddels bezitter is van zo'n 40 kraakpanden in Nederland en de woonruimte bedreigt van honderden mensen. Leutscher vindt krakers een uitdaging. Wij hem ook! Er zijn natuurlijk allerlei vragen: Wie is Leutscher precies, hoe zit dat met z'n faillissement en schuldeisers, hoe probeert hij andere panden ontruimd te krijgen, wat houdt de hypotheekoverdracht van HOTEL BOSCH precies in, welke stappen gaan de huidige bewonersters nemen? Vragen waarop wij al voor een deel antwoorden hebben. In deze en komende nieuwsbrieven willen we iedereen op de hoogte stellen van onze bevindingen en van de acties die we ondernemen. De eerste wordt zo breed mogelijk verspreid, dus je moet ons even een kaartje sturen (kost 55 ct) als je zeker wil zijn nieuwe berichten te ontvangen.

Hotel Bosch biedt woonruimte aan 12 mensen, waaronder 2 babies op komst. Het werd in 1978 gekraakt en meer dan honderd mensen hebben hier al eens gewoond. Vele honderden gebruikersters en ontelbare bezoekersters. Ooit werd het met ontruiming bedreigd (81/82). We zijn er nog steeds en niet weg te krijgen, want HOTEL BOSCH is van iedereen!

Nu komt er zo iemand, die een tijd lang voor de FIOD en andere schuldeisers zat ondergedoken in Alicante. Hij koopt ons op en gaat misschien proberen ons te ontruimen, gezien zijn aversie tegen krakers. Of hem dat dan lukt is nog maar de vraag. Vermoedelijk speculeert hij op de cityvormingsplannen van de Arnhemse projectontwikkelaar REJOKO BEHEER BV. Die wil een grote kantorenflat pal voor onze deur neerzetten (waar nu o.a. de bioscoop Rembrandt staat). Of die plannen doorgaan, daar is nog ruzie over. Het is ook twijfelachtig of HOTEL BOSCH in die plannen past. We moeten er wel rekening mee blijven houden.

voorgeschiedenis

In september 1978 werd het enige tijd leegstaande HOTEL BOSCH gekraakt door kraakgroep DE LOPER, met de bedoeling sloop te voorkomen en het pand geschikt te maken voor jongerenhuisvesting. In datzelfde jaar was het pand opgekocht door projectontwikkelingsmaatschappij 't MEENINK BV, voor f 1.050.000,-. 't MEENINK sloot bij de Westland Utrecht Hypotheekbank een projekthypotheek van f 3.200.000,- af, leende tussen 1978 en 1982 ongeveer 7 miljoen gulden en ontwikkelde twee plannen voor de grond onder HOTEL BOSCH, waarvan gelukkig niets terecht kwam. Het eerste plan uit '79 voor een kompleks van luxe appartementen inclusief sauna's en boetieken ketste af, mede door een onderzoek van de gemeente m.b.t. geluidsoverlast, waardoor woningbouw op deze plek verboden werd. In '80 kwam het volgende windei. 't MEENINK had zogenaamd een opdracht van de Franse hotelketen SEPHI, om op de plek van BOSCH een Arcade-hotel te bouwen. Dat leek de gemeente wel wat en in mei '82 haalt 't MEENINK de sloop- en bouwvergunning af voor f 32.000,-, waarop de bewonersters een brief krijgen met het vriendelijke verzoek om per 1 september te vertrekken.

NOG JAREN Een leuk GEKRAAKT hotelletje

Deze piekeren daar niet over; tenslotte hadden ze in 4 jaar tijd het pand opgekapt en leefbaar gemaakt, en door enig uitzoekwerk waren ze erachter gekomen dat de kontakten tussen 't MEENINK en hotelmagnaat SEPHI nooit tot een overeenkomst hadden geleid, dus dat er helemaal geen opdracht was en dat 't MEENINK de sloop- en bouwvergunning onder valse voorwendsels had aangevraagd en gekregen! Alles wijst er op dat de gemeente hiervan op de hoogte was, maar wat maakte het uit. Als HOTEL BOSCH maar leeg kwam en tegen de vlakte ging en men van de veelvuldig georganiseerde activiteiten af was, die regelmatig met de dorpspolitieke belangen botsten.

Toch moest aan de hand van deze feiten de sloop- en bouwvergunning worden ingetrokken. De ontruimingsdreiging viel weg, de directeur van 't MEENINK BV verdween spoorloos, naar vermoeden met een groot gedeelte van de hypotheek. Zijn vrouw raakte overspannen en de Westland Utrecht Hypotheekbank zat met de gebakken peren. Namelijk een BOSCH vol krakersters en een schuldeis die waarschijnlijk nooit betaald zou worden. De bank diende een bezwaarschrift in tegen het nieuwe bestemmingsplan, waarin staat dat de bouwgrenzen van het huidige BOSCH niet overschreden mogen worden en dat er een hotelbestemming op deze plek blijft bestaan.

Van een winstgevend kolossaal project, waardoor de schuld zou kunnen worden afbetaald, komt dus nooit wat terecht. Op 't MEENINK valt niets te verhalen, BOSCH verdwijnt in het laatje..... tot op 2 maart 1990 LEUTSCHER op het toneel verschijnt!

DE JEUK VAN LEUTSCHER!!!

NA 8 JAAR BETREKKELIJKE RUST IS HET NU DUS ZOVER: LEUTSCHER KRIJGT JEUK OP Z'N TERRASJE IN SPANJE, HET IS TOCH EEN BEETJE SAAI ZO ALLEMAAL. HIJ MAAKT ZICH OP OM NAAR NEDERLAND TE SJEZEN IN Z'N ZWARTE SPORTWAGEN, WANT DAAR SPELEN HEEL WAT INTERESSANTE ZAKEN.

Om het allemaal nog wat spannender te maken koopt hij gelijk nog, via zijn NEDERLANDSCHE TRUSTKANTOOR VOOR BELEGGING EN

FINANCIERING BV, de hypotheekrechten over HOTEL BOSCH op. Nu is Leutscher dus formeel de schuldeiser van 't MEENINK BV, in plaats van de Westland Utrecht Hypotheekbank. Deze is trouwens begin jaren tachtig door meer van dat soort hypotheekgevalen, dusdanig in de problemen gekomen, dat o.a. Nationale Nederlanden, Algemeen Burgelijk pensioenfonds en de Nederlandse Bank te hulp moesten schieten. Deze controleren nu de handel en wandel van de WUH en wilden blijkbaar af van de BOSCH-hypotheek, waardoor Leutscher deze (het gaat om 4,8 miljoen) misschien wel voor 'n prikkie kon overnemen.

Dat hij nu schuldeiser is kan voor ons het volgende inhouden:

Hij kan van 't MEENINK eisen dat de verplichtingen worden nagekomen, d.w.z. HOTEL BOSCH moet worden geveild om op zijn minst een gedeelte van die 4,8 miljoen op te leveren.

Maar het zou ook kunnen dat hij 't MEENINK wil overnemen, aangezien hij nu het grootste belang heeft, en dan zou hij zelf plannen kunnen ontwikkelen om z'n investering terug te verdienen. Misschien lukt het hem zelfs om het al bijna 10 jaar lang "lege" MEENINK te saneren?

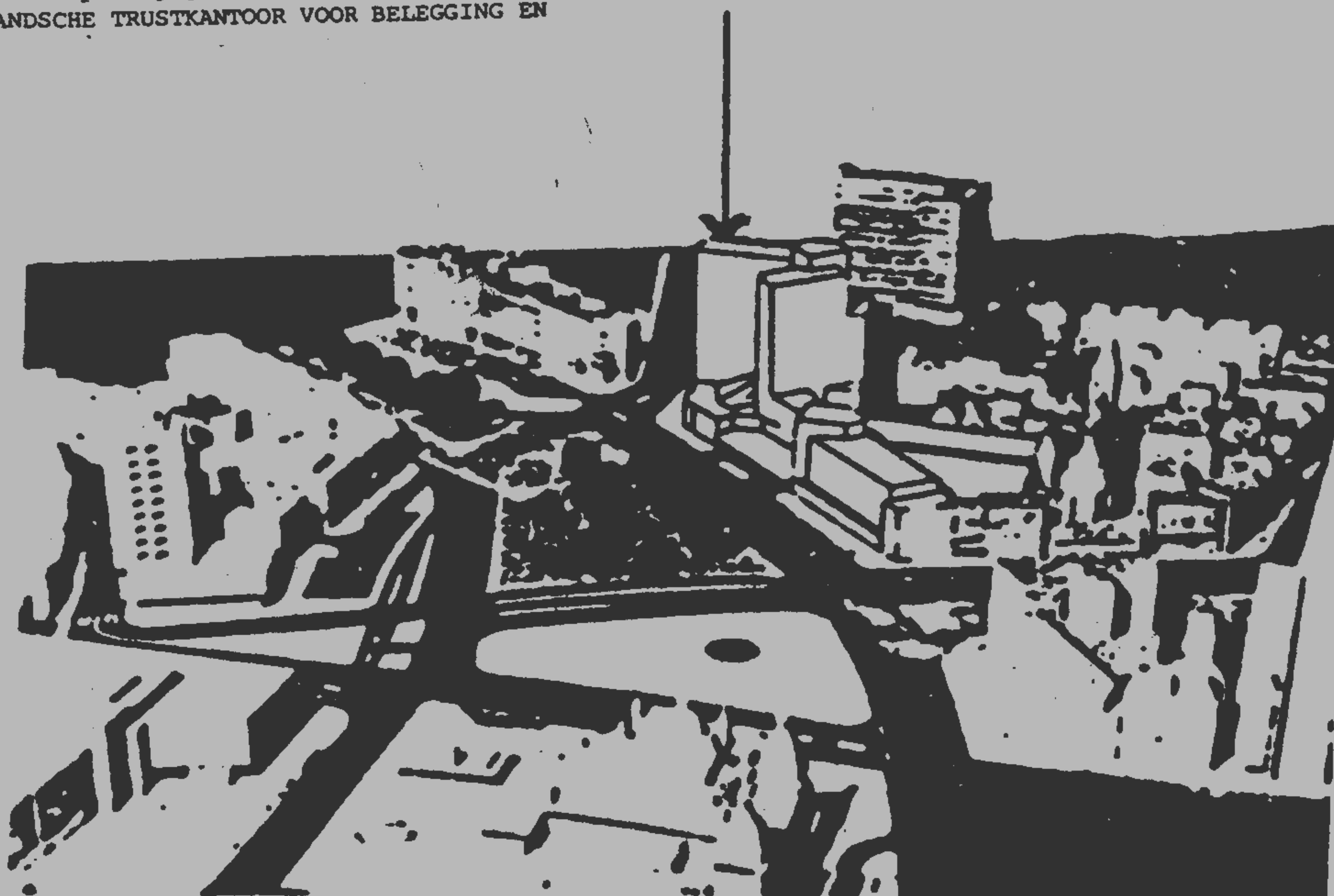
Wat hij precies van plan is is volstrekt onduidelijk. Wij, de huidige bewoners en bewoonsters, zijn in ieder geval niet van plan om ons te laten beleutscheren. Als deze vette speculant 'en superfraudeur ergens thuishoort, dan is het in de bak.

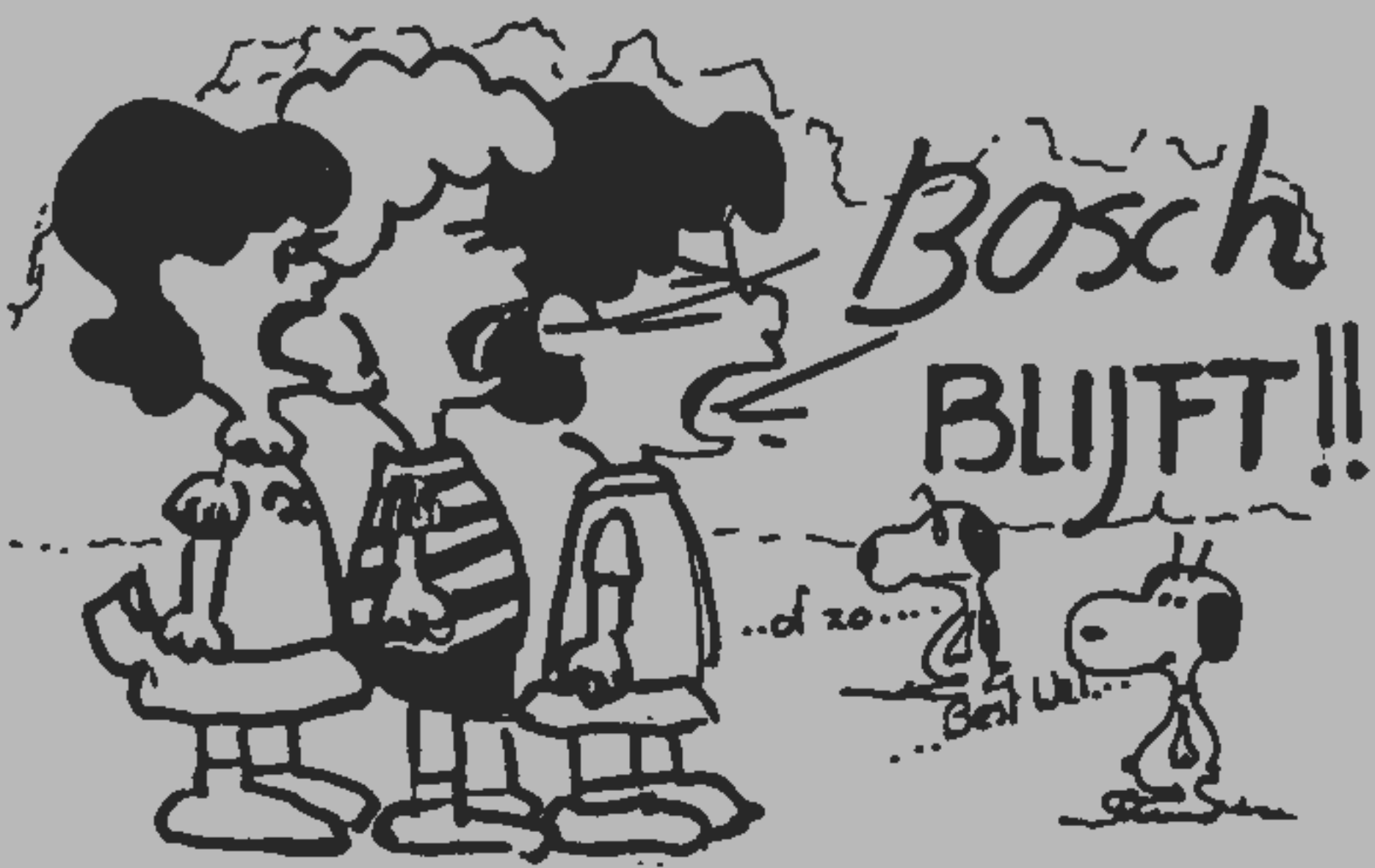
Ra Ra wie is Leutscher

LEUTSCHER IS GEBOREN ALS GRONINGSE SLAGERSZON OP 22 MEI 1927. VOLGENS ZIJN HOROSCOOP: ORIGINALITEIT, VINDINGRIJKHEID EN EEN VERSTANDELIJKE INSLAG ZIJN VEEL VOORKOMENDE EIGENSCHAPPEN. DE BEHOEFTE AAN ONAFHANKELIJKHEID IS GROOT, MAAR KAN LEIDEN TOT VEREENZAMING EN HET FALEN VAN VERBINTENISSEN, DIE DAN MET EEN SCHIJNBARE ONVERSCHILLIGHEID TERZIJDJE WORDEN GESCHOVEN.

Hij blijkt het in de praktijk waar te maken. Wie hem niet zint, wordt het tot in het uiterste lastig gemaakt, wordt onderuit gehaald, variërend van krakersters tot belastingdienst en justitie. Waar de elite zit, daar zitten z'n "maten", zelfs op justitie! (lees Frits Korthals Altes).

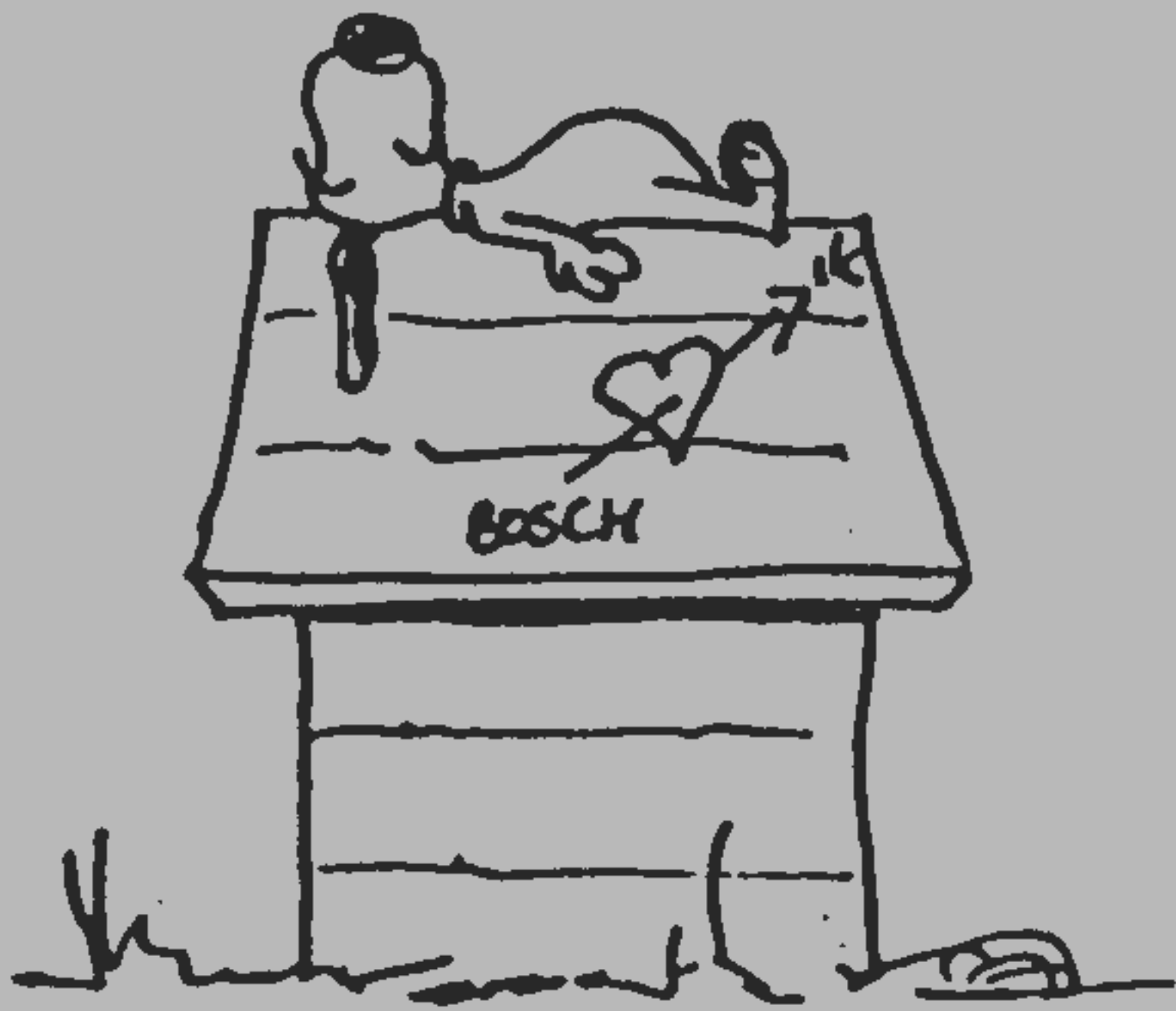
Leutscher zocht in de jaren vijftig zijn heil in de textielbranche en werd als handelsvertegenwoordiger gestationeerd in Afrika. In 1958 komt hij terug naar Nederland

en zet zijn eigen textielveredelingsbedrijf op. Het begin van een imperium aan BV's, zowel in binnen- als in het buitenland. Door gebruik te maken van sluiproutes (o.a. via Oost-Europa) weet hij enorme bedragen te verdienen. Als hij begin jaren zeventig door deze praktijken de fiscus op z'n dak krijgt, weet ie vrijuit te gaan door een chaotiese boekhouding en een textielhandelaar die zijn eigen produkten niet kent.

Mede door het inzakken van de textielbranche wordt het voor Leutscher dan ook tijd om z'n heil ergens anders te zoeken. Hij knoopt banden aan met SLAVENBURG'S BANK, deze wordt zijn huisbankier, en stort zich op in liquiditeitsproblemen geraakte ondernemen. Hij koopt ze op, neemt de aandelen zo goedkoop mogelijk over, saneert de bedrijven en doet ze met grove winst van de hand.

Twee keer ging het mis. Bij Amsterdam Rubber, doordat de concurrentie te groot was. Dit koste Leutscher en de Slavenburg's Bank miljoenen.

De tweede was de Exota Limonade Fabriek. Door de knallende flessen affaire in 1970, aan de kaak gesteld door Vara's ombudsman, dreigde het bedrijf failliet te gaan. Leutscher sprong er tussen en verkocht het, via z'n NEDERLANDSE TRUST enz. BV aan SKOL. Hij weigerde echter aan de oude directie van Exota het afgesproken bedrag voor de aandelen te betalen. Een record aantal rechtzaken leidden in 1988 tot zijn persoonlijk faillissement. De nu spelende schadeclaim bij de Vara heeft ie bij de overdracht aan Skol, in handen gehouden. Leutscher wil 20 miljoen verdienen.

Via het ontmantelen van bedrijven kwam hij in de onroerend goed handel terecht. Toen rond 1980 een aantal roemruchte Amsterdamse onroerend goed speculanten failliet werden verklaard sloeg ie z'n slag. Hij had vooral interesse in kraakpanden, die waren voor dumprijzen te koop. Gelukkig bezorgen ze hem ook nachtmerries. Als in '81 gekraakt wordt op de Amsterdamse Bloemstraat, wordt een groot deel van zijn zakelijk archief gevonden en doorgespeeld naar de FIOD en het SPOK (speculatie onderzoekscollectief). Zijn handel en wandel wordt doorgelicht en leidde tot een vordering van enkele miljoenen niet betaalde belastingen. Leutscher betaalde niet. In '84 leidt dat tot een veroordeling van een miljoen gulden en een jaar gevangenisstraf. In hoger beroep wordt de zaak geseponeerd omdat de redelijke termijn voor vervolging verstreken was.

Inmiddels is J.K. Leutscher in Spanje gaan wonen en heeft ie de Spaanse nationaliteit.

Op 13 maart a.s. doet de faillissementskamer van de rechtbank uitspraak of Leutscher's faillissement wordt opgeheven of niet, wegens het gebrek aan baten??????? Op 2 maart jongstleden heeft ie BOSCH gekocht. Hoezo failliet.....!!

BRONNEN:

Dossier Leutscher (1988, SPOK, A'dam)
 Documentatiemap Leutscher Panden (1990, SPOK, A'dam)
 Groene Amsterdammer (7 maart 1990)

de situatie nu:

We verwachten dat het een lange slepende zaak gaat worden. In ieder geval doen we een beroep op jullie medeleven! Praktiese en morele ondersteuning zijn zeer welkom. Zelf nemen we deel aan het landelijk opererende LEUTSCHER-PANDEN-OVERLEG.

Op 12 maart begint het ontruimingsproces tegen de KLEINE PRINS, een Leutscherpand in Amsterdam (Prinsengracht 868). Op 8 maart was er een uitspraak over het Leutscherpand Spuistraat 199 (A'dam). Het mag niet ontruimd worden! Ondermeer omdat KESS INC. BV (één van de BV's uit het immense BV-netwerk van Leutscher) volgens de rechter geen bouwactiviteiten mag ontplooiën en het ook onduidelijk was wie er nu achter deze Curaçaoze BV zit.

Eerder was er een uitspraak over het vrouwenpand in Rhenen (Utrechtsestraatweg 20), welke Leutscher niet mocht ontruimen omdat z'n ESTER INVESTMENT LTD niet ingeschreven stond. Inmiddels is die nu wel ingeschreven....!

Op 13 maart is er een uitspraak van een rechtbank over Leutscher's faillissementsopheffing. De Groene Amsterdammer publiceerde op 7 maart een artikel over Leutscher. Het Speculatie Onderzoekscollectief (SPOK) maakte al 3 boekjes over Leutscher! Zelf hebben we nog een boekje over 10 jaar HOTEL BOSCH in de aanbieding (uit 1988), en nemen we een op Leutscher ingewerkte advocaat in handen.

Negentiennegentig opent voor ons met nieuwe ontwikkelingen rond het huis. Kom gerust eens langs. Bellen of een kaartje kan natuurlijk ook.

HOTEL BOSCH IS NIET VAN LEUTSCHER, MAAR VAN ONS ALLEMAAL!!!

De huidige bewonersters van HOTEL BOSCH
 Apeldoornsestraat 4
 6828 AB Arnhem
 tel: 085 - 421636

Daags na de verkiezingen in Nicaragua maakte het FMLN bekend dat de verkiezingen "een voorbeeld voor de wereld waren van de democratische bedoelingen van de Sandinisten tot en met de uiterste konsekventies". In een communicatie van 26 februari verklaarde het Algemene Kommando van het FMLN dat zij trots is op de eerlijkheid, het verantwoordelijkheidsgevoel en de visie van de Sandinisten. Hun politieke leiding zal ongetwijfeld grotere legitimiteit en kracht betekenen naar het perspectief van een toekomstige overwinning en bovendien grotere mogelijkheden geven voor alle democratische en revolutionaire krachten in de regio.

Het Algemeen Kommando van het FMLN betreurt het verlies van de Sandinisten bij de verkiezingen, maar zegt tegelijkertijd dat het verkrijgen van 40% van de stemmen van het FSLN overduidelijk de sterkste georganiseerde politieke macht in Nicaragua maakt.

In een vergelijking tussen de situatie in El Salvador en Nicaragua ziet het FMLN duidelijke verschillen: "Het democratische proces, zoals ingezet door het FSLN in Nicaragua, staat in sterk contrast met de systematische onderdrukking van openbare vrijheden en het ongekeerde machtsmonopolie van de fascistische leiders van de strijdkrachten, de oligarchie en haar Arena-partij in El Salvador".

Ruben Zamora, leider van de Salvadoraanse coalitie van de oppositie, De Democratische Konvergentie en de Sociaal-Christelijke Volksbeweging (MPSC) zei dat zonder de regering van de Sandinisten in Nicaragua nu bewezen zal worden dat het FMLN niet van hen afhankelijk is om te overleven. "Zij die geloven dat met de overwinning van de UNO de problemen van El Salvador zullen worden opgelost, maken een grote fout," zo voegde Zamora eraan toe.

Fidel Chavez Mena, sekretaris-generaal van de Christendemocratische Partij van El Salvador, gaf in een commentaar op de Nicaraguaanse verkiezingsuitslag te kennen dat "er geen redenen meer zijn om niet te komen tot werkelijke vredesonderhandelingen in El Salvador". In aansluiting op deze uitspraken liet het

FMLN in het eerdergenoemde communicatie weten dat zij de regeringen van de Verenigde Staten en El Salvador oproept om te stoppen met het blokkeren van de onderhandelingsmogelijkheden om een eind te maken aan het konflikt in El Salvador.

Op 1 maart zei FMLN-voorman Salvador Samayoa dat er als gevolg van de verkiezingsuitslag in Nicaragua in El Salvador een aantal verkeerde veronderstellingen worden gedaan. Salvadoreense oppositiepartijen roepen nu om snelle onderhandelingen tussen de regering-Cristiani en het FMLN. Maar het regeringsleger gaat voort met de bedreiging van dichtbevolkte gebieden. Samayoa, van de politiek-diplomatieke commissie van het FMLN, verklaarde in een interview dat de verkeerde veronderstellingen de houding van de Cristiani-regering over onderhandelingen verhardden: "Er bestaat het geloof dat de afhankelijkheid van het FMLN van de Sandinisten absoluut is. Onze relaties bevinden zich slechts op het nivo van samenwerking. Bovendien is het een verkeerde inschatting dat het Sandinistische verlies bij de verkiezingen een ommekeer van 180 graden voor het revolutionaire proces in Nicaragua zou zijn." Volgens de FMLN-leider is de positieve erfenis van deze verkiezingen in elk geval dat de democratie in de toekomst zal worden afgemeten aan de normen zoals die bepaald werden door de Nicaraguaanse revolutie.

Over de onderhandelingen met de Salvadoraanse regering zei Samayoa dat de positie van het FMLN zich richt op 2 fundamentele punten: de demilitarisering en de democratisering in El Salvadoraanse maatschappij. "Een proces van democratisering in El Salvador kan niet plaats vinden zonder verkleining en het in toom houden van het leger en de veiligheidstroepen af te schaffen of te herstrukturieren," zei hij. President Cristiani sprak zijn grote tevredenheid uit met de verkiezingsuitslag in Nicaragua.

NIEUWE GEVECHTEN EN VERLENGING STAAT VAN BELEG

In de nacht van 8 op 9 maart waren er weer zware gevechten tussen het FMLN en het regeringsleger in het noorden

van de hoofdstad San Salvador. Verschillende delen van de hoofdstad kwamen zonder elektriciteit te zitten door sabotage-akties van het verzet. Ook in andere steden in het land, zoals Santiago de Maria, Ciudad Barrios en Caacopera zette het FMLN een nieuw offensief in als vervolg op het offensief van februari j.l.

De regering-Cristiani heeft de staat van beleg met een maand verlengd. De staat van beleg duurt nu voort tot 10 april, wanneer opnieuw bezien wordt of verlenging nodig is. Voortzetting van de staat van beleg betekent voortzetting van de onderdrukking van alle democratische vrijheden en een carte blanche voor de regering om naar eigen "goed" denken te handelen. Cristiani beschuldigde het verzet ervan zich op een zodanige wijze te gedragen dat een dialoog, die een eind zou moeten maken aan de tien jaar oude oorlog in het land, onmogelijk wordt.

LAATSTE NIEUWS

Het FMLN heeft zojuist aangekondigd dat het voorlopig de akties tegen niet militaire doelen zal staken. Het gaat om de sabotage van economische doelen (vooral elektriciteit en telefoon netwerk, en transport). President Cristiani had het verzet hiertoe opgeroepen "alvorens van besprekingen sprake kan zijn". Nu is de beurt weer aan de ARENA-regering.

Op 13 maart heeft de VN een persbericht uitgebracht over de bemiddeling van de VN in El Salvador. De secretaris voor Latijns Amerika Alvaro de Soto is teruggekeerd uit El Salvador, waar hij met regering en verzet gesproken heeft. Er zit snelle vooruitgang in, maar de VN wil "omdat vertrouwelijkheid in dit proces een onmisbare noodzakelijkheid is voor een succesvol verloop" geen nadere toelichting geven. De VN roept ook beide partijen in El Salvador op om dit te doen: de regering van Cristiani voert een waar propanganda-offensief om de besprekingen op te eisen en het FMLN te beschuldigen van sabotage van de besprekingen. Het FMLN heeft geantwoord dat het volledig meewerkt aan het proces, en dat juist de regering weigert de repressie tegen de bevolking te staken.

WAT IS ER FOUT AAN VERBREDINGS POLITIEK?

(een bijdrage van de Autonomen Studis uit Freiburg aan de discussie van Radikaal Links.)

-I-

Politiek, en dan nog wel verbredingspolitiek, dáár was aanvankelijk helemaal geen ruimte voor (1). In tegenwoordig, het militant en gewelddadig verzet uit de jaren '80/81, dat door z'n militante voorvechters de naam "autonoom" opgedrukt kreeg (geïmporteerd uit Italië), weigerde juist elke dialoog, weigerde politiek te bedrijven, weigerde de opsplitsing in verschillende levensbereiken te accepteren. Kortom de grote weigering van de invloed van de kapitalistische samenleving door middel van vermarkting en politiek van de individuele behoeften en hun maatschappelijke bevrediging.

De ideologische bovenbouw werd echter niet geleverd door de Italiaanse Autonomen, maar door de Duitse Sponties. Dat wil zeggen, dat de ideologie niet kwam van de analitici van de meest vooruitstrevende delen, maar juist van meest achterlijke delen van het verzet in de metropolen (2). Die zaten nog steeds op de lijn van "het raakt ons allemaal", de successtory van de anti-kernenergie- en van de milieu-beweging uit de jaren 70; de lijn dus van "wat persoonlijk is, is politiek" en dus "niks abstrakts, niks van "wat zit er achter", bijv. de relatie tussen je eigen verzet en de klassenstrijd, of de onderdrukking in de Trikontlanden of überhaupt een of andere realiteit buiten/verder dan wat met eigen motivatie haalbaar is.

Voor het verzet was zo'n bovenbouw aanvankelijk trouwens helemaal niet nodig; stond eigenlijk haaks op de behoefte naar directheid, zonder welke vorm van abstraktie dan ook. Daarom noemden de kids alles wat 't laatste restje sponties die in 1977 nog steeds niet gebogen waren voor het juk van de staat, nog produceerde, met minachting "intellectuele zelfbevrediging".

Revolutie betekent óók: opheffing van de gespletenheid van het burgerlijk bestaan, zoals Karl Marx 't heeft beschreven; aan de ene kant de manier van leven van de burger als egoïsties bourgeois met z'n materiele leefprocessen, behoeften,

bezigheden enz. en aan de andere kant de onbaatzuchtige citoyen, die louter het algemeen welzijn voor ogen heeft.

Nu is deze opsplitsing, die in de tijd van Karl Marx nog bestond tussen de alleen als waarde bestaande terreinen 'markt' en 'staat', privé en publiek enz verdwenen; ze heeft plaats moeten maken voor een alles omvattende gelijkschakeling van alle levensbereiken onder kapitalisties bevel. Maar de tegenstelling op zich is niet verdwenen.

Toendertijd werd de hierboven aangegeven splitsing al door velen als ramp ervaren, waaraan de individuele identiteit kapot dreigde te gaan; destemee is dat tegenwoordig het geval. Want tegenwoordig lukt 't het individu nog maar nauwelijks, om tussen de inmiddels talloze losse, onsamenvangende, geatomiseerde produktie en konsumptie elementen een allerlaatste restje identiteit te behouden, die eigenlijk niet meer is dan 'n schakelpaneel van stimuli en reflexen.

In het licht van deze vernietiging van subjektiviteit en onverkaptaliseerde maatschappelijkheid, die door het individu niet als iets negatiefs of als materiele nood ervaren wordt, moet het verlangen worden verstaan naar subjektiviteit, zingeving, naar identiteit en kollektiviteit, dat in het verzet tot uiting kwam.

Omdat de kraakbeweging zichzelf gesteld zag tegenover een - met name in de BRD - aangepaste arbeidersklasse (de "normalos") en omdat bij hen sinds '68 de nationale bevrijdingsbewegingen in de trikontlanden als identifikatie-objekt behoorlijk in aanzien was gezonken, bleef alleen nog maar de eigen "identiteit" en de eigen "kollektiviteit" over als het enige waarop het perspectief voor een radikale omwenteling van de machtsverhoudingen kon steunen.

Logies, dat de kraakbeweging zich abusievelijk revolutionair noemde: logies, omdat de militanten uit de kraakbeweging de enigen waren (en nog steeds zijn), die door middel van hun akties de fundamente van het systeem radikaal ter discussie stelden; abusievelijk, omdat een "sien" die op nauwelijks meer

dan een gezamenlijk levensgevoel is gebaseerd en die kwa afkomst uit de middenklasse voortkomt, zelfs in haar beste jaren nauwelijks perspectief bood voor een verbreding die verder reikte dan het sociale milieu, waaruit ze voortkwam. En zelfs als dat zou hebben bestaan, dan nóg zou het heel snel duidelijk zijn geworden, dat met "identiteit" alleen geen revolutie kan worden gemaakt.

-II-

Lang niet alle militante kraker/sters zagen zich zelf als revolutionairen. De sensatie van het verzet kwam niet het allerminst voort uit de "no-future" visie; het ging helemaal niet om een of andere revolutie in de verre toekomst, maar om het leven nú. Als er dan al sprake was van revolutie, dan in de betekenis van verhevigde rellen overal, van de weg daarheen als uitbreiding van de "vrijplaatsen", van organisatievormen als veralgemenisering van de "sien".

Dit zelf-beeld van de autonomen - het verzet, de militante massa als direkt revolutionaire praktijk, de subjektieve breuk (al naar believen: existentialisties, moreel of psychologies begrepen) met het systeem als uitgangspunt, dit beeld spookt ook nú nog steeds rond in de hoofden. Zo'n soort praktijk stuitte al vrij spoedig aan z'n grenzen, toen eind '81 de staatsrepressie effectief werd en tegelijkertijd de dynamiek van een voortdurend groeiende massabeweging tot stilstand kwam. Plotseiling werd er weer onderhandeld tot behoud van de gekraakte "vrijplaatsen". En het offensief afstand nemen van de samenleving moest wijken voor het zoeken naar bescherming tegen de repressie door middel van verbreding (zonder deze verbreding zou het massaal militant verzet bij de bouwschuttingen nooit tot stand zijn gekomen).

Even leek het erop, dat de geschiedenis van het uiteenvallen van de beweging uit '68 in sponties, K-groepen en guerilla zich zou gaan herhalen: de oudere sponties en de alternatievelingen verdwenen in de art-sceen; de rebelse proletarische jongeren kwamen weer onder druk te staan van die hele ellende van poen, soos en drugs; de "polit-

freaks" recycelden het ML of anarchosyndikalisme van de afvalhoop van de geschiedenis. Maar gelukkig niet allemaal: ondanks alles heeft de autonomen-sceen boven de konjunkturele golven van afzonderlijke bewegingen uit een continuïteit van militant verzet weten op te bouwen. Een continuïteit die duidelijk de spontaneïteitscultuur van de jeugdbeweging overwonnen heeft en die zich met succes heeft weten te verzetten tegen een terugval in het ritueel van het oprichten van partijen. We hebben het hier over de autonomen van de jaren 80 als één groep, ondanks totaal verschillende uitgangspunten in de theorievorming (zoals bijv. Wildcat, Autonomie, Anti-imp, feminisme). maar ten eerste wordt theorievorming onder autonomen zo-wiezo meestal als luxe voor strijd-luwe tijden beschouwd en derhalve zijn er maar heel weinig mensen er actief mee bezig; ten tweede omdat de theoreties verworven inzichten maar betrekkelijk weinig invloed hebben op de praktijk (zodat allang bekende fouten steeds weer herhaald worden; en ten derde omdat de logiese en inhoudelijke tegenstellingen tussen deze uitgangspunten geen enkele afbreuk doen aan de onuitgesproken basisovereenstemming, waarom het hier vooral gaat.

-III-

Toen het duidelijk begon te worden, dat er geen direkte weg van rel naar revolutie voert, ontstond er in de jaren '82/83 een brede strategiediskussie, hoe enerzijds het bereikte nivo van praktische radikaliteit en massa-militantie kon worden gehandhaafd en anderzijds een verbreding van de beweging kon worden bereikt over de grenzen van het sceenkultuurtje heen en over de door de staat opgelegde grenzen heen van kraken en van het knokken bij de bouwschuttingen.

Deze beide polen, waarom de discussie draaide, werden bepaald door de vraag: klassenpolitiek of bewegingspolitiek?

De voorstanders van klassenpolitiek gingen uit van de noodzaak en de concrete mogelijkheid van militante arbeidersstrijd. Noodzaak, omdat men voor de centrale rol van de arbeider/sters, gezien hun produktieve samenwerking met het kapitaal, ook in de toekomst niet door machines vervangen kon worden (=kritiek op de mythe van de totale automatisering), aan een revolutionair perspectief bleef vasthouden, en omdat ook zogenaamde "vrijplaatsen" in werkelijkheid alleen bestaan dankzij het systeem en alleen zo lang als de produktie blijft doorgaan. Mogelijkheid, omdat ten eerste de fabriek als zodanig steeds meer op de hele samenleving wordt uitgebreid, er steeds meer sectoren van het dagelijks leven direct aan het kapitalisties kommando worden onderworpen, waardoor het verzet in de verschillende sectoren heel direct de produktie van meerwaarde raakt en zich heel makkelijk naar andere sectoren van het totale vermaatschappelijkingsproces kan uitbreiden (bijv. vrouwenstrijd, buurt-

strijd, bajesstrijd, scholieren- en studentenstrijd); ten tweede omdat de klassestrijd tegen loonarbeid in de periode van schijnbare sociale rust niet tot stilstand is gekomen en alleen maar uit haar reformistische ketenen moet worden bevrijd. Gevolg hiervan was de radikale breuk met de "sceen"-politiek en de opbouw van militante cellen in de verschillende sectoren; dit was echter geen voortzetting van de politiek van linkse kaders, die de massa's het juiste bewustzijn moesten gaan bijbrengen, maar het was bedoeld om de "politiek in de eerste persoon" te overwinnen; om juist op die plek waar iedereen een bijdrage levert aan de reproductie van het systeem kollektief verzet te organiseren. In de daarop volgende periode ontstonden er talrijke initiatieven: arbeids-, buurt-, werklozen- en sociale initiatieven met een "operatiese" inslag (3). Ook de "Autonomen Studis"- de groep waarin dit stuk werd geschreven - werd in die tijd (1982) opgericht en werkte vanuit deze visie.

De theoretici/ae van de beweging hadden als tegenargument, dat de arbeidersklasse in de metropolen dermate geïntegreerd, hooguit nog reformisties en op wereldschaal bekeken dermate geprivilegeerd is, dat vanuit dit deel van de klasse nooit het beslissende initiatief voor een revolutie zou kunnen komen. Bovendien is het "operatiese" uitgangspunt systeemimmanent en niet van toepassing op alles wat buiten het vermarkttingsproces staat; dus op dat segment (bestaande uit mensen in de trikontlanden die door subsistentie zich in leven houden en mensen in de metropolen die de prestatie maatschappij de rug hebben toegekeerd) niet van toepassing is, waar nog de meeste kans bestaat dat iets van een samenlevingsvorm, antagonisties t.o.v. het kapitaal, kon blijven bestaan en zich verder te ontwikkelen.

Hieruit werden een aantal praktische konklusies getrokken: de Autonomie (Neue Folge) met een positie zo'n beetje tussen "klassenpolitiek" en "bewegingspolitiek" in, pleitte voor het leggen van de link tussen het werkweigeren in de metropolen en het subsistentiebestaan in de trikontlanden; een link die in de metropolen voorlopig alleen maar door middel van morele sabotage-akties in de traditie van de machinestormers vorm gegeven zou kunnen worden.

Het anti-imperialisme, dat op verschillende punten raakvlakken heeft met "hardcore-autonomen", verkondigt een militant aktivisme tegen symbolen van het "totaal-systeem": instellingen, instituties en hun symbolen, het "varken dat in ieder van ons verborgen zit", echte en vermeende verraders en BVD-verklikkers. Het is een unieke synthese van elkaar uitsluitende elementen: terminologie en methode zijn aan het stalinisme ontleend; de strenge selectie op de juiste houding komt voort uit het protestantisme, waarin alleen de juiste overtuiging van belang is en de concrete uitwerking van een daad

niet telt; en tenslotte is uit het therapeuties okkultisme afgeleid het hele narcistische gedoe rondom Identiteit en Kollektiviteit, organisatievorm en wereldbeeld.

De "echte" anti-imps vallen op door hun stalinisme, de aangrenzende delen van de beweging houden zich vooral bezig met de identiteitsverheerlijking.

De strategie-diskussie is inmiddels (helaas) opgehouden. In plaats van dat de dingen worden uitgepraat, worden er een aantal pogingen ondernomen om de verschillende uitgangspunten met elkaar in verbinding te brengen in de praktijk. Want in de praktijk bleek men zoals altijd op halve argumenten elkaar weer tegen te komen. De successen in de verschillende sektoren van de klassenstrijd waren middelmatig, slechts zo nu en dan kon het verzet de belangenpolitiek van de vakbonden (inklusief "ordedienst") doorbreken; zelden lukte het, als het al überhaupt mogelijk was, om hierbij het revolutionaire doel uit te dragen (onze twijfels bij het studentenverzet).

Arbeids- en buurtinitiatieven bestaan grotendeels alleen nog maar uit de aanwezige mensen uit de "sceen", die onder druk van geld en huurwoning zijn bezweken. Soms wordt de sceen tot een aparte klasse verheven, soms ook werd geprobeerd de kloof, die met de marginalisering door de beweging zelf was ontstaan ("het hele leven lang één algehele staking!"), te overbruggen.

Of men het wilde of niet, steeds weert men terug op de sceen, op de elkaar snel opvolgende campagnes en op de "nieuwe sociale bewegingen".

Die laatste twee punten zorgen ook steeds weer voor de militante hoogtepunten en voor nieuwe toeloop, die ter vervanging dient van die mensen die uit frustratie afhaken of gewoon kapot zijn.

Kort voor het ogenblik, dat de verschillende klikjes van de versplinterde en buitenstaanders afschrikkende sceen met elkaar op de vuist dreigen te gaan (en niet alleen in Frei-

burg was de vrees hiervoor in de afgelopen jaren gerechtvaardigd) is er net altijd weer een of andere campagne waarbij dan iedereen weer met elkaar gaat samenwerken; het laatste voorbeeld hiervoor is de campagne rond de hongerstaking.

-IV-

Juist het laatste voorbeeld laat zien, dat de werkelijke politiek van de autonomen weinig van doen heeft met hun eigen strategische voorstelling, maar grotendeels bepaald wordt door de tactiek. Datgene wordt gedaan, als er op het moment al geen offensieve doorbraak mogelijk is, wat de inhoud van de bestaande toestand mogelijk maakt: afweren van repressie, aanzetten voor militante acties, rekruteren van nieuwe mensen. Gigantische inspanningen worden er ondernomen om deze trieste feiten van de ideologische bovenbouw als revolutionaire praktijk te verkopen. Voor de rest wordt het pragmatisch aangaan van de verschillende campagnes gehandhaafd; hierbij kan men verschillende soorten omgang met politieke schommelingen onderscheiden.

1) "In de nieuwe sociale bewegingen stappen om ze te radikaliseren"

Secundair en slechts de aanleiding zijn de mensen, waarmee men eigenlijk ook te doen heeft: de autonomen hadden bij de vredesbeweging, bij de AKB en bij de Startbahn niet zo zeer belangstelling voor het verhinderen van de konkrete projecten dan wel voor de mogelijkheden ter ontwikkeling van massamilitantie. De autonomen waren op vrijwel al-

omdat de strijd over het desbetreffende projekt van de zwijnen beslist was, hetzij omdat de eskalatie de grens tussen massamilitantie en militair konflikt had bereikt (Wackersdorf, Pinksteren 1986), hetzij omdat de druk van de repressie al te groot werd. Op zo'n moment trokken de autonomen zich terug, in afwachting van de volgende zich aandienende beweging. Juist omdat men zich over de radicaliteit van de "burgers geen illusie maakte, waren die "burgers" slechts interessant als bescherming en als coulisse voor de eigenlijke actie en als coulisse voor hun eigen actie; ze werden dan de hemel in geprezen, want ze verschilden toch wel op een heerlijke manier van die duffe normalo's uit hun eigen stad. Des te groter was daarna dan de teleurstelling, als ze zich onder druk van de repressie en de belegeringstoestand, waarin ze na het vertrek van de autonomen zichzelf aantrof, of misschien ook simpelweg vanwege het feit dat "de redding van de natie" niet alleen gemoeid was met de opwerkingsfabriek maar ook met de omwentelingsplannen van de autonomen, tenslotte weer in het burgerlijk-reformistisch kamp terugtrokken. Het herstel van de hegemonie werd door het terugtrekken van de autonomen in 1987 nog eens extra gemakkelijk gemaakt. Datgene wat de autonomen uit hun eigen analyses over de betekenis van het verzet tegen de opwerkingsfabriek opmaakten, was blijkbaar net zo belangrijk. Aangezien de kans zoals bekend erg klein is om de inhoudelijke opstelling van zulke bewegingen te kun-

2) Geleghedenskoalities op basis van een minimale overeenstemming"

Heel anders gaat 't er aan toe bij de regelmatige campagnes tegen repressie, met name in verband met de hongerstakingen van politieke gevangenen. Hierbij is het direkte doel alles, de tactische flexibiliteit erg hoog en het maakt niet uit met wie er een verbond wordt gesloten (met het typische voorbehoud: liever met de achterlijkste reformisten dan met critici vanuit een revolutionaire positie). Het gaat hierbij om het burgerlijke, reformistische spektrum, dat op z'n humanitair, cq. democratische geweten wordt aangesproken. En dit is weer noodzakelijk omdat anders de aangestreefde doelstellingen niet kunnen worden bereikt. Het succes van zulke campagnes (voor zo ver er onder de bestaande machtsverhoudingen überhaupt van succes kan worden gesproken) wordt louter en alleen bepaald door een gigantische ideologische bovenbouw die juist rondom de eis tot samenvoeging wordt opgebouwd. Er wordt geprobeerd om vanuit een - niet in de negatiefste betekenis van het woord - democratische campagne revolutionaire vonken te laten overspringen; voor- en tegenstanders worden erbij onnodig opgeschrikt door beweringen, dat de samenvoeging de voortzetting van de strijd van de RAF mogelijk maakt, in plaats van toe te geven, dat gevangene revolutionairen geen revolutie kunnen maken, maar simpelweg buiten gevecht zijn gesteld, maar dat het heel eenvoudig gaat om het overleven van gevangene kameraden: in deze campagnes wordt "samenvoeging tegen isolatie" opgeklopt van een

le grote momenten aanwezig op het strijdtoneel. Soms slaagde de militante verbreding dan ook tot ver over de grenzen van het eigen spektrum heen en met een opvallende continuïteit van het verzet (Startbahn). Ze waren echter telkens weer aan het einde van hun latijn, zodra de militantie stuk liep op de bouwschuttingen. Hetzij

nen bepalen - al was het alleen al vanwege de samenstelling, die gedomineerd wordt door de middenklasse -, wordt de revolutionaire "bestemming" van de eigen acties gelijk gesteld met de konfrontatie met het staatsgeweld. Kriterium is, net als bij de Groenen, het idiote geweldsvraagstuk. Prakties bestaat er een arbeidsdeling: de autonomen zijn de gewapende arm van de Groenen.

minimale eis onder gevangenisomstandigheden tot universele hoofdtegenstelling; want het systeem isoleert toch overal de mensen en daar tegenover moet kollektiviteit worden gesteld enz. Op basis van deze zelfmisleiding gedijt "identiteit", en hiermee kunnen - voor de prijs van totale sompzinigheid - nieuwe mensen worden gerekruteerd. En zolang dat lukt, "klopt" het opvijzelen van

een humanitaire eis tot een revolutionaire oplossing; dit wordt nog makkelijker gemaakt doordat de 'fan'-club zich met de mythe van de RAF kan sieren. Dit spaart de moeite van het zoeken naar een revolutionaire strategie.

lijn, omdat de verschillende groepen tóch gezamenlijk de straat op gingen. Daarmee werd de inhoudelijke, openlijke presentatie van de campagne aan de reformisten overgelaten, te meer omdat de autonome "Internationa-
lisme"-diskussie - het eigenlijke

gedie) en tegenkomen bij de Groenen (een farce). Ook de autonomen hebben inmiddels hun fundamentalisten en hun realisten (duidelijk sinds de reacties op de Kreuzber-revolutie van 1 mei '87 en de Pinksterellen in Freiburg van 7-6-'87).

3) "Kampagnepolitiek rondom bijzondere aanleidingen zoals IMF of Hafenstrasse"

Deze koalities (of ook juist niet) liggen tussen de posities 1) en 2) in en komen in de autonome kampagnepolitiek op landelijk zowel als op plaatselijk nivo het meeste voor: een spanningsvol continuüm tussen gelegenheidskoalities en polarisatie in. De inhoudelijke hegemonie wordt onderstreept en gaat zo nodig vóór de breedte van de coalitie. Aangezien het strijdtoneel in de steden gelegen is, waar de autonomen binnen links relatief sterk zijn, kan er een grotere invloed worden uitgeoefend op de voorwaarden van zulke koalities, respectievelijk zo nodig worden uitgebuit, vooral omdat de initiatieven doorgaans van de autonomen zelf of van andere linksradikalen komen. Hoe concreter en existentieel belangrijker de aanleiding is (bijv. de dreigende ontruiming van de Hafenstrasse), desto breder en takties flexibeler de coalitie-politiek.

Desondanks gaat dit niet zover als bij 2) tot een minimale overeenstemming: het behoud van de Hafenstrasse in ruil voor maatschappelijke rust staat natuurlijk niet ter discussie. De strijd voor de Hafenstrasse is ook een voorbeeld voor de huidige toepassing van militante acties: uiteraard heeft deze militantie niets meer te doen met spontane, onberekenbare rebellie. Ze is weliswaar vol met risico's, maar is toch een uitgekiend instrument van onderhandelen met een rel als inzet. Aan de andere kant - met als extreem voorbeeld het IMF-gebeuren - geldt, dat hoe abstrakter en zonder onmiddellijk resultaat een thema is gesteld, des te absurder de manier van afgrenzingen naar binnen toe wordt. Het gevolg: het succes van de actie tegen het IMF kwam tot stand ondanks de door de autonomen uitgestippelde

hoofddoel van de hele campagne los van de IMF-dagen zelf - noch tevoren noch achteraf echt goed op gang is gekomen.

Het is beslist niet zo, dat er op dit terrein geen enkel succes te behalen viel dat boven het doorzetten van de eigen eisen uitsteeg. Hier gaat het in de eerste plaats om de meer dan slechts symboliese (zoals bijv. bouwschuttingen) toepassing van direkte verzetsacties, daar waar verzet überhaupt nog mogelijk is; en verder om de verankering van revolutionaire posities binnen links. Maar al te vaak laten de autonomen het bij deze mogelijkheden afweten: uit logiese, maar voor buitenstaanders onbegrijpelijke redenen die voortvloeien uit de eigen groepsdynamiek en identiteitsvoorstellingen (zie het debacle van de Stammheimdemo in 1987). Natuurlijk kan met zo'n kampagnepolitiek nauwelijks meer dan links worden bereikt; en dat is een grens die zo ongeveer even nauw is als die van de sceen.

-V-

Men kan zich afvragen, waarom tegen beter weten over de perspectieven van zulke campagnes en bewegingspolitiek in deze tóch de hoofdmoot vormen van de activiteiten van de autonomen. De ontevredenheid met deze situatie is wijdverbreid en herhaaldelijk uitgeformuleerd. De mensen die men eigenlijk zou willen bereiken, moeten niets weten van de autonomen (en omgekeerd); en diegenen waarmee men in de koalities te doen heeft, laten zich niet ompraten voor revolutionaire doelen. De zoektocht naar uitwegen uit de hier opgeworpen tegenstelling tussen revolutionair zelfbegrip ("identiteit") en de aktuele onmogelijkheid van een revolutionaire praktijk leidt daardoor tot precies dezelfde ideologische schijngevechten, zoals we die kennen uit de geschiedenis van de arbeidersbeweging (een tra-

De "autonome fundamentalisten" bestrijden elkaar op het punt van de identiteit, die tot elke prijs aktionisties "gematerialiseerd" moet worden. Als er dan al niets tegen de zwijnen buiten ons om gedaan kan worden, wordt een overwinning op het "zwijn in ons zelf", respectievelijk in de eigen rijen" deste urgenter. Vandaar de plotselinge opleving van de op absoluut afschuwelijke manier gevoerde discussies over sexismen en verraders binnen de sceen (waarmee de noodzaak hiervan helemaal niet wordt ontkend); vandaar de toenemende versplintering in elkaar bekonkurrerende kliekjes ('antisemieten' versus 'BVD-agenten'). De functie ervan is niet om zaken meer duidelijk te krijgen, maar om 'n "identiteit" te kweken. Waar het autonome fundamentalisme naar buiten treedt, gebeurt dat in de vorm van krijgshaftig verbale radikaliteit en holle militante krachtpatserij (Stammheimdemo '87). En dit kulmineerde in de "pinksterellen" in Freiburg: een filmrijpe simulatie van een spontane revolutie ("de militante aktie zelf was het doel" in Zusammen Kämpfen extra-editie, juni '87). De "autonome realisten" bewijzen in hun defensieve strijdpunten, hoe fantasieloos ze zijn; strijdpunten in de sociale sectoren en in de verschillende campagnes. Want ook het bestaan van autonomen is gebonden aan bepaalde materiele voorwaarden. Tot nu toe wordt er nog wel geen "dialektiek tussen reformisme en revolutie" gekonstrueerd, belangenpolitiek nog niet met revolutionaire praktijk verwisseld; maar zolang dat laatste niet haalbaar is, neemt men genoegen met het eerste, aangezien dit ten minste nog voorwaarden voor de strijd kan garanderen en überhaupt propaganda mogelijk maakt; propaganda voor de eigen doelstellingen én

voor de rekrutering van nieuwe mensen. De realo's onderscheiden zich van hun koalitiepartners slechts in zoverre, dat ze geweld als middel niet uitsluiten en het parlementarisme wél. Op deze manier zijn ze door de reformisten instrumenteel als stokers te gebruiken, terwijl ze zelf de inhoud bepalen. Alleen omdat een militant reformisme in de bondsrepubliek - in tegenstelling tot andere landen - geen enkele traditie kan voorwijzen, kunnen de autonomen in deze arbeidsdeling nog een revolutionaire mythe verkondigen en de burgerschrik spelen. De revolutionaire hartstocht ontbreekt; de relatie tot de eigen praktijk is die van religie tot het alledaagse. Dit verlangt een door NTS-ers (4) nauwelijks op te brengen sublimatie-prestatie; bureaucratiese sklerose zoals bij de K-groepen of het omslaan in reformisme, zijn steeds aanwezige gevaren in deze positie. Het moeilijke bij fundamentalisten en realisten is dat ze tegenover elkaar altijd gelijk hebben, en tóch ook weer ongelijk. Het opheffen van deze tegenstrijdigheden geschiedt door het opheffen van die verhoudingen die deze tegenstrijdigheden doen ontstaan; door de revolutie, die niet kunstmatig kan worden georganiseerd, als de klasse niet wil, noch door heldhaftig machtsvertoon, noch door handige manipulatie van belangenpolitiek.

De scheiding tussen autonome Realo's en autonome Fundi's is echter nog geen voldongen feit; nog steeds of steeds weer wordt er geprobeerd een bemiddeling te konstrueren. Het is niet de "systeemoverwinnende reformistische politiek" van de Groenen. De Hafenstrasse-mythe heeft een soortgelijke poging laten ontstaan vanuit een hoek, vanwaar 't het allerminst werd verwacht, namelijk van de auteurs (v/m) van een artikel genaamd "Het defensief doorbreken - strijd voeren tegen aktuele strategiese projekten van de imperialistische strategie, met als doel ze te verhinderen" in Zusammen Kämpfen-nr.10, maart '88:

"Revolutionaire interventie" die "in haar praktijk geen 'signalerende functie' heeft, maar in onze mogelijkheden/middelen, de momenten van vernietiging bevat" (foutieve komma in het origineel), is nog niet geheel en al onmogelijk, akkoord. Maar dan volgt er een ideologische salto mortale, om de strijd voor de realisering van konkrete eisen van een revolutionair tintje te voorzien: "het is (...) niet op de eerste plaats de materiele uitwerking, waar we op uit zouden moeten zijn", ook al was er zo juist sprake van "strategiese projekten" en "veranderingen in de krachtenverhoudingen", zonder dat er natuurlijk ook maar één projekt met name werd genoemd dat aan deze criteria zou voldoen. Nee, "de essentie, om nu voor een tastbaar doel te vechten, ligt voor ons daarin, dat het energie en subjektiviteit vrijmaakt". Hoe grijpbaarder het doel, aldus deze logica, desto sneller lukt het psycho- en sociaaltechniese kreeren van "kracht en subjektiviteit"; er ontbreekt alleen nog maar een formule. De po-

litiek van kleine stappen, het reformisme wordt onomwonden boven de werkelijkheid uit verheven, de revolutie wordt tot motivatietechniek. Hoofdzak is dat er strijd wordt gevoerd.

-VI-

Wat blijft er nog over? Er bestaat geen dialektiek tussen reformisme en revolutie; dat is wel duidelijk. Er bestaat geen dialektiek tussen identiteit en revolutie; dat hebben we elders al geprobeerd aan te tonen (5). Maar er bestaat een dialekties verband tussen de identiteitskultus en reformisme; en die bepaalt de ideologie en de praktijk van de autonomen.

Ooit was het de sterke kant van de autonome kritiek op de vredesbeweging, om tegenover hun symboliese onderwerpingsrituelen te hameren op de noodzaak van effectief verzet. Ondertussen verschillen de autonomen nog maar nauwelijks van andere linkse groepen behalve in hun symboliek, een tot ritueel geworden militantie; een tot fetisch geworden kwestie van geweld, overeenkomstig de door de Groenen opgeworpen "gewelddiskussie".

Het revolutionaire ongeduld van de '80/81-revolutie heeft dan wel tot gevolg gehad dat een hoop oud ijzer van de linkse beweging van de jaren '70 in de bondsrepubliek werd afgevoerd naar de stortplaats; maar dit kan de autonome beweging niet als vrijbrief dienen voor hun eigen inhoudelijke en organisatoriese tekortkomingen. Waar de spontane revolutie niet zelf stukgelopen is, hebben de autonomen haar verraden doordat ze haar vormen tot kantenklaar-recept voor hun eigen identiteitsproduktie hebben misbruikt en de opstandigheid door het kleinzielige konformisme aan "strukturen" met Duitse grondigheid werd verdreven.

En zo slepen de autonomen hun geboorte-afwijking nog steeds met zich mee, namelijk 't achterhaald-zijn van de spontaniteit en de alternatieve ideologie.

Wij onderschatten geenszins de krachten die op grond van de reëel bestaande verhoudingen, los van de huidige politieke stromingen, door zo'n ideologie worden opgeroepen bij juist die mensen, die het systeem willen bestrijden. De Italiaanse autonomen, die vroeger wel eens betere tijden hebben gekend, zijn daar een sprekend voorbeeld van.

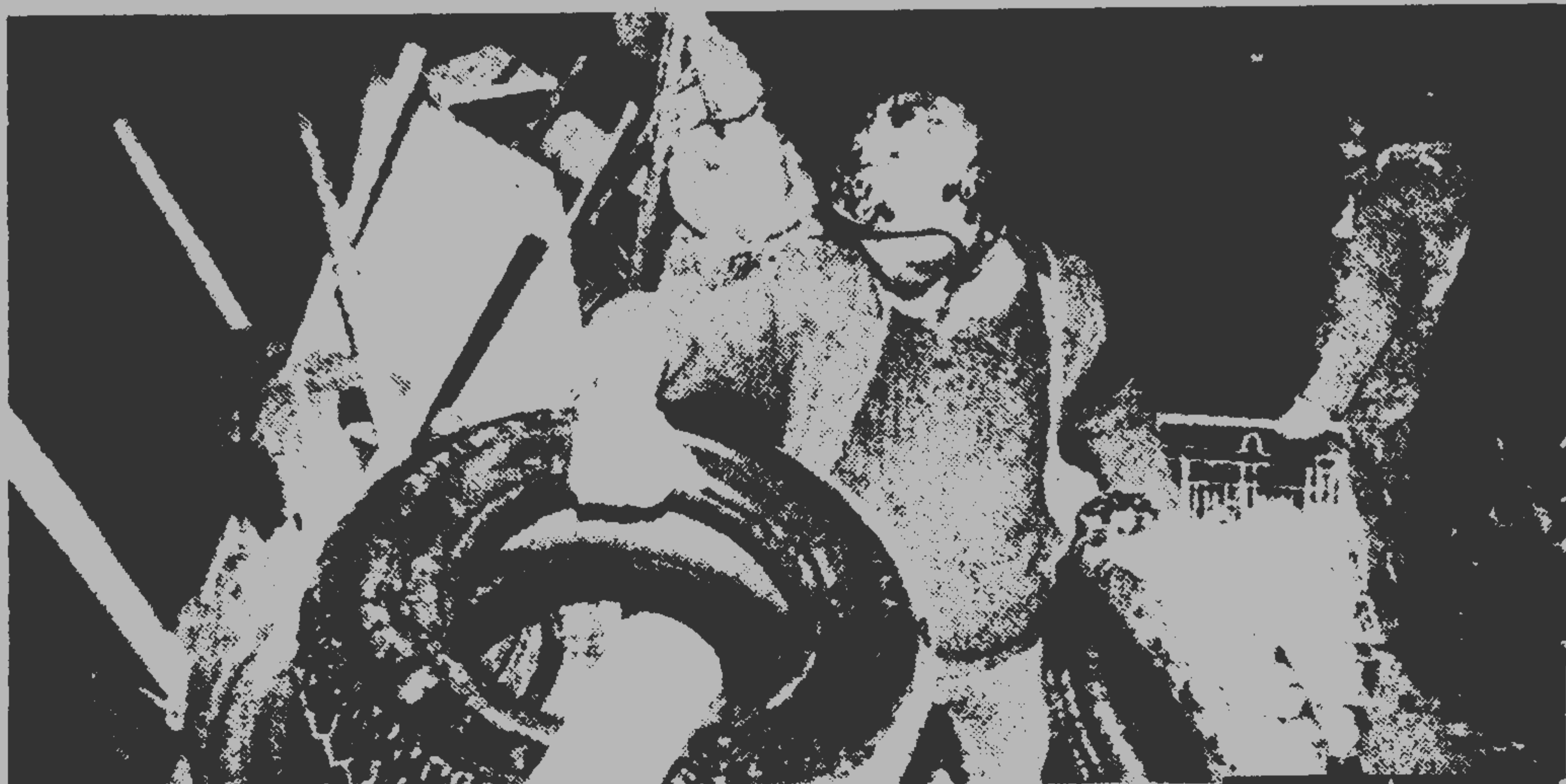
We hebben niets te verliezen, wanneer we deze bovenbouw weggoeien. Alleen als wij, zonder onze hoofden met "identiteit" dicht te stoppen, de werkelijkheid onder ogen zien en vaststellen, hoever we nog van de revolutie zijn verwijderd, bestaat er misschien het perspectief, dat er nog iets in deze richting gebeurt.

...vroeger hing ik vaak maar zo wat rond

'n paar pilsjes en misschien af en toe 'ns individueel een telefoonceel slopen....

nú weet ik, dat we met 'n hele groep wat meer klaarspelen!

- (1) we laten hierbij de geschiedenis van de groepen die met de Italiaanse Autonomia verbonden waren in de 70er jaren buiten beschouwing; want er is nauwelijks enige continuïteit tussen deze groepen en de uit de kraakbeweging voortgekomen autonomen op de scheidslijn 1977-79 aan te geven. Er is dan hoogstens het gevaar van de herhaling van de teloorgang van de autonomen van de jaren 70 (als voorbeeld: Fischer, Cohn-Bendit).
- (2) de achtergebleven ontwikkeling van Links in de BRD heeft betrekking op de mate van toespitsing van de klassentegenstelling in het verzet van de 60er en 70er jaren, en dus niet op de ontwikkelingsstand van de kapitalistische vermaatschappelijking. Daaruit kan ook worden verklaard, waarom in Italië allerlei ideologische rommel uit de BRD-linkse hoek - van Groenen tot anti-imps - zo gretig aftrek vindt.
- (3) Daarom in aanhalingstekens, omdat de Italiaanse operaisten uitgingen van het feit dat de massa-arbeider in het centrum stond en dat de "maatschappelijke arbeider" als opvolger ervan in hun theorie nooit meer dan een abstraktie kon zijn.
- (4) NST= Nieuwe Socialisatie Type, een in de jaren 70 ontwikkelde uitdrukking voor het narcistische sociale karakter, die de 'autoriteiten' in de meestontwikkelde kapitalistische landen als het tot dan toe heersende sociale karakter heeft vervangen. Misschien heeft de beschreven stand van zaken iets te maken met het zichtbare feit, dat de scheiding in autonome fundi's en realo's doorgaans met de leeftijd samenvalt.

HET STRIJDWARE ISOLEMENT

"MOE VAN HET LEUZEN ROEPEN,
MOE VAN HET PRATEN MET DE
PERS DIE JE WOORDEN TOCH
STEEDS VERDRAAIT, MOE OOK
VAN HET SPANDEKEN
SCHILDEREN"

"De beweging bestaat bij de gratie van vrijwilligheid, van gedeelde ervaringen, belangen en bedreiging van die belangen. Er is geen lange termijnstrategie die aangeeft hoe de beweging zich dient te ontwikkelen. Zij is in eerste instantie georganiseerd door concrete belangen. Ze kent geen theoretische diskussies, ideologen of filosofen. Voor de continuïteit is ze aangewezen op momenten dat vele krachten zich concentreren op één punt, de symbolen. Spontanisme en continuïteit bijten elkaar. Akties zijn meestal bedoeld om dingen hier en nu duidelijk te maken en niet om mensen aan zich te binden of aanhangers te winnen ".(1)

TIJD OM STIL TE STAAN

Soms kun je je niet onttrekken aan het idee dat voor veel mensen de geschiedenis eigenlijk voor het eerst begint in 1980. De periode ervoor is echter net zo interessant en belangrijk om het fenomeen sociale beweging en aktiebeweging te begrijpen dat in de overgang van de jaren '70 en '80 ontstond, alsook de ontwikkeling ervan.

Voor veel mensen was de inzet van hun activiteiten in de jaren '60- waar wij vrij meewarig op neer plachten te kijken- het aan de macht helpen van de verbeelding. Een frisse wind moest de spruitjeslucht van de naoorlogse periode van wederopbouw en koude-oorlogsretoriek uit de polders verdrijven. De samenleving moest gedemocratiseerd worden en leefbaar gemaakt. Naast bloemen, liefde en vrede waren er ook minder vriendelijke uitingen van opstandigheid. De autoriteiten wisten in het begin niet hoe ze het hadden. Massaal werden kattenbrokjes in beslag genomen omdat de suggestie was gewekt dat het om stuff ging, er waren dagelijkse matpartijen, rechters bogen zich het hoofd over de vraag of er 'Johnson moordenaar' of 'Johnson molenaar' tegen het bevriende staatshoofd was geroepen en een halve generatie geestverruimde

zichzelf naar een mooiere wereld. Het 'revolutionaire '68 bleek een keerpunt te zijn. Het hardhandig optreden van de autoriteiten gaf duidelijk aan waar de grenzen lagen. Tegelijkertijd werden meer en meer openingen geboden voor 'reële' oplossingen. De 'redelijke' oplossing, het benutten van de mazen van het economische en maatschappelijke net, werd verwoordt in pleidooien voor de 'lange mars door de instituties'. Nieuw links ging de maatschappij 'maken' door middel van de parlementaire democratie, inspraakmogelijkheden, geïntensiveerd welzijns werk etc. Allerlei woordvoerders van de roerige bewegingen werden opgenomen als 'verloren zonen' in de veilige armen van de politieke partijen en vakbonden. Als reactie op het in elkaar storten van de protestbewegingen en als afwijzing van de optie van de lange mars door de instituties sloegen anderen de weg in van het gewapend verzet: de stadsguerrilla. (In Nederland bleef het wat dat betreft relatief rustig).

Het is de opkomst van de tweede feministische golf die een duidelijke breuk forceert met de traditionele invulling van het begrip 'politiek'. De meeste vrouwen zijn afkomstig uit de linkse beweging. Van de traditionele mannenorganisaties hebben ze

meer dan tabak. De kritiek richt zich op het bonzendom ervan en op het feit dat vrouwen ook hier weer werden teruggeworpen op de zogenaamde 'traditionele' vrouwelijke bezigheden: verzorgen, luisteren, bedienen.

Er werd gezocht naar manieren van werken en structuren die de autonomie van elke vrouw bevorderde. De afkeer van machtsvorming was groot. De structuren werden horizontaal opgezet (niets kan van bovenaf opgelegd worden) en er werd gestreefd naar een zo groot mogelijke spreiding van kennis en deskundigheid. Naast die andere manier van organiseren deed het begrip 'het persoonlijke is politiek' opgang. Bewustwording en politieke aktie waren niet langer zaken die uitsluitend uit theorieën en analyses voortkwamen, maar uit eigen ervaringen, uit het praten over jezelf, uit je directe omgeving.

Het linkse politiekbegrip werd op die manier uitgebreid in twee richtingen: er moesten meer maatschappelijke verschijnselen onder vallen (b.v. ook het gezin) en het moest aan veel meer aspecten van het leven ruimte bieden (b.v. emoties). Uitbreiding van het begrip dus, én verandering van stijl.

Dat deze ontwikkelingen ook mogelijke nadelen in zich hadden werd

ook vrijwel meteen gekonstateerd. Over de vaak aanwezige structuurloosheid werd gezegd dat aangezien elke groep zich hoe dan ook structureert, het idee van structuurloosheid alleen de vorming van formele structuren voorkomt, niet die van informele. Juist in die laatste liggen dan de nieuwe machtsposities en verhinderen tegelijkertijd de bewustwording ervan. En over het idee het persoonlijke is politiek, dat eerst door vrouwen werd gebruikt om het mogelijk te maken ook over hun eigen onderdrukking te praten, werd gezegd dat het natuurlijk ook zo kon worden uitgelegd, dat alleen het persoonlijke politiek is, waarmee ook het bewustwordingsproces in het persoonlijke blijft steken.

Een aantal van deze ontwikkelingen, zeg maar de afkeer van traditionele politiek, werkten ook buiten de vrouwenbeweging door. De politiek van linkse partijen en vakbonden werd ongeveer net zo onderdrukkend gevonden als de grootheden staat en kapitaal. Het is in de zogenaamde nieuwe sociale bewegingen waar deze ideeën hun neerslag vinden.

RECHT OP GELUK EN WOEDE

"Daarbij staat de praktijk op de voorgrond en worden (verschillen van) meningen steeds minder uitgesproken. Er wordt geprobeerd zo een positieve inhoud te geven voor zichzelf aan de in wezen toch negatieve gevolgen van de sociaal-ekonomiese crisis in het kapitalistische bestel in Nederland. Wat heeft het voor zin om, als je jong bent, de uitzichtsloosheid van het bestaan in de wereld van nu volledig onder ogen te zien. Om het leven toch een beetje spannend te maken en afwisselend, gaan we er maar hard tegen aan: zolang we het zelf maar begrijpen gaat het goed en wat de gevolgen zijn voor ons zien we dan wel weer".(2)

In tegenstelling tot de oude sociale bewegingen -waarvoor meestal de traditionele arbeidersbeweging model staat- hielden de nieuwe sociale bewegingen zich voornamelijk bezig met politiek-kulturele zaken (de zogenaamde maatschappelijke bovenbouw).

Het was een kulturele breuk. Tegenover het traditionele burgerlijke waardencomplex, met de fixatie op betaald werk, carrière en het huisje-boompje-beestje ideaal, werd het recht op geluk opgeëist. Het leven was er om van te genieten, zelfontplooiing en het zelf invullen van je leven waren centrale begrippen. Het zoeken naar direkt genot en spontanisme vormden de drijfveren. Er was veel kritiek op het moderne vooruitgangdenken, het geloof dat de technologiese en ekonomiese vooruitgang het heil van de mensheid diende. Twijfels en afkeer ook, bij de rationalisering en professionalisering van zo'n beetje de hele maatschappij.

Georganiseerd waren de nieuwe sociale bewegingen nauwelijks; voorzover organisatiestructuren bestonden waren die flexibel, gedecentraliseerd en

kortstondig. Politiek, politici en politieke instituties en alles wat daar enigszins naar rook werden diep gewantrouwd, genegeerd en belachelijk gemaakt.

En zo tekende zich, tegen de achtergrond van een scherpe ekonomiese crisis, een beginnend no-nonsense beleid, een diepgaand no future gevoel en veel frustraties over alle (pogingen tot) hervormingen die uiteindelijk op niets uitliepen, het gezicht af van de bewegingen van '80. Een bont mozaiek van radikalen, reformisten, anarchisten, feministen, kritiese kristenen, autonomen, verdwaalde marxisten, milieufreaks, hippies, kunstenaars en alternatieven.....

Radikaal als we allemaal zijn, zijn we natuurlijk voornamelijk geïnteresseerd in de radikale delen van de nieuwe sociale bewegingen.

ALLES MAG, NIETS HOEFT

"De duivel is teruggekeerd op aarde, in vele verschijningsvormen. De duivel is de autonomie, is de totale aanval op de onderdrukkingsstaat. Kraken, zwart rijden. Je toe-eigenen wat je nodig hebt. weigeren te betalen voor de bios, je konserten. Werken als je echt geen poen meer hebt. Je leven inrichten zoals je het zelf wilt. Niet meer lopen aan het vaderhandje van de vakbond, de politieke partij, hoe links die zich ook voordoe. Je niet meer geweldloos in elkaar laten slaan door de smerissen, maar terugknokken. De totale aanval op de onderdrukkingsstaat".(3)

De kraakbeweging blijft nog steeds het beste voorbeeld van de radikale beweging. De ideeën autonomie, 'hier en nu', spontanisme en het zelf vorm geven aan je leven waren hier het sterkst aanwezig. Het was er voornamelijk op gericht hier en nu, los van en buiten de bestaande maatschappij, de manier van leven te creëren die men wilde. Eigen kultureel, eigen vrijruimtes, eigen taal, andere manier van werken, leven, wonen, andere omgangsvormen, basisdemokratie.

De meerderheid van de ideeën hadden voornamelijk een negatieve functie ten opzichte van de bestaande maatschappelijke verhoudingen, de bestaande politiek. Het hele idee rondom autonomie en 'hier-en-nu' had eigenlijk nog het meest weg van een grabbelton: iedereen kon er wat uit vissen, het zelf invullen, deed er niet toe wat. "Ik vind dat je niet voor de arbeidersklasse hoeft op te komen of voor de onderdrukten in de derde wereld, je kunt ook voor jezelf opkomen. Dat is een lichtje dat pas heel langzaam is gaan branden: niet zorgen en zeggen hoe andere mensen moeten leven, maar juist samen met anderen die het met mij eens zijn zorgen dat ik zelf kan leven"(4).

Er werd gedacht in ideeën als 'de kracht van de onvoorspelbaarheid en ongrijpbaarheid', de werkelijkheid kon je vermijden door haar te overstijgen, in diversiteit lag eenheid, creatieve chaos, je nergens op vast willen leggen. "In plaats van te a-

giteren, pamfletten te verspreiden, oproepen te ondertekenen, in plaats van in een denken in strategieën en taktieken gevangen te blijven, moest er een nieuwe weg worden bewandeld. Het ging erom netwerken te bouwen, veelsoortige kanalen aan te leggen, een milieu te ontwikkelen, mazen en scheuren te bezetten: de staat te ondergraven, af te laten brokkelen, breekbaar te maken in plaats van haar te vernietigen. Dat betekent dus weigeren mee te doen aan het machtsdenken van de staat, maar in plaats daarvan een geheim, langdurig, met elkaar verweven vlechtwerk te ontwikkelen, wat als een langzaam werkend gif in de bloedbaan van de maatschappij wordt gedruppeld. Je niet willen vastleggen en daarom ook niet te pakken zijn. Deze weg heeft inderdaad succes gehad -dit net van veelzijdige alternatieven bestaat, op allerlei manieren met elkaar verweven en toch gescheiden door vastomlijnde aanspraken op autonomie. Deze nieuwe kwaliteit, die door veel linksen als onmacht wordt ervaren en keer op keer zonder succes wordt bekritiseerd, was en is een revolutionair veld"(5).

In die eerste jaren van '80 leek ook zo veel te lukken. De beweging wervelde, zoog, bewoog, er werd gekraakt bij het leven, er kwamen eigen radio's, kroegen, drukkerijen, boeken, bladen, vrijruimtes. Bij ont-ruimingen kwamen tienduizenden mensen, de kroning werd verstoord, de bank de pineut, wij de leut. Er was relatief veel steun en sympathie voor de kraakbeweging. Mensen met heel verschillende posities en achtergronden sloten zich voor langere of kortere tijd aan, vonden hun eigen draai.

Ook in de talloze akties, demonstraties, rellen kwam het 'hier en nu', het spontaan handelen op grond van emoties en de individuele autonomie terug. Er zat niet zozeer een doel of een strategie achter, het waren meer hoogst-persoonlijke uitingen van woede en frustraties. De Vondelstraat vormde voor wat betreft het gebruik van geweld een belangrijk keerpunt. Niet alleen dat er op grote schaal geweld werd gebruikt (wat voor veel mensen wel een enorme individuele stap was) was zo belangrijk, maar méér dat het succes had. Het gebruiken van, of dreigen met geweld om direkte, konkrete eisen te bereiken werd haast als vanzelfsprekend gepromoveerd tot dé methode.

Veel kritiek en ruzies ook. "Zijn we dan zo arrogant te denken dat we ons in de Vondelstraat voor eens en altijd verzekerd hebben van de steun van de amsterdamse bevolking? Zijn we zo naïef dat we denken dat iedereen in elke matpartij met de smeris een vrijheidslievende verzetsdaad ziet? De palestijnsjaals en de helmen bedekken ook onze motieven, één zwarte vlag is niet voldoende om het verband tussen metro en woningnood duidelijk te maken"(6). De al vanaf het begin af aan bestaande spanningen tussen degenen die kraken vooral zagen als het creëren

van vrijruimtes om een eigen leven te leiden, en degenen die kraken meer zagen als een soort van uitvalsbasis voor meer extern gerichte politiek, begonnen elkaar steeds meer te bijten. "Je kan je eigen gang niet gaan. De mensen van die alternatieve wereld kunnen alleen zo leven omdat ze in een uitzonderingspositie zitten. Niet iedereen kan dit doen(..) Het is een luxuredenering te zeggen: 'Ik beperk me tot mijn eigen alternatief'. Het eilandje waar een aantal mensen de illusie voor zichzelf kunnen houden". (7)

De zuurgraad binnen de kraakbeweging liep hoog op. Vrouwen voelden zich absoluut niet meer op hun gemak binnen de beweging. Bonzendom, macho-gedrag, autoritaire en hiërarchische tendenzen, sexismen, het was overal volop aanwezig. "Ook mannen die in een aantal opzichten dezelfde belangen hebben als vrouwen maken zich schuldig aan geweld tegen vrouwen. De 'subtielere' vormen, seksistische opmerkingen, alles en iedereen overschreeuwen, dichtgeplamuurde oren en autoritair optreden komen in de kraakbeweging net zo goed voor als elders"(8).

De lastige en weerbarstige werkelijkheid die men gedacht had te kunnen vermijden door haar te overstijgen of door zich er aan te onttrekken, kwam ook steeds nadrukkelijker om de hoek kijken in de gedaante van de staat; die was namelijk niet met de armen over elkaar blijven toekijken hoe een strijdende beweging werd opgebouwd. Naast een steeds effectiever optredend geweldsapparaat werd de speelruimte van de kraakbeweging ook verkleind door verscherpte wetgeving, druk van de politiek, de media en gedeeltelijk door kleine aanpassingen op het gebied van volkshuisvesting.

De gecultiveerde directe actie, de 'kracht van de ongrijpbaarheid, onvoorspelbaarheid en chaos', de individuele autonomie en de afkeer van analyses en strategieën, die in de beginjaren tesamen met een aantal andere (maatschappelijke) ontwikkelingen het brandpunt van de charme en de kracht van de beweging waren geweest, bleken in moeilijke tijden en onder andere omstandigheden verlamd te werken. De beweging werd meer en meer intern gericht. Aan de buitenwereld werd nauwelijks meer belang gehecht. Alles wat niet binnen de beweging viel behoorde tot de grote, boze buitenwereld. Alles en iedereen was er om je in de pan te hakken of in te pakken. Alles en iedereen werd gewantrouwd. We trokken ons terug en kwamen alleen nog naar buiten als er terug geslagen moest worden. "Langzaam verworden tot een anti-ontruimingsbeweging, die raar genoeg bestaat bij de gratie van ontruimingen die eigenlijk tegengehouden moeten worden. In veel buurten is de organisatie met alarmlijsten, vergaderingen, contributie etc. weggevallen.(...) De organisatie is niet verdwenen, maar heel erg afhankelijk van incidentele gebeurtenissen. Er zijn weinig mogelijkheden om te komen tot een gemeenschappelijke

strategie en het uitwisselen van kennis, ervaring en informatie."(9) Ondanks alle discussies, pogingen, initiatieven, veranderde er weinig. Er werden geen kollektieve oplossingen gevonden. Individuele oplossingen wel. Velen haakten af, verdwenen 'terug in de maatschappij'; anderen zochten andere manieren om te strijden, buiten de kraaksubcultuur. Weer anderen gingen zich in kleinere, gesloten groepen organiseren. En weer anderen stortten zich volledig op de alternatieve woonwerkkultuur.

KERNGEWELD

"Van 500.000 man in Den Haag gaat geen invloed meer uit. We moeten bedreigender zijn. Je moet indruk maken op het militaire apparaat door kleine, scherpe acties, zoals die bezetting. Signalen afgeven, dat je straks hard uit de hoek komt als er werkelijk wordt geplaatst(...) Het is een ontwikkelingslijn. Als iets niet werkt ga je een stap verder(...) Anders luistert dat politieke circus niet".(10)

De Radikale beweging bemoeit zich in die beginjaren '80 ook sterk met twee andere nieuwe sociale bewegingen: de Anti-kernenergiebeweging (AKB) en de vredesbeweging. De Nederlandse milieubeweging, die al een lange traditie kent, werd door de opkomst van het kernenergie-debat gepolitiseerd. Er was meer en meer aandacht voor de machtsverhoudingen in de maatschappij; door de militaire aspecten van kernenergie was er ook meer aandacht voor de internationale machtsverhoudingen. Voor de radikale delen van de AKB had kernenergie een soort van symboolfunctie; symbool voor technologische en autoritaire tendenzen, symbool voor machtsverhoudingen (naast natuurlijk de 'direkte' gevaren van kernenergie). Anders dan bij de kraakbeweging betraden de radikalen in de AKB, en later de vredesbeweging een terrein

waar sociaal-demokratiese organisaties al lange tijd dominant aanwezig waren. De vraag naar de verhouding tussen 'radikaal' en 'gematigd' lag continu op tafel, met alle spanning van dien. Ideën en problemen rond begrippen als politisering, radikaliseren en verbreding waren veel manifester aanwezig. Voor een gedeelte lag dat in de aard van de strijd. In tegenstelling tot het 'terug-trek' karakter van de kraakbeweging, ging het hier om het afdwingen van de stopzetting van het atoomprogramma.

De verhouding 'radikaal'-'gematigd' uitte zich in vele tegenstellingen: participatie-konfrontatie, bedaarde belangenbehartiging-actionisme, compromisbereidheid-strijdbaarheid, wetenschappelijkheid-spontane weerstand en verschillen in actievoeren en politiek maken: de anti-parlementaire doe-hetzelf-politiek tegenover het 'meedenken-meedoen'.

Op het gebied van de ideën lag de wezenlijke tegenstelling tussen de ideologisering van kernenergie tot de maatschappelijke machtsverhoudingen versus het vraagstuk benaderen als een pragmatiese, haast technische probleemstelling. Deze scheidslijn werd echter meer en meer overgeschadwd door de discussies over de gebruikte middelen; met het instorten van de radikale AKB (wat, als je dat b.v. vergelijkt met Duitsland op een onverklaarbaar snelle manier is gegaan) werd het terrein dan ook haast helemaal overgelaten aan de sociaal-demokratiese en aanverwante klups. De AKB en milieubeweging veranderde steeds meer in een soort van professionele ANWB voor het milieu. De laatste jaren tekent zich een nog fundamenteelere omkering af: begonnen als politieke en kulturele protestbeweging tegen een hoog-industriële samenleving is het nu de probleemoplosser van de hoog-industriële samenleving geworden. Ideologies wordt dat vertaald in de opkomst van het eco-kapitalisme.

Radikale groepen wierpen zich ook op de 48 kruisraketten. Weer werd er een luis-in-pels-strategie gevoerd: proberen de brede, gematigde vredesbeweging te radikaliseren, en via buitenparlementaire akties de politiek-parlementaire besluitvorming proberen te beïnvloeden. Het radikaliseren richtte zich meer op de aktiemiddelen dan op de inhoud van de vredesstrijd. Dat leidde al snel tot een patstelling: de radikalen verweten de gematigden dat spandoeken geen raketten tegenhouden; de gematigden verweten de radikalen dat harde akties de massa's van de vredesstrijd kunnen doen vervreemden, waardoor die strijd wordt verloren.

"De hele vredesbeweging wordt geïdentificeerd met zulke radikale groepen en raakt erdoor in diskrediet. (...) Je kunt zo'n signaal een keer geven, daarna verliest het gebaar zijn functie en wordt het een uiting van wanhoop, een expressie van onlustgevoelend, die nergens meer toe leidt en die zich keert tegen het nagestreefde doel. Je wordt op den duur namelijk gezien als een gewelddadige drammer, en het gevolg is dat de dingen die je wilt bereiken alleen maar verder weg raken. Om veranderingen te bewerkstelligen is nu eenmaal de steun van het grote publiek nodig"(11).

De basisgroepen stelde daar bijvoorbeeld doodleuk tegenover: "Wij verwachten dan ook dat andere vredesaktivisten, die een aktiemiddel als bezetting niet willen of kunnen uitvoeren, onze aktie niet zullen afkeuren of veroordelen. Wij staan zeker geen verdere verbreding in de weg. Integendeel, wanneer andere groeperingen binnen de vredesbeweging zich van ons distancieren, werken zij juist een versmalling in de hand"(12).

En her en der wordt de vraag gesteld wat je eigenlijk hebt te zoeken bij de vredesbeweging: "De gretigheid waarmee achter iedere brede basis een begin van een revolutionaire massabeweging wordt verondersteld, heeft links weer behoorlijk parten gespeeld. Opnieuw blijkt de stille verwachting, dat de beweging misschien toch alles is, en het doel op de tweede plaats komt, onjuist te zijn en de gevolgen hiervan moeten we allemaal dragen".(13)

Van een volstrekt ander kaliber waren de spraakmakende akties van Onkruid. De term militarisme was daar vooral een kapstok waaraan allerlei maatschappelijke tegenstellingen werden opgehangen. Onkruid probeerde het militarisme zichtbaar te maken. Er werd geprobeerd verzet een vanzelfsprekende plaats te geven in het dagelijkse leven, zonder nieuwe oplossingen of mythes aan te dragen. Het ging erom mensen te radikaliseren om in hun eigen omgeving het heft weer in de handen te nemen, de zeggenschap over je eigen leven terug te nemen.

Voor vrouwen binnen de AKB en de vredesbeweging gold dezelfde ervaring als bij de andere gemengde bewegingen: 'links' of 'radikaal links' betekende op geen enkele manier dat

vrouwenstrijd- en bevrijding en de specifieke posities van vrouwen tot een vanzelfsprekend en wezenlijk onderdeel van de politiek werden gemaakt.

EEN KOUDE WINTER

"De brede beweging, of de illusie daarvan is vrijwel volledig weggevallen. Veel mensen zijn afgehaakt, de restanten zijn onderling zwaar gepolitiseerd. Een ontwikkeling die natuurlijk sterk samenhangt met de algemene politieke veranderingen, die zich behalve in Nederland, ook in het buitenland voordoen. De linkse politieke stromingen zijn bijna overal sterk in het defensief gedrongen door de nieuwe rechtse opkomst. De terreinen die in de jaren '60 en '70 gepolitiseerd werden, worden nu weer gedepolitiseerd. De straat voor het winkelende publiek, de moraal voor de kristenen, de politiek weer in het parlement, de konsumptie weer voor Unilever en Coca-Cola, het milieu voor Greenpeace en de universiteit voor het bedrijfsleven".(14)

De kruisraketten zijn niet tegengehouden, de kerncentrales draaien op volle toeren, de centumpartij wint aanhang, de kraakbeweging is veel steun kwijtgeraakt. De nieuwe sociale bewegingen zijn voor het grootste gedeelte vakkundig doodgeknuft met subsidies en opgegaan in de erkende kanalen van beleidsbeïnvloeding: lobby's, adviescommissies, gesprekpartners. De radikale beweging maakt voornamelijk ruzie.

Als langzaam de hoofden uit de wolven worden teruggetrokken komt men terecht in een grimmig maatschappelijk decor. Voor sommigen is het een schok te merken hoe groot het isolement is.

Onder invloed van de economische herstructurering is de hele maatschappij in reorganisatie. Sociale verworvenheden en voorzieningen worden in een razendsnel tempo afgebroken, uitkeringen gekort, lonen omlaag, massale ontslagen, onderwijs en universiteit geherstructureerd, welzijnswerk en gezondheidszorg afgebroken, niets is te dol. Op verschillende maatschappelijke terreinen wordt verbitterd gestreden. De strijd loopt stuk op een onverzettelijke no-nonsense houding. De inzet is dan ook hoog. Het volledige arsenaal aan seksistische en racistische maatregelen wordt ingezet. De enorme economische veranderingen die aan de gang zijn hebben ook een bijbehorende maatschappelijke structuur en bewustzijn nodig. De linkse partijen en vakbonden hebben volstrekt geen antwoord op de feitelijke maatregelen en de ideologische strijd. Al snel begint het Grote Aanpassen.

Radikaal links staat aan de zijlijn toe te kijken. Ze weet absoluut niet wat ze aan moet met de sociale conflicten. Het hele gebied van de politieke economie was al die jaren volkomen verwaarloosd. Het werd steeds duidelijker hoe beperkt het aantal maatschappelijke terreinen was waarop de beweging aanwezig was

(geweest). Het zelfbepaalde leven ging een zware tol eisen, teruggetrokken in de vrijruimtes stond de radikale beweging mijlenver af van de realiteit van het dagelijkse leven. Konfrontaties op straat hadden steeds dezelfde rituele vorm. De akties worden harder en illegaler, worden steeds meer door kleine groepen uitgevoerd. De onderlinge verdeeldheid blijft groeien, er wordt relatief weinig inhoudelijk gediskussierd. Heel soms worden er pogingen gedaan te wijzen op de veranderde omstandigheden en de andere vormen van conflicten waarmee we te maken hebben, waarin niet klakkeloos methoden uit het verleden kunnen worden toegepast. "Een en ander wordt nu volgens mij veel meer in de links-rechts verhoudingen gezien, waardoor een aktie politiek gezien veel meer lange-termijngevolgen heeft. Het belang ligt denk ik vooral in de strijd tegen racisme en neo-fascisme, die, denk ik, beïnvloedt wordt door wat er verder, buiten die konfrontaties, zoal op straat gebeurt. Het karakter van deze strijd is heel anders dan bijv. kraken. Het naast elkaar bestaan van nogal in 'werkwijze' uiteenlopende kraakgroepen- en buurten heeft weliswaar geleid tot heftige discussies in kroegen en in de media over goede en slechte krakers, wel of niet samen aktievoeren enz, maar ondertussen leeft iedereen gewoon door, en ook al loopt de kraakbeweging volgens sommigen op haar eind, niemand gaat er echt door in de vernieling. 't is jammer, maar we regelen wel wat. Maar de konfrontatie met neo-fascisme en racisme, die nu en in de toekomstige tijd uitgevochten wordt, kan niemand zich veroorloven te verliezen".(15) Er wordt ook gepleit voor meer openheid naar buiten toe: "De twijfels die veel mensen hebben bij akties waarbij geweld wordt gebruikt, de reacties in de media en van allerlei mensen die buiten de 'inner circle' staan, kun je niet zomaar wegredeneren. Niet iedereen die kritiek op je heeft is altijd reaktionair en naïef. Evenmin zijn alle mensen die bedenkingen hebben, je tegenstanders. We kunnen niet uitgaan van zekerheden en discussies die we al gehad hebben en je enkel bezig te houden met vanzelfsprekende solidariteit na een aktie en alle kritiek bij voorbaat naast je neerleggen. Volgens mij kan niemand, die zichzelf voor politiek bewust houdt, zich langdurig onttrekken aan de plicht, verantwoording af te leggen over zijn of haar politieke daden en dat niet alleen binnen de nauwe kring van geestverwanten waar solidariteit misschien te snel vanzelfsprekend is. We leven niet in een klein veilig wereldje waarin weinig fout kan gaan, en je gewoon maar kunt doen wat je ziet zitten. Je zult rekening moeten houden met zulke schijnbare vaagheden als een politiek klimaat".(15)

De verwarrende discussies van de afgelopen jaren, het isolement en de onderlinge verdeeldheid en impas-

se wordt geprobeerd te doorbreken door het organiseren van een kongres.

IL CONGRESSO

"Lachwekkend was het bijna om de half-bekeerde ml-ers weer eens te horen over hun histories besef. de mannen die nog steeds op de vrouwen zaten te wachten om hun positie in het siesteem te verklaren, de anti-impis met hun metropolenstrijd, de autonomen met hun vrijplaatsen en dan niet te vergeten de verdwaalde, ontspoorde 'perestroika-groepjes'. Zo af en toe bakten we er een aardige karikatuur van".(17)

Een jaar lang werd er gewerkt aan de voorbereiding van het kongres 'Solidariteit en Verzet'. Al tijdens de voorbereiding ontstond er een breuk tussen de mensen die voornamelijk wilden praten over de praktijk van de akties van de beweging van de afgelopen jaren en hoe die te verbeteren, en degenen die behoefte hadden aan een theoretische verdieping en inhoudelijke discussie en analyse. De laatsten zetten het kongres door, dat zich zou concentreren rond de begrippen patriarchaat en imperialisme.

"Wat wij dan ook willen met dit kongres is zoeken naar meer gemeenschappelijkheid, zowel wat betreft analyses over hoe de verschillende deelstrijden samenhangen en hoe internationaal de strijd van bevrijdingsbewegingen samenhangen met onze strijd hier. Laat het duidelijk zijn dat we meer vorm willen geven aan onderlinge solidariteit(...) De vraag zou voor ons allemaal moeten gelden: hoe we tegen deze reaktionaire tendenzen een vuist gaan maken en hoe we nieuwe manieren gaan ontwikkelen om vorm te geven aan een meer gemeenschappelijke strijd."(18) Bij de discussies rond het begrip imperialisme werden veel begrippen en theoriën gebruikt die in de jaren '70 waren ontwikkeld, en er werd flink 'geleend' uit theoretische en praktische ontwikkelingen uit Duitsland. Dit stuitte op grote weerstand, gedeeltelijk omdat de beweging van '80 voor een groot gedeelte een negatieve reactie was op dergelijke politieke kategoriën.

De inzet van de patriarchaatsdiskussie is om de materiële basis van het seksisme weer op tafel te krijgen, en om de sekseverhouding, als wezenlijk één van de meest maatschappijvormende verhoudingen op alle nivo's tot belangrijk uitgangspunt van de radikale politiek te maken.

Voor een gedeelte van de voorbereidingsgroep was het kongres geslaagd: "Het gaat er nu allereerst om duidelijk te maken wat ons perspektief is, waar we voor staan. Dan pas kunnen we ook oriëntatie zijn voor andere mensen. Het kongres was in die zin voor ons een belangrijke, offensieve stap. Het doel van het kongres was voor ons niet 'alles wat beweegt' weer eens bijelkaar te krijgen, maar had een duidelijk inhoudelijk doel, namelijk 'onzelf te organiseren': het bijelkaar brengen van die mensen, die een revolutionaire politiek willen ontwikkelen en daarbij over een aantal thema's, die wij belangrijk vonden, wilden discussieren. We hebben er daarom bij de voorbereiding voor geknokt een enigszins samenhangende visie naar buiten te brengen, zodat voor andere mensen duidelijk zou zijn wáár het over zou gaan en zodat mensen zouden worden gemobiliseerd op de politieke inhoud zoals die in de reader in grote lijnen weergegeven was. We hebben hiermee geprobeerd de bestaande normen en codes van de 'beweging' te doorbreken en ook verbindingen naar mensen en groepen daarbuiten te leggen".(19) Voor veel anderen vormde de politiek zoals die rond het kongres werd geprobeerd te formuleren geen perspektief. "Door akties te formuleren als aanzet tot een revolutionair proces forceer je een breuk met het verleden. Onze strijd tegen het apartheidsregiem, het patriarchaat, woningnood/spekulatie wordt niet bepaald door het belang van deze strijdpunten voor het siesteem, maar door onze betrokkenheid bij die onderwerpen. Vanuit betrokkenheid gingen mensen akties opzetten en bepaalden ze hun strategie. Iedereen die ook een betrokkenheid voelde bij het onderwerp kon aanhaken. Een allesomvattende theorie over onder-

drukkingsverhoudingen was daar niet voor nodig. Deze manier van werken brengt met zich mee dat vaak het wiel opnieuw uitgevonden moet worden. Ook worden er vaak fouten gemaakt bij het inschatten van het belang van een bepaald projekt voor het siesteem of zijn we politiek onduidelijk als we aktie voeren tegen een bepaalde maatregel of bepaals objekt. Het is echter een nog grotere fout om de konklusie te trekken dat we niet meer aktief moeten zijn vanuit een bepaalde betrokkenheid bij een strijdpunt, maar alleen vanuit een allesomvattende theorie, projekten die belangrijk zijn binnen de herstrukturering van de kapitalistische ekonomie aan te vallen".(20)

De grote verschillen over 'hoe het verder moet', en die al lang bestonden, kwamen door het kongres scherper en duidelijker te liggen. De scheidslijnen waren getrokken en bleken niet of nauwelijks overbrugbaar. "De konklusie dringt zich op dat 'wij', die vooralsnog ongedefinieerde gemeenschap in revolutionaire aktiviteiten, geen gezamenlijke basis hebben om vanuit te praten. Mensen uit verschillende deelstrijden of ideologische gebieden hebben voorlopig nog geen gemeenschappelijk doel, middel en theorie. Zelfs geen gemeenschappelijk begrippenkader of taal". (21)

Voor een aantal analyses kwam langzamerhand wel ietsje meer belangstelling: nieuwe technologieën, Europese eenwording, thuiswerk, vluchtelingen, IMF/Wereldbank. Zogauw het gaat over vragen wat nu eigenlijk de waarde is van dergelijke analyses, óf en hoé er verzet tegen dit soort ontwikkelingen ontwikkeld moet worden, de zin en onzin van totaalanalyses of juist deelstrijden, de relatie tussen patriarchaat en imperialisme enz lopen de meningen mijlenver uitelkaar. Prakties wordt er op deze gebieden niet zo gek veel ontwikkeld.

Eigenlijk wordt in die laatste jaren van '80 alleen op het gebied van apartheid een praktijk ontwikkeld, waarbinnen bovengenoemde tegenstellingen wel weer naar boven komen.

KAMPANJE TEGEN SHELL

"Op basis van deze 3 elementen: Zuidafrika terugbrengen op de politieke agenda, een breder kader creëren voor individuele akties en resultaatgerichtheid zijn we als vanzelf gaan fantaseren over een kampanje tegen Shell(...) Zoals gezegd: wij denken dat het bij schade-akties toch vooral om de polariserende schade gaat; om imagoschade(...) Dalende populariteit betekent voor hen onberekenbare financiële risico's. Groeiende bewustwording kan er b.v. toe leiden dat vakbondskaders zich bij de komende CAO-onderhandelingen onwrikbaarder opstellen. Het kan er toe leiden dat als de PVDA in de regering komt dat die in plaats van verder te bezuinigen een herverdeling van de aardgasbaten willen. Zodat ook de stookkosten voor de kleinverbruikers iets omlaag kunnen. Dat is pas echte schade voor Shell(...) Een kampanje vanuit de

radikale beweging zien we namelijk niet als een gekoördineerd gebeuren met een centraal punt. Maar eerder als een pausbezoek. Laten we hopen dat een dergelijke campagne tot slot ook een beetje een impuls is voor de strijd hier"(22)

Er zijn dan al jarenlang acties tegen bedrijven en instellingen die apartheid ondersteunen, de komitees en kerken zijn actief en er worden veel successen geboekt. In maart '88 worden in één nacht 37 shellstations onder handen genomen. In de persverklaring staat: "Een actie tegen Shell is daarom mede een actie tegen het nederlandse overheidsbeleid (...). Na al die jaren van vriendelijk vragen denken we dat het tijd wordt om de druk op te voeren".(23)

Er komt onmiddellijk een reactie op: "Door te verwijzen naar de jarenlange strijd van groepen als KZA en Kairos lijkt het alsof hieruit onze redelijkheid moet blijken in plaats vanuit onze argumenten. Wij vinden het er bovendien op lijken dat hun naam en werk wordt gebruikt om de acties te legitimeren. Bizarroer grof. Dit soort groepen moeten in hun waarde worden gelaten om op hun eigen manier actie te voeren(...)

En sinds wanneer geloven wij in het vriendelijk vragen aan een multinational of die iets niet wil doen? Daar zijn wij in ieder geval nooit erg sterk in geweest. Laat staan dat een reden is om Shell aan te vallen. Het feit dat Shell bestaat is de oorzakelijke reden om er actie tegen te voeren. Wat Shell in Zuid-afrika doet is in dit geval aanleiding(...). Acties zoals die bij Shell blijven nuttig en noodzakelijk, niet om de burens om de hoek duidelijk te maken dat Shell fout is in Zuid-afrika, maar voor het scheppen van een perspectief voor onszelf"(24)

Vanuit een heel andere politiek worden de acties van RARA gevoerd: "De huidige fase van het imperialisme verscherpt de tegenstellingen zowel internationaal en nationaal. In Zuid-afrika bevindt de strijd zich in de laatste bloedige fase. In de konfrontatie met het moordenaarsbewind in Pretoria neemt de vrijheidsstrijd dagelijks in kracht en omvang toe. Hier uitten de tegenstellingen zich in: steeds vreedgeraande flexibilisering van de arbeidsverhoudingen, verhuisvrouwelijking van de arbeid en de uitstoot van steeds grotere groepen mensen, zoals -huisvrouwen, buitenlanders, junk, bejaarden, laag -en ongeschoolden en de minima, die geen ander perspectief hebben dan te knokken tegen vervreemding, vereenzaming en andere aanslagen op fundamentele bestaansvoorwaarden. Wij maken daar ook deel van uit. Het één staat niet los van het ander. Zoals voor de revolutionaire bevrijdingsstrijd in Zuid-afrika de VS en Europa delen zijn van het probleem, zo is voor iedereen die fundamentele veranderingen wil, voor elke revolutionair, de vrijheidsstrijd in Zuid-afrika een deel van de oplossing. Een vrij Azania is een overwinning op het imperialisme, maar de strijd zal doorgaan. Daar en hier, op alle fronten".(25)

De officiële anti-apartheidsorganisaties distancieren zich volledig van de radikale acties, met dezelfde onderliggende argumentatie die we al tegenkwamen bij de AKB en de vredesbeweging: de radikale acties doen afbreuk aan de legitimiteit en respectabiliteit van hun activiteiten bij het grote publiek. "Wij zijn behoorlijk treurig over deze acties, het kan mensen die ons in beginsel steunen kopschuw maken".(26)

In een zeldzame discussie tussen de AABN en RARA constateert de laatste: "De uiteindelijke scheidslijn wordt getrokken door de kwestie van het parlementarisme. Gevestigd links accepteert de grenzen van de parlementaire democratie, en probeert in het uiterste geval om de grenzen door het parlement zélf te laten verleggen. Bij heftige conflicten beslist de (hoofdscheids)rechter.

Wij stellen die grenzen niet ter discussie, we accepteren ze niet. Onze strategie tegen apartheid wordt niet bepaald door die opgelegde grenzen, maar door de imperialistische verhoudingen, die de aorta van het apartheidsregiem zijn.(...)

Daarnaast -maar daarin klaimen we absoluut geen eksklusiviteit- willen we door onze acties laten zien, dat er in een TV-democratie als de nederlandse wel degelijk méér mogelijk is, dan een gedwongen keuze tussen je schikken in je lot of dringend maar vooral beleefd vragen om verandering. Het vertrek van SHV uit Zuid-afrika mag dan in het internationale krachtenveld een gebeurtenis van beperkte omvang zijn. Het toont tegelijkertijd wel aan dat we geenszins machteloos hoeven te zijn. Dat RARA daarvoor niet de schoonheidsprijs krijgt van de AABN en links is zowel begrijpelijk als ook niet écht belangrijk. Zolang komitees en links ontkennen dat er een autonome strijdende beweging bestaat, die meer is dan een incident, zolang men niet bereid is op een gelijke manier de discussie aan te gaan zonder daarbij de verschillende uitgangspunten, strategie en perspectief te ontkennen, zólang zal het geheel zich blijven afspelen op het niveau van twee krantenbezorgers, die het niet eens kunnen worden over de

grenzen van hun wijkje".(27)

In de Zwarte wordt weer eens geprobeerd de bewegingsdiskussie te voeren. De verhouding tussen radikaal en gematigd wordt weer ter discussie gesteld, onder andere aan de hand van de vraag of we ons wel of niet met sociale conflicten moeten bemoeien, en met welke inzet. "Dat is het dilemma en het probleem hier tussen de autonome militante beweging en gematigd links. De autonome groepen leveren kritiek op de gematigde politiek omdat er te weinig revolutionair perspectief in zit en de analyse te beperkt blijft(...). Omgekeerd neemt de autonome beweging ook vaak een arrogante houding aan t.o.v. gematigd links en willen we niet meedoen aan hun acties, omdat ze niet ver genoeg gaan. Autonoom militant links als avant-garde van de strijd. Wie zoekt de opening?

(28) En: "De autonome beweging heeft voortdurend de neiging om achter massale sociale bewegingen aan te hollen. We zien bij elke massale beweging de mogelijkheid om die door militante acties te radikaliseren.

Maar radikaliseren tot wat, als we niet trachten er een duidelijk revolutionair perspectief voor onszelf aan vast te koppelen?"(29).

In de discussie worden uiteenlopende standpunten ingenomen. "Daarbij wil ik nog eens benadrukken, omdat het m.i. van groot belang is: 'het gaat er niet om de radikale groepen te radikaliseren, maar om grote groepen mensen te radiakiseren'. De radikale groep zal dus regelmatig of misschien helemaal een aantal stappen terug moeten doen, zonder daarbij het einddoel uit het oog te verliezen"(30).

"De opbouw van een tegenmacht, los van het siesteem, zoals wij die voor staan is voor gevestigd links niet interessant. Als we bij konkrete acties, zoals tegen de kruisraketten of tegen het apartheidsregiem met gevestigd links samenwerken moeten we ons dit konstant realiseren. Waar gevestigd links deel uitmaakt van het siesteem moeten we hen aanvallen op die tegenstrijdigheid van belangen (...). Om dat (= dat mensen militant

praktiese strijd als wezenlijk onderdeel gaan zien van het opbouwen van politieke tegenmacht) te bereiken moet je hard werken. Moet je op allerlei terreinen actief gaan meewerken aan acties tegen apartheid, tegen sexueel geweld, tegen milieuvervuiling, in werkgroepen en in buurtgroepen. Door discussie en gezamenlijke actie ligt daar onze legitimiteit.

Bewustmaking van nieuwe mensen is een taak die teveel via pamfletten en blaadjes bedacht is. Om verbreding te bewerkstelligen moet er een aanspreekbare groep zijn, die openbaar functioneert. Een groep die in principe alles weer ter discussie stelt".(31)

Ondanks alle discussies lijkt het er niet op dat er ook praktische konsekwenties uitgetrokken worden.

DE SPEKTAKELBLOKKADE

"We blijven met z'n allen staan vlak voor de ME-linie. Een grote groep Shell-werknemers komt aan. Te voet. Ze moeten achter de lijn langs. Uit honderden kelen klinkt het "Shell uit Zuid-afrika". Vuisten gaan gelijktijdig de lucht in. "Shell uit Zuid-afrika". Er gaat een rilling door de massa. Dit is het ! De Shell werknemers lopen wat wit wegetrokken achter de lijn langs. Langzaam. Ze kijken. Zijn onder de indruk. "Shell uit Zuid-afrika" Iedereen roept, niemand gooit. Niemand doet een poging verder naar voren te gaan. Beheerst en vastberaden maken we onze mening duidelijk. Hier boeken we onze morele winst. Geweldig. Ontroering." (31a)

De radikale anti-apartheidsstrijd wordt ondertussen in toenemende mate bepaald door de initiatieven van het SUZA. "Bewust kozen we ervoor niet aan te haken op bestaande structuren: we wilden iets nieuws. Geen gemiddelde, of iets waarvan iedereen de afloop al kent. We wilden de komitees, klein-linkse partijtjes, vakbondsgroepen etc. uitdagen aan een actie mee te doen die ze van zichzelf nooit verwacht hadden. Maar we wilden ook zoeken naar manieren van aktievoeren die de vastgelopen

verhoudingen binnen radikale kringen zouden openbreken of liever nog gewoon achter zich zou laten. Met onze werkwijze, met het konsept van 'imago-schade' en 'spektakelblokkade' hopen we én het vertrek van Shell uit Zuid-afrika dichterbij te brengen én het politieke klimaat een beetje te veranderen"(32)

Vanuit verschillende hoeken kwam forse kritiek. Vrouwengroepen kritiseerde de sekse-neutrale, dus mannelijke analyses van het SUZA en organiseerden een vrouwenblok: "Wij zijn hier met een vrouwenblok omdat we het leuk, stimulerend en noodzakelijk vinden. Stimulerend om daar met veel vrouwen aanwezig te zijn en onze gezamenlijke kracht te voelen. Stimulerend om de kontakten tussen vrouwen onderling te verstevigen. Noodzakelijk omdat het beter slechter denken ook in mensen die aktievoeren zit. Dit wordt wel op een extreme manier duidelijk door alle vormen van sexismen en sexueel geweld die ook binnen 'de beweging' voorkomen. Hoe graag we ook zouden willen dat het niet zo was, vrouwen WORDEN lastiggevallen, soms stiekum, soms openlijk, en zolang dat zo is, blijft dit één van de redenen voor een vrouwenblok.

Noodzakelijk omdat je als vrouwen sowieso vanuit een andere positie vecht. Het is blijkbaar nog steeds niet doorgedrongen dat de positie van vrouwen anders is dan die van mannen, dat vrouwen overal ondergeschikt zijn aan mannen. In artikelen en analyses over machtsverhoudingen en structuren wordt nog veel te vaak gedaan alsof de situatie van mannen ook meteen de positie van vrouwen duidelijk maakt. Alsof je, door het over 'mensen' te hebben, volledig bent. Geen onderscheid maken tussen de posities van vrouwen en mannen en niks vertellen over de specifieke positie van vrouwen betekent dat je de helft van de wereldbevolking negeert". (33)

Er komt ook kritiek op hoe het SUZA het begrip 'verbreding' invult: "Het komitee wil de vastgelopen verhoudingen doorbreken door middel van een blokkade-actie tegen Shell. Ze stellen zich daarbij het beperkte

doel dat Shell uit Zuid-afrika verdwijnen moet en noemen de actie een anti-apartheidsactie. Hiermee proberen ze de actie massaal te maken, met andere woorden verbreding van een aktiedoel uit de radikale beweging te bewerkstelligen(...) Wanneer verbreding en massaliteit betekenen dat we onze radikale identiteit moeten afzwakken, om brede ondersteuning te krijgen, dan gaat er volgens ons iets mis. Verbreding zien wij niet als middel om een korte-termijndoel te bereiken, maar als middel om meer mensen te radikalisieren(...) Ook als we met andere groepen samenwerken, zoals op de blokkade, dan moeten we duidelijk blijven maken wat onze inzet is".(34) En ook de RARA liet middels een bezoekje aan het Thermo Shell Centrum in Hilversum weten enige bezwaren te hebben: "Het lijkt een bewuste keuze van het SUZA de rol die de westeuropese staten spelen niet te willen betrekken bij het inhoudelijke discussieproces rond de blokkade. Een keuze om de lijn niet door te trekken naar een aanval op de politiek van de nederlandse staat. Omdat dan het brede samenwerkingsverband met sociaal-demokratiese organisaties en komitees wel eens in duigen zou kunnen vallen. Hetgeen ten koste zou gaan van de zo nagestreefde massaliteit. Klemzitten, noem je dat! (...) Het kan nooit voldoende zijn om groepen op te roepen: 'De blokkade als actie tegen racisme daar, ook op één of andere manier te verbinden met racisme hier'. Dit zo door het SUZA geformuleerd als 'indirekt' doel ontkent het wezen van anti-apartheidsstrijd. Anti-apartheidsstrijd is handelen vanuit het bewustzijn dat de krachten die apartheid in stand houden dezelfde krachten zijn die onze werkelijkheid bepalen(...) In de ontwikkeling van het politieke proces hier, in onze strijd, moet de scherpte van deze verhoudingen terug te vinden zijn. Met spektakel, spektakulair soms, maar bovenal met een lange adem én de inzet om structuren tot stand te brengen, die op basis van inhoudelijke verbondenheid, het sukses (of mislukken) van een actie overleven. Een politieke mobilisatie die dit terzijde, als 'indirekt doel' stelt, is een doodgeboren kindje".(35)

Een laatste grotere gebeurtenis, waar radikaal-links zich inhoudelijk manifesteerde, en verbreding zocht waren de european festivities in Den Haag

EUROPEAN FESTIVITIES

"Wij willen dit moment juist aangrijpen om te komen tot een ontwikkeling in het verzet, het samenbrengen van discussies, ervaringen en ontwikkelingen van mensen uit verschillende structuren. Uitgangspunt daarbij is niet het tot stand komen van een of andere eenheidsworst, maar meer het zoeken naar wegen om onze krachten te binden(...) Een belangrijk doel zal dan ook het kreëren van nieuwe en hechtere structuren moeten zijn. Die zullen er niet zomaar zijn. Daar is niet alleen tijd voor nodig, maar

vooral de wil en de openheid om dat mogelijk te maken. Om te beginnen in het verzet zelf. Want zonder een bepaalde overeenstemming en duidelijkheid naar buiten toe zal het onmogelijk zijn andere maatschappelijke groepen aan te spreken, tot verbreding te komen".(37)

De anti-EF dagen in Den Haag zijn een poging de Europese eenwording te thematiseren en te politiseren. Er wordt gezocht naar inhoudelijke verbreding. De respons is minimaal -zowel van 'binnen' als van 'buiten'. Kritiek blijft niet uit: "Toch wordt 'Europa '92' als politiek issue nummer één gelanceerd, vanwege het politieke belang ervan als projekt van het imperialisme. Dat zulke projekten mijlenver afstaan van de dagelijkse ervaringswereld van de mensen om ons heen, is een probleem dat om oplossing vraagt. Politiek bewustzijn is niet iets dat van de ene dag op de andere totaal aanwezig is. Dat betekent dat er taktische korte-termijn-doelen moeten worden geformuleerd, waarop wél massaal te mobiliseren valt, en aan de hand waarvan dieperliggende tegenstellingen duidelijk gemaakt kunnen worden(...). Om het verhaal kort te sluiten: nieuwe, hechtere structuren op basis van gemeenschappelijke uitgangspunten is één ding, zolang we niet weten in te grijpen in het dagelijkse leven van de wereld om ons heen, zijn die structuren politiek waardeloos."(38)

De reactie blijft ook niet uit: "Voor mij is de hierboven beschreven situatie het politieke klimaat waarin we zijn begonnen aan de festiviteiten. Een klimaat van verstarring, zonder perspectief, van politieke doeleloosheid. Een situatie, waarin nauwelijks sprake is van enige politieke organisatie, waarin we niet weten wat we eigenlijk moeten in onze eigen stad, ons eigen land. Veel enthousiasme voor Nicaragua of Baskenland, waar het kennelijk allemaal zoveel beter en inspirerender is(...)

Europa '92 is tot nu toe een onderwerp dat inderdaad niet echt leeft. Maar is het daarom ook minder belangrijk? De belangrijkheid van een onderwerp moet volgens mij in ieder geval niet bepaald worden door de vraag of er al grote groepen mee bezig zijn, met andere woorden een thema waar de autonome beweging weer op kan gaan proberen te radikaliseren(...). Een belangrijk uitgangspunt van de Initiatiefgroep was het benadrukken van de informatieve kant en zoals al aangehaald, het zoeken naar verbreding die niet alleen maar op kwantiteit berust. Dat lijkt mij een duidelijk uitgangspunt, wat voor mij persoonlijk ook goed aansluit bij een autonome beweging die zelf z'n doelen kiest en z'n eigen analyses probeert te maken. Over massale mobilisaties is in ieder geval nooit gesproken en het zou ook een volslagen idioot uitgangspunt zijn geweest om in 3 maanden tijd een thema, dat niet echt leeft, ineens te kunnen pushen als hét 'item' waarop we onszelf eindelijk politiek kunnen profileren, duidelijk zouden kunnen maken wat ons politieke alternatief is. We hebben geen alternatief, we hebben geen organi-

satie, we hebben geen gemeenschappelijke politieke analyse".(39)

Het werd 1990, en een decennium was voorbij.....

EN TOEN.....?

"De meest moderne vorm van overheersing, namelijk de kapitalistische, vereist enorme hoeveelheden ideologische arbeid en een permanente, nimmer aflatende ideologische strijd. Het is een strijd die niet plaatsvindt met tastbare wapens, maar met ideeën en denkwijzen(...). In de kapitalistische wereld woedt er dan ook een immer voortdurende oorlog over de voorstellingen van de werkelijkheid".(40)

Als je de geschiedenis zo eens overziet (zie voor die geschiedenis ook Zwarte 146), is het duidelijk dat er niet een, laat staan één konklusie uit valt te trekken.

Zoals gezegd was de beweging van '80 voor een groot gedeelte een reactie op de traditionele politiek van de jaren '70. Een terechte reactie. Omgekeerd is die reactie ook weer een eigen leven gaan leiden, wat niet alleen tot rozegeur en maneschijn heeft geleid.

Zoals het autonomiebegrip terecht de beweging losmaakte van de politieke partijen en vakbonden, heeft het ook geleid tot een vrije markt-ekonomie van Het-doet-er-niet-toe-wat-ik-doe-want-ik-ben-autonoom.

Zoals er terecht behoefte was aan vrijruimtes, bleken die ook als zelfgekozen getho's te kunnen uitpakken. Even scherp als we ons mooie, zelfbepaalde, vrije leven als scheidslijn tegenover de maatschappij hanteerde, vertelden we elkaar onderling om de haverklap dat het er bij ons eigenlijk net zo rot aan toe ging.

Met de gerichtheid op de direkte akties als afwijzing van de traditionele politieke aktie maakten we ons ook volledig afhankelijk van akties; toen die akties minder resultaat boekten dan gehoopt, bleek dat we eigenlijk helemaal geen andere middelen hadden voor onze politiek. De veelvuldig gecollectiveerde kollektieve verantwoordelijkheid bleek net zo goed uit te kunnen pakken als kollektieve vrijblijvendheid. Hierarchie en leiders waren taboe; het bleek ook de deur te openen voor onzichtbare informele machtscircuits. We wilden ongrijpbaar zijn voor de

staat en erop kicken dat die staat maar niets van ons begreep. Dat lukte vrij aardig, maar we werden ook ongrijpbaar en onbegrijpelijk voor de mensen om ons heen.

De hier-en-nu gerichtheid zorgde ervoor dat we niet hoefden te teren op uitgestelde verlangens; daarmee werd tegelijkertijd een duurzaam lange-termijn perspectief verwaarloosd. Veel ideeën, idealen en principes werden dogma's: eeuwig geldende waarden, losgekoppeld van elke specifieke, historische omstandigheid en verhouding. We pasten onze principes niet toe op de werkelijkheid, zoals die zich op konkrete momenten en onder specifieke omstandigheden manifesteerde, maar vormde de werkelijkheid om naar onze principes; wat er niet in paste vergaten we voor het gemak of vervormde het net zolang totdat het wel weer klopte.

Het leidde tot een vrij starre, statiese en absolute kijk op de dingen. Kraken was bijvoorbeeld een logiese reactie op de tegenstelling woningnood-speculatie en de behoefte aan eigen ruimtes; het hief de tegenstelling niet op. Het was een tijdelijke oplossing voor een -relatief- beperkte groep mensen. Met het moeilijker worden van kraken werd het een steeds beperktere oplossing voor steeds minder mensen. Toch leek het afstand doen van de kraakbeweging als centrum van het universum een haast onmogelijke opgave; alsof dat een ontkenning zou zijn van de principes achter het kraken.

"We willen ermee zeggen dat het eens tijd wordt onze eigen activiteiten onder de loop te nemen. In de loop der jaren zijn er ettelijke akties gevoerd. Eigenlijk verbinden we weinig konklusies aan datgene wat we uit onze akties kunnen leren. Hebben ze wel het effect gehad dat we voor ogen hadden? Hebben we wel de juiste vormen gekozen om datgene wat we duidelijk willen maken ook werkelijk over te brengen?"(41)

Als je 10 jaar beweging terugleest verbaas je je ook. De beweging van '80 was bij uitstek een aktiebeweging; over de plaats van al die akties is echter nooit duidelijkheid gekomen. Vaak waren akties het rechtstreekse gevolg van woede; soms waren ze er om een tegenstelling of wantoestand mee duidelijk te maken; soms waren ze gericht op beïnvloeding van regering

en parlement; soms waren ze bedoeld om een gematigde beweging te radikaliseren; soms waren ze er om ons eigen perspectief te scheppen. Akties, het woord gaat er bij ons in als gods' woord in een ouderling, maar waar hebben we het eigenlijk over?

Verbazing ook, over alle terugkerende discussies. Naast een hoop monumentale onzin zijn er zoveel duidelijke, zinnige en heldere stukken geschreven. Het heeft niet weten te voorkomen dat we in het isolement terechtkwamen. Bepaalden wij nu eigenlijk de beweging, of bepaalde de beweging ons?

Met macht hebben we helemaal nooit raad geweten. Ja, er op kankeren... We ontdekten dat er overal sprake was van macht. In economische structuren, tussen mensen onderling, in ideeën. Als reactie wilden heel veel mensen dús geen enkele macht hebben. Anderen waren ervan overtuigd dat zonder eigen machtsvorming er nooit structurele veranderingen zouden komen, en dat schiep weer nieuwe problemen. We kwamen er achter dat er niet ergens een zak met macht lag die we moesten zien te grijpen. We ontdekten dat de macht hier niet zo zeer lag in rechtstreekse onderdrukking, maar meer in de konstante stroom van ideeën, voorstellingen van wat 'normaal' was, de produktie van wat 'waar' en 'echt' was, en die mensen tegen elkaar uitspeelde en van elkaar vervreemden. Produktie en reproductie van 'werkelijkheid' in het gezin, op school, in de media, het nestelde zich in de hoofden en harten van mensen.

We ontdekten nog veel meer. Dat er niet één onderdrukingsverhouding was waaruit alles verklaard kon worden, maar een heleboel verschillende, die zorgden voor verschillende posities van onderdrukking. Sommigen gingen de kip-en-ei discussie voeren: welke onderdrukingsverhouding was er het eerst en zorgde voor de rest. Anderen zetten ze allemaal keurig naast elkaar op een rijtje en wisten toen niet meer wat te doen.

Met het verdwijnen van zoveel perspectieven, kwam ook het hutje-op-de-hei-isme weer op tafel. Er moest meer 'dorp' in de stad komen, we wilden niet langer boontjes uit blik eten, er werden lange discussies gevoerd over de kaasschaaf die komkommerschaaf moest gaan heten. Als de slechtheid in de buitenwereld niet te overwinnen viel, konden we in ieder geval nog de eigen ziel reinigen van alle smerigheid...

Voorspellingen voor de toekomst vallen niet te geven, laat staan toverformules. Moet je die moeite eigenlijk doen. In de vrouwenbeweging is wel eens voorgesteld dat het tussen links en vrouwenstrijd maar tot een echtscheiding moest komen, maar dan wel met behoud van een fatsoenlijke omgangsregeling. Misschien zou dat ook moeten gelden voor alle fracties binnen de beweging.

Toch maar een poging om nog iets van een perspectief te schetsen. Ten eerste een pleidooi voor een dynamische benadering. Niet langer de wereld om ons heen bekijken vanuit on-

veranderlijke, statiese, 'eeuwige' grootheden, zoals HET siesteem, HET imperialisme, HET patriarhaat. Niet dat ze niet bestaan, maar waar het om gaat is dat het bij al die 'grootheden' steeds gaat om onderling verstrengelde economiese, politieke en sociale relaties die steeds in beweging zijn. Een proces, waarvan de konkrete manifestatie steeds de uitkomst is van krachtmetingen. De verhoudingen waar- onder we leven worden steeds bepaald door de specifieke, historische uitingen van de onderliggende tegenstellingen. De ene keer overheerst het een wat meer dan het ander, in een ander geval is een ietsje belangrijker dan het andere, soms gaat het om wezenlijke zaken, soms om relatief onbelangrijke.

Als er scherper wordt gekeken naar hoe de 'abstrakte' grootheden op een bepaald moment, in een specifieke situatie, en onder konkrete omstandigheden op elkaar inwerken en naar 'buiten' toe werken, valt er gericht in te grijpen. Op die manier voorkom je dat je over verschillen in positie heenstapt door alles steeds onder één staties 'monster' te willen onderbrengen. Op die manier kan je ook precieser al dan niet tijdelijke bondgenootschappen sluiten met andere groepen. Voorwaarde daarbij is wel dat je steeds je eigen analises maakt vanuit het geheel van de verhoudingen. Vandaaruit bepaal je de momenten waarop je denkt dat het zinnig is in te grijpen. Het betekent een denken in termen van 'politieke schade': wat je doet moet erop gericht zijn de politieke legitimiteit van het heersende te doorbreken en je eigen politiek een stap verder te brengen - wat dus wel impliceert dat je éniqszins een idee moet hebben van wat je politiek is en waarheen die gaat. Als je dat uit het oog verliest, blijf je van brandhaard naar brandhaard hollen zonder een langere termijn perspectief voor ogen te hebben.

Het tweede pleidooi is eigenlijk een voorwaarde voor het eerste. Zonder duurzame structuren, aanspreekbaarheid en de mogelijkheid om kontinuu de discussie aan te gaan, zal er natuurlijk nooit iets veranderen. Op dit moment is er binnen - eigenlijk héél links - sprake van een

enorme impasse in discussie, analiese, ideeën en perspectieven. Machteloosheid, verlamming en twijfel zijn daar het logiese gevolg van. De spaarzame onderlinge discussies verlopen nog steeds als - zoals iemand het eens noemde - prijsuitreikingen: als we elkaar maar insignes op kunnen spelden of voorgoed de grond in kunnen stampen.

Bladen die iets van onze politieke ideeën naar buiten toe kommuniseren en de discussie met groepen die buiten het afgebakende spektrum van de scene vallen, op een beetje kontinue manier aan kunnen gaan, zijn er niet. Het zal wel erg pessimisties overkomen, maar mijn inschatting is dat radikaal links, of autonoom links wat maatschappelijke relevantie betreft nog net niet op het nulpunt zit.

Een nieuw decennium, een nieuw geluid?

Vooralsnog heeft het er alle schijn van dat de meeste tijd wordt gestoken in het voorbereiden van de volgende vergissingen.

NOTEN

1. 'Als je leven je lief is', Lont
2. idem
3. Vrijbrief, herfst 1981
4. Een wenkend perspectief? De Horstink Amersfoort 1984
5. ...of geweld zal worden gebruikt, Haktol Nijmegen 1982
6. Geciteerd in VN 27.2.82
7. zie 4
8. Geciteerd in de Groene 8.12.82
9. Halte Jan Luyckenstraat, Amsterdam
10. De Tijd, 2.3.84/ 11. idem/ 12. idem/ 13. Zwarte 5/ 14. Zwarte 92/ 15. Bluf! ?/ 16. VK 17.5.86/ 17. Zwarte 91/ 18. Kongresreader/ 19. verslagen en reacties kongres/ 20. Zwarte 114/ 21. Zwarte 92/ 22. Anti-Shell krant/ 23. Zwarte 97/ 24. idem/ 25. RARA:zuur aan de wortels/ 26. AABN in Trouw, geciteerd in Bluf!/ 27. zie 25/ 28. Zwarte 106/ 29. idem/ 30. Zwarte 110/ 31. Zwarte 114/ 31a. NN gemaakt bij de spektakelblokkade/ 32. Deining 2/ 33. Zwarte 126/ 34. Zwarte 125/ 35. Zwarte 126/ 36. Radikale anti shell krant/ 37. Zwarte 135/ 38. Zwarte 136/ 39. Zwarte 137/ 40. Anil Ramdas, de strijd van de dansers, SUA Amsterdam '88/ 41. Basisgroep PIPO na de 1-2-3-juni blokkade van Woensdrecht in Bluf!

OVER TIJD VOOR SOCIALE VERNIEUWING VAN SOCIALISTEN & ANTIMILITARISTEN

Moet de militaire dienstplicht afgeschaft worden en hoe en door wie dan wel? Wat is het socialistiese & antimilitaristiese belang ervan? Hoe verslaafd is links eigenlijk aan de militaire dienstplicht?

ROSA, de Radikale Organisatie voor Socialisme & Antimilitarisme, heeft begin 1990 een brochure uitgegeven onder de voorbarige en brute titel: "Militaire dienstplicht total loss."

De 53 pagina's tellende brochure is onderdeel van ROSA's voorbereiding van een campagne tegen de militaire dienstplicht. De campagne is een katalyserend voorbeeld en onderdeel van een algemene socialistiese & antimilitaristiese strategie.

Het fraaie maar vergankelijke werkje bevat een weergave van een vorig jaar gehouden bijeenkomst met lezingen en discussie over militaire dienstplicht. Diverse sprekers (Leon Wecke, polemoloog -Willem Bosma, oud-dienstweigeraar, journalist -Thijmen van 't Foort, kerkelijke vredesbeweging/vredesdienst - (voorzitter) Hans Wiebenga, Vereniging 't Kan Anders) reageerden op stellingen van ROSA. Die stellingen waren gericht tegen de zogenaamde vredesbeweging en de linkse verdediging van de militaire dienstplicht, maar bevatten een ook meer algemene en fundamentele kritiek op socialisten & antimilitaristen.

In een artikel gaat ROSA in op enkele

le hoofdlijnen uit de lezingen en discussie. De brochure wordt gekomplementeerd door een beginselverklaring van de nog zo prille club ROSA; een voorstel voor een beginselverklaring voor een Platform tegen de Militaire Dienstplicht, waarvan het de bedoeling is dat organisaties, bladen en personen zich aansluiten en activiteiten ondernemen; en tot besluit van de uitgave en opening van hernieuwde discussie een artikel waarin ROSA inha(a)kt op de onder invloed van de erosie en ondergang van de 'kommunistiese' regimes op gang gekomen discussie over spoedige afschaffing van de militaire dienstplicht in Nederland. Deze discussie is tot nu toe (midden maart '90) in de Volkskrant en het NRC Handelsblad alleen gevoerd door technokraten, militairen, rechtse politici en hun ideologen. ROSA kraakt een noot over de inertie en aperte onwil van linksgerichte mensen en organisaties t.a.v. die kwestie: "De militaire dienstplicht als Muur in het denken van de vredes- en antimilitaristiese beweging." De brochure is verkrijgbaar door iemand van ROSA te bellen (Erwin Muilwijk 01892-13549, Ger Pouw 010-4766351, Jeroen van der Sluijs 071-153879) of meteen 3,50 + 1,75 porto te storten op gironummer 2243 237 t.n.v. ROSA-campagne tegen mil. dpl. te Bleiswijk.

DE COVRA GAAT BINNENKORT BOUWEN

Vorige week deed de Raad van State uitspraak over de schorsing van de bouwplannen van de COVRA. Een aantal boeren uit de omgeving had deze schorsing tegen de bouw van een opslagplaats en verwerkingsfabriek voor radio-actief afval aangevraagd. Zoals we wel verwacht hadden besloot de Raad van State dat de COVRA mag gaan bouwen.

Ze zijn nu bezig het terrein op te meten en paaltjes te zetten waar de heipalen moeten komen. Volgens de gemeente gaan ze binnen een paar weken bouwen.

Stop COVRA wil hier iets tegen doen en roept hierbij op om mee te doen aan de terreinbezetting. In de volgende Zwarte zal meer over de datum en de inhoud van deze terreinbezetting geschreven worden.

De verwachting is nu dat het omstreeks Pasen zal zijn....

Let goed op aankondigingen of belschrijf naar het sekretariaat: Sekretariaat STOP COVRA, Sweerts de Landastraat 73, Arnhem, ma en wo middag van 2 tot 5, tel. 085-514957 giro:2840023 tnv STOP COVRA, Middelburg.

AMSTERDAM

Anti Militaristies Café

26 april: In december 1989 werd de president van Panama, Noriëga, middels een militaire interventie gevangen genomen. Deze interventie was bedoeld om een zgn notoire cocaïnehandelaar te arresteren. In maart 1990 werd bekendgemaakt dat zijn proces moest worden uitgesteld wegens gebrek aan bewijs. De beschuldiging van handel in cocaïne lijkt dan ook meer een breekijzer om een wat minder lastig persoon in Panama aan de macht te brengen. Dat dit ten koste gaat van veel (Panamese) mensenlevens en een schending van de soevereiniteit van een land lijkt voor de Amerikaanse regering van minder belang.

President Bush maakte begin 1990 bekend dat er meer geld voor de bestrijding van drugs vrijgemaakt zal worden. Tegelijk werden door de CIA de kontra's gefinancierd met aan de drugshandel verdiende dollars. De oorlogsverklaring aan de drugsbaronnen is blijkbaar niet zo totaal als men het doet voorkomen.

Onder de titel: "Coke, de Witte Stofwolk" wil het Anti Militaristies Café de politieke en militaire belangen achter de cocaïnehandel en de "heilige oorlog" hiertegen belichten. Hierbij zullen twee punten naar voren worden gehaald:

-De strijd tegen de drugs als dekmantel voor kontra-guerilla in cocaïnerproducerende landen als Peru en Colombia, en als dekmantel in de strijd tegen onwettelijke regimes zoals in Panama.

-De financiering van bovengenoemde campagnes met geld dat aan de drugshandel verdiend wordt.

COKE DE WITTE STOFWOLK

26 april, 20.15 uur Zaal 100, Wittenstraat 100 Amsterdam. Met een spreker van Ultimatum en een video. Meer info, tel 020-798870 op dinsdag en woensdagmiddag.

30 JAAR NA DE EERSTE FRANSE KERNBOM

De nucleaire illusie. Frankrijk als vierde kernmacht door Louis Samson.

Dertig jaar geleden werd de eerste Franse kernbom tot ontploffing gebracht. Hoewel de kernbewapening doorgaans veel aandacht krijgt, waren de ogen steeds gericht op de twee grootmachten. Bij de aanvang van de jaren negentig is dat niet anders, zij het dat er nu de -te-rechte- aandacht bij komt voor de (ekonomiese en) militaire macht van een herenigd Duitsland.

Ondertussen zou bijna vergeten worden dat in Frankrijk op geheimzinnige wijze al sinds de Tweede Wereldoorlog gewerkt is aan de opbouw van een kernmacht. Als symbool van de nationale Grandeur heeft men niet nagelaten de politieke aspiraties om uit te groeien tot een van 's werelds grootste kernmachten in daden om te zetten.

Louis Samson, deskundig op het gebied van kernwapenproblematiek en de politieke situatie in Frankrijk, heeft in De nucleaire illusie. Frankrijk als vierde kernmacht onderzocht hoe politici en militairen achter de schermen al in een vroeg stadium werkten aan de opbouw van een eigen kernmacht.

Het boek kost f9,75 en is verkrijgbaar bij de linkse boekhandel of via de uitgeverij. Uitgeverij Rode Emma Postbus 11378 1001 GJ Amsterdam 020-226200/08855-76647

KOPENHAGEN

Op 2 februari werden in Kopenhagen drie grote panden ontruimd. De ontruiming kwam voor alle bewoners volkomen onverwacht. Iedereen die toen in de huizen zat werd gearresteerd. Gelijk begon de smeris de panden en de bezittingen van de bewoners te slopen, bovendien werd er een heleboel archief en documentatiemateriaal in beslag genomen. Hetzelfde gebeurde met de drankvoorraad van de kroeg, de muziekapparatuur van de oefenruimtes en veel andere gemeenschappelijke bezittingen.

Na de ontruiming kwam het in de binnenstad van Kopenhagen tot zware rellen en werd geprobeerd om een paar dagen later het pand, dat inmiddels volledig gesloopt was te herkraken en weer op te knappen. Hierbij hielpen honderden mensen mee. Maar de panden die overigens vlak bij elkaar staan en een gemeenschappelijke binnenplaats hebben werden weer met veel geweld ontruimd. Sindsdien zit er voortdurend politie in de huizen en probeert de gemeenteraad een sloopvergunning voor de panden te verkrijgen -een van die panden staat op de monumentenlijst en kan dus niet zomaar gesloopt worden. Om de mensen in Kopenhagen te steunen in hun strijd de panden weer terug te krijgen, om hun een hart onder de riem te steken in deze shit situatie en om het hun financieel mogelijk te maken de in beslag genomen spullen terug te krijgen organiseert Vrankrijk op 27 april een benefiet. (Voor programma zie agenda Zwarte)

WAGENINGEN

INFO KAFE WRAK ORGANISEERT IN SAMENWERKING MET KOLLEKTIEF KAFE DE OVERKANT EEN CYCLUS OVER PSYCHIATRIE EN TEGEN-PSYCHIATRIE.

PROGRAMMA:

Woensdag 4 april:

Tentoonstelling: "versteende wereld" (en toelichting). Een tentoonstelling met werk van de Rotterdamse fotograaf Chris de Jongh (Tevens fotograaf voor het NRC-handelsblad). Het gaat om beelden van de werkelijkheid van patiënten die zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Niet de mensen zelf maar hun omgeving is gefotografeerd in vijf ziekenhuizen in en om Rotterdam, de foto's worden begeleid door teksten van (ex)clients. video: "DE BINNENKANT".

Een informatieve documentaire over verschillende voorzieningen in de geestelijke gezondheidszorg, die laten zien hoe iedereen, tot en met de inrichtingsverpleger, in geestelijke moeilijkheden kan komen. Sprekersters: reguliere psychiatrie (psychiatrisch ziekenhuis Wolfhese). Wegloophuis voor mensen uit de psychiatrie (Amsterdam). Aansluitend discussie.

Woensdag 11 april: Vrouwenavond
Film: "WANTIJ".

een verfilmd verhaal. Een vrouw wordt in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen nadat de opgegroeide kinderen het ouderlijk huis hebben verlaten. Zij sluit zich af van haar omgeving. tijdens een weekend proefverlof probeert de dochter op alle mogelijke manieren tot haar door te dringen. Spreekster: Helse Hex (wegloophuis voor vrouwen uit de psychiatrie). Aansluitend discussie.

Aanvang avonden 20.00 uur, Herenstraat 11 (ingang burgtstraat 1) Wageningen.

INNU DAGEN NEDERLANDSE REGERING VOOR RECHTER

Verbod van Nederlandse laagvlieg oefeningen boven Innu-grondgebied door Canadese rechter verwacht.

Toronto, Den Haag, 21 maart 1990. Op 3, 4 en 5 april a.s. dient voor het Federaal gerechtshof van Canada de rechtszaak die de INNU hebben aangespannen met de eis een moratorium met betrekking tot de laagvlieg oefeningen op lage hoogte boven hun grondgebied 'Nitassinan' (Labrador en Quebec).

Er bestaat een reële kans dat de rechter de nederlandse vlieg oefeningen op de extreem lage hoogte van 30 meter verbiedt, aangezien de Canadese wet op Milieu Effekt Rapportage (MER) van 1984 wordt overtreden. Immers, de Nederlandse oefeningen vinden plaats sinds 1986 na het tot stand komen van deze wet. In Canada is net als in Nederland een MER verplicht en de procedure hierover is in Canada nog steeds niet afgerond. Sterker nog, het Milieu Effekt Rapport van het Canadese Ministerie van Defensie is door het Canadese Ministerie van Milieu ingeschakelde onafhankelijke experts beoordeeld en tot de grond toe afgekraakt. Al in 1986 adviseerde de door de Canadese Minister van Milieu ingestelde Milieu Effekt Rapportage Commissie de oefeningen te bevriezen.

Ook is te verwachten dat de rechter van mening is dat de oefeningen door de Bondsrepubliek Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Canada zelf tenminste moeten worden teruggebracht tot het niveau van 1984 en waarschijnlijk is dat alle oefeningen onrechtmatig zijn. Naast deze rechtszaak loopt er een rechtszaak tegen de staten die gebruik maken van het Innu grondgebied. De Nederlandse regering, c.q. het Ministerie van Defensie is naast Canada, het Verenigd Koninkrijk en de Bondsrepubliek Duitsland één van de gedaagden. In deze rechtszaak eisen de Innu eveneens stopzetting van de oefeningen. In dit geval op grond van schending van de mensenrechten. Ook eisen zij een schadevergoeding van 8,75 miljard gulden. In deze procedure is het wachten op het "Statement of Defence".

Naast de laagvlieg oefeningen worden de Innu bedreigd door de vestiging van het Navo-trainingscentrum op hun grondgebied. Dat betekent dat het aantal vliegbewegingen van 8.000 naar zo'n 40.000 per dag en nacht per jaar stijgt. Recentelijk heeft één van de Nederlandse NAVO-experts zijn voorkeur uitgesproken voor de vestiging van het trainingscentrum in Goose Bay. De komende weken zullen NAVO-experts nog meer uitspraken doen. Op 22 en 23 mei a.s. nemen de NAVO-defensie ministers naar aller waarschijnlijkheid een beslissing over de vestigingsplaats (Konya Turkije of Goose Bay, Canada).

De Nederlandse Koninklijke Luchtmacht

begint vanaf 17 april weer te vliegen boven de hoofden en tenten van de Innu en de kariboekuddes. De KLU heeft het voornemen dit jaar zo'n 2100 vliegbewegingen op maximaal 30 meter te houden. Op verzoek van de Innu hebben Pax Christi en de St. Werkgroep Inheemse Volken (WIP) de Nederlandse regering verzocht met onmiddellijke ingang een moratorium af te kondigen met betrekking tot het vliegen boven Nitassinan, het Innu-grondgebied.

Pax Christi Internationaal zal van 16 april t/m 26 april een onderzoekscommissie naar Canada sturen onder leiding van haar voorzitter van de mensenrechtencommissie, de officier van justitie in Roermond, mr. H.W. J. Drogen. Hij was eerder waarnemer bij één van de processen tegen de Innu. De commissie bestaat uit vertegenwoordigers uit kerkelijke-, politieke-, mensenrechten-, milieu-, en journalistieke achtergrond. Voor en tegenstanders en de Canadese regering zullen gehoord worden en een bezoek aan een jachtkamp van de Innu staat op het programma. De milieu- en mensenrechtenactivist Govert de Groot zal namens Pax Christi aan de missie deelnemen. Hij zal ook op 3, 4 en 5 april waarnemer zijn bij het proces tegen onder andere de Nederlandse staat door de Innu.

Voor meer info : St. Werkgroep Inheemse Volken 020-938625 / 070-3888553 (p) of Jan ter laak, Pax Christi Nederland 070-3507100. Video materiaal is beschikbaar bij Videogroep Kink 033-651433

Lawaai vliegen

Lawaai vliegen is de beste omschrijving voor het laagvliegen. Er wordt volop gediscussieerd wat het eigenlijk is, hoog en laagvliegen. Normen in meters uitgedrukt beheersen de discussie. Volgens de Staat is een straaljager onder de grens van 300 meter laagvliegend, omdat vliegen boven deze grens bijna overal in Nederland is toegestaan. Maar ook helicopters kunnen laagvliegen en daarvoor geldt een normale minimumhoogte van 210 meter. Althans als er mensenverzameling of aaneengesloten bebouwing in de buurt is. Bijna overal dus. Op ander plaatsen geldt een minimumhoogte van 50 meter. Klachten over laagvliegen bij defensie lopen altijd uit op gekisbis over de feitelijke hoogte van het laagvliegende toestel. Daarom houden we het op lawaai vliegen.

EEN BINNENLANDS PROBLEEM naar GOOSE BAY.

In het noordwestelijk deel van Canada, in Labrador en Quebec, ligt de luchtmachtbasis Goose Bay. Vandaaruit worden de laatste jaren zo'n 8000 lage vluchten per jaar ondernomen. Dit gebeurt door de Westduitse, de Britse en de Canadese luchtmacht. De Britten en de West Duitsers sloten in 1980 reeds een verdrag met de Canadese regering. Nederland sloot eind 1986 een overeenkomst met de Canadezen. Bij vestiging van het NATO Tactical Fighter and Weapon Training Center (NTFWTC) zal het aantal vluchten tot maar liefst 40.000 per jaar oplopen. Dat zou de ondergang zijn van de Innu-indianen, een klein volk van 10.000 mensen dat leeft van de jacht. Hun wild zal als gevolg van het laagvliegen verdreven worden.

16 april is de PAASMARS in Leeuwarden (zie agenda), tegen het laagvliegen. Info: Mobiele Anti-militaristen Thijs van der Wal 05190-7306; Leeuwarder Vredes Overleg Christien Verwaaijen 058-123630; Vrede op Aarde Willemijn van der Werf 05157-3103.

BENEFIET ZWARTE STER

Vrijdag 30 maart Rotterdam,
Poortgebouw, Stieltjesstraat 38
20.00 uur f2,50
Zaterdag 31 maart Den Haag,
Iets Vrijers, Spui 41/43
20.00 uur f2,50

DEN HAAG

KRAAKBIOS EISENSTEIN

Buitenom 214

Woensdag 4 april: 21.00 uur film
Joe's Bed-Stuy Barbershop: We cut
Heads van Spike Lee uit 1983. f5,-
Donderdag 5 april: 21.00 uur video
Pantserkruiser Potemkin. Gratis.
Woensdag 11 april: 21.00 film
De Opgang van Larissa Shepitko
uit 1976. f5,-
Donderdag 12 april: 21.00 uur video
The General van en met Buster Keaton
uit 1926. Gratis.

Eethuis expositie:

In de maand april worden foto's ten-
toongesteld die gemaakt zijn op de
internationale vrouwendag, 8 maart.
Het eethuis is open van dinsdag tm
zaterdag. Reserveren vanaf 16.00 uur
eten vanaf 18.00 uur. 070-3884636

DEN HAAG

Buitenom 214

Zaterdag 31-3-1990: DAG VAN HET LAND
18.00 uur Palestijns eten
19.30 Toespraak
20.00 Solidariteits Bijdrages
20.30 Palestijnse Dichter
21.00 Marokaanse Muziekgroep
21.30 Palestijnse Dichter
22.00 Koerdiese Muziekgroep
22.45 Nederlandse muziek
georganiseerd door: A.J.G./K.A.V.N./
B.B.

LEEWARDEN

16 april 13.00 uur PAASMARS
TEGEN HET LAAGVLIEGEN
vertrek vanaf gebouw Speelman
Jac. Kerkhof 50 Leeuwarden
(Zie ook elders deze Zwarte)

DELFT

STUDIUM GENERALE

Dinsdag 3 april: Lezing door
ir. K. van Koppen onder de titel
Milieubeweging tussen Romantiek en
Verlichting.
Nog nooit was er in Nederland zo'n
eensgezindheid over de noodzaak van
milieubeheer. Het lijkt alsof de be-
scherming van natuur en milieu naad-
loos zal worden opgenomen in het
streven naar technologiese en ekono-
miese vooruitgang. Maar zijn duur-
zame ontwikkeling en economiese
groei inderdaad zo goed te vere-
nigen als thans wordt gesuggereerd?
Zijn de kritieken vanuit de milieu-
beweging op de structuur en cultuur
van de hoogindustriële samenleving
achterhaald? Is de Natuur slechts op
te vatten als technologies substraat?
Vanuit een analyse van de tegenstel-
ling tussen Verlichting en Romantiek
zal op deze vragen worden ingegaan.
Ir. Kris van Koppen is milieudeskun-
dige en deed onderzoek naar natuur-
opvattingen aan de LU Wageningen.
Hij was o.a. redakteur en mede-
auteur van de bundel 'Natuur en
mens. Visies op natuurbeheer vanuit
levensbeschouwing, wetenschap en po-
litiek'.
Plaats: Waagtheater Markt 11 20.00
uur.

EINDHOVEN

DE BUNKER, Jorislaan 92^a

Donderdag 5 april: Info/ diskussie-
avond over radicale uitkeringsstrijd
met een inleiding door het Netwerk
Uitkeringsgerechtigden.
Aanvang: 20.00 uur.

AMSTERDAM

VRANKRIJK, SPUISTRAAT 216

Vrijdag 27 april 1990:
Benefiet n.a.v. de gebeurtenissen in
Kopenhagen.
Video, sprekersters en om [†] 22.00
uur bands: de EX en RHYTHM ACTIVISM
(een Canadese band op toernee)
Vanaf 1.00 uur tot 3.30 uur disko.
Zaal open 20.00uur, entree f3,-
(Voor wat meer info zie elders
deze Zwarte)